

EDITURA MIRON

Tentatia Subirii

Loveswept

LINDA CAJIO

Earth Angel

by Linda Cajio

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Linda Tajio

Tentația iubirii

Traducere de Ruxandra Radu

București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU

Corector: ALEXANDRA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-0-0

1

– Ai de gând s-o arunci?

Miles Kitteridge se opri la mijlocul gestului prin care dorea să se debaraseze de hîrtia mototolită pe care o ținea în mînă. Ușa de la biroul lui fusese deschisă cu bruschete și în prag se oprise femeia pe care o dorea în patul lui de ani de zile. Catherine Wagner. Vrăjitoarea!

– Două puncte, dacă nimeresc coșul, spuse el.

– Patru, dacă o reciclezi.

Miles azvîrli hîrtia spre coș. Rată. Chipul lui Catherine se schimonosi.

Secretara lui încercă, disperată, să treacă de intrusă.

– Îmi pare teribil de rău, domnule...

– E în regulă, Mary. Privi drept în ochii furtunoși ai musafirei, apoi se ridică de pe scaun. Ce pot face pentru tine, Catherine?

Ea intră cu pași hotărîți. Înaltă și subțire, se mișca atît de grațios, încît răpea răsufierea oricărui bărbat... lăsîndu-l să se întrebe dacă în pat ar fi fost la fel de grațioasă. Fusta din mătase, bej și tocurile înalte subliniau linia sexy a picioarelor, în timp ce bluza, de un portocaliu pal, era deschiată la primii doi nasturi. Marginea dantelată a furoului trezea curiozitatea lui Miles pentru ceea ce era ascuns, nu pentru ceea ce era expus. Părul lung, pînă la umeri, era castaniu și bogat, stîrnind în bărbați dorința de a-l mîngîia. La prima vedere, trăsăturile tinerei păreau fragile. Dacă o priveai însă a doua oară observai încheștarea maxilarelor, iar la a treia privire te frapa expresia indescifrabilă a ochilor. Această combinație fusese întotdeauna intrigantă. Dar cirmcumstanțele

Tentația iubirii

nu-i permiseseră niciodată lui Miles o mai atentă analiză...

– De ce este încuiat biroul bunicului meu? Întrebă ea.

Auzind tonul ei acuzator, Miles scrîșni din dinți.

– Pentru că nu este folosit, răspunse el.

Ea se aplecă, ridică bucata de hîrtie mototolită dar n-o aruncă la coș. O netezi, o împături și o îndesă într-un buzunar al fustei.

El zîmbi.

– Ce altceva reciclezi acolo?

Ca de obicei, chipul ei era împietrit. Odată el greșise față de ea. O singură dată. De atunci plătea încontinuu.

– Ah, tinere, aici erai.

Cu o mică piruetă a fustei dintr-un material moale, în cameră intră bunica lui. În încăpere se împrăștie aroma de *Chanel*. Lettice Kitteridge avea părul argintiu la aproape optzeci de ani, dar se ținea foarte bine.

– Nu pot crede, exclamă ea. Ți-ai instruit personalul de securitate să nege dreptul bunicii tale de a te vedea. M-au obligat să le arăt cartea de identitate înainte de a mă lăsa să urc.

Zîbind, Miles ocoli biroul și merse să-și să-

rute bunica.

– Asta este o bancă, bunico. Nu Disney Land.

– Iar eu sînt principalul ei acționar! izbucni bătrîna.

– Atunci vino mai des pentru ca băieții să ajungă să te cunoască. Se întoarse spre Catherine. Din cauza apropierii, sîngele începuse să-i fiarbă. Se strădui să-și ignore emoțiile. Ce treabă ai în biroul bunicului tău?

– Am nevoie să-l deschizi. Te rog.

Ochii lui se întunecară. O fi fost Allan Wagner bunicul ei, dar nu însemna că Miles era obligat să desigileze biroul unui membru al consiliului de administrație pentru ea. Ca director executiv al Băncii Naționale din Philadelphia, avea anumite responsabilități.

– Mai bine i-ai arăta cartea de identitate, Catherine, spuse Lettice. Locul ăsta este mai rău decît aeroportul *Heathrow*! Ești atît de pedant, Miles.

Nepotul ei pufni scurt. Totuși Lettice avea puțină dreptate. Ca rudă, Catherine avea unele drepturi. Iar se comporta ca un nemernic exagerat de grijuliu. Allan fusese prietenul lui și îi datora mai mult decît atît. Oricum, era o mică problemă

Tentația iubirii

în legătură cu cererea ei.

Începu să explice.

– Acolo nu este nimic care să...

– Refuzi să deschizi biroul? îl întrerupse Catherine.

– Păi, nu, încercă el iarăși. Acolo...

– Doar deschide-l, te rog.

– Dacă asta te face fericită, renunță el.

– Mă face.

– Bine. Merse înapoi la birou și deschizînd sertarul din mijloc scoase un set de chei. Își puse sacoul fără să-l mai încheie. Catherine se întoarse și ieși din birou. Miles o urmă mergînd încet alături de bunica lui. Zîmbi privind cum se mulează materialul moale al fustei pe șoldurile și pe fundul ei. Dacă merita să mori pentru ceva, acel ceva era trupul lui Catherine.

O urmă asemeni mielului ce urmează ciobanul.

Catherine răsuflă ușurată mergînd de-a lungul holului înaintea lui Miles și a lui Lettice. Intrase în

biroul lui ca o leoaică reușind astfel să obțină ceea ce dorea. Poate că așa trebuia să se comporte cu un om „puternic”. Cu toate astea, își simțea încă stomacul strâns din cauza înfruntării cu Miles Kitteridge. Puțini reușeau să o facă și să fie triumfători. Tipul ar fi putut să-i dea lecții lui Michael Douglas pentru rolul din *Wall Street*.

Refuză să admită că sîngele îi fierbea în vene și datorită altor motive în afară de duelul cu inamicul. Poate că Miles Kitteridge avea un corp nemaipomenit sub impecabilul costum pus la patru ace, iar chipul lui putea fi interesant, arătos și viril, dar acum nu intrau în discuție aceste considerente. Și nici ochii lui verzi-albăstrui ce o priveau cu atîta insistență de parcă ar fi dorit să-i afle toate secretele.

Ajungînd în dreptul vechiului birou al bunicului, respiră o dată adînc. În regulă, Miles era al nabii de sexy dar ea știa mai bine cum este el în realitate. O persoană fără caracter. O simțise pe propria ei piele. Mai trebuia să-și amintească și faptul că el era „bancherul” care se ocupa cu afacerile firmei *Wagner Oil* și că era mîină în mîină cu rudele ei cele avare.

Scopul asupra căruia trebuia să se concen-

Tentația iubirii

treze și pentru care se afla aici, la *Philadelphia National* era găsirea codicilului de la testamentul bunicului. Fără acea bucată de hîrtie, ea nu va putea opri nebunia. Fusesse martoră la ce însemna o răvărsare de petrol, iar priveliștea fusese înfiorătoare. Văzuse și bunicul ei, și asta îl schimbaseră pentru totdeauna. Îi schimbaseră pe amîndoi. Bătrînul dorise ca ținutul din Utah pe care îl deținea *Wagner Oil* să fie transformat în rezervație naturală. Dacă ar fi pus drepturile asupra pămîntului într-un fond de tutelă acesta ar fi fost protejat. Acum, dacă nu descoperea codicilul, familia ei intenționa să ruineze ținutul în numele companiei petroliere. Știa cu siguranță de existența acelei hîrtii. Lettice chiar o văzuse. Iar ceilalți membrii ai familiei știau că bunicul ar fi dorit protejarea terenului. Oricum, această dorință nu se prea potrivea cu planurile lor. Chiar și părinții ei...

Avocații bunicului ei nu aveau codicilul. Catherine controlase casa bătrînului și biroul acestuia de la corporația *Wagner* dar fără succes. Biroul pe care îl avusese ca membru în consiliul de administrație la *Philadelphia National* era ultima ei speranță. Lettice ar fi recunoscut codicilul dintr-o privire. De aceea se afla împreună cu ea. Cathe-

rine zîmbi. N-ar fi fost uimit Miles să afle de partea cui se află bunica lui?

Tînărul trecu pe lîngă ea să deschidă ușa. La apropierea lui ea uită de toate. Privindu-i fascinată gesturile delicate cu care manevra cheile, se întreba dacă ele ar fi fost la fel de expert folosite și pe corpul ei. Nările îi fremătară la aroma de parfum și iz bărbătesc pe care el le emana. Avea un profil frumos iar ea era intrigată de vagile linii din jurul ochilor lui, incredibil de asemănători la culoare cu apa oceanului. Catherine avea douăzeci și nouă de ani, iar el era cu cinci ani mai mare. Pe cînd ea era o adolescentă el fusese plecat la colegiu, apoi, cînd el revenise acasă, fusese rîndul ei să plece la studii. Cînd se întorsese, el era căsătorit, iar ea logodită. Nu mult după aceea el divorțase. Nu avuseseră niciodată ocazia pentru mai mult decît un sărut...

Brusc, simțea nevoia să-i mîngîie fața, să-i simtă buzele pe gura ei, să...

Dar își reveni imediat. Dumnezeu s-o ajute în cazul în care era atît de disperată pentru a se gîndi la o relație cu un bărbat ca Miles Kitterdge. O irita să realizeze că el putea trezi o astfel de reacție în ea, mai ales după ceea ce îi făcuse în

urmă cu trei ani. De ce se întâmpla întotdeauna ca bărbații de genul lui să placă tocmai femeilor care erau puse în gardă în legătură cu ei? Răspunsul nu putea fi decît schimbarea mentalităților feminine.

El deschise ușa și îi făcu loc să intre prima. Avea un zîmbet ciudat pe față pe care ea nu-l înțelegea.

Trecînd pe lîngă el care o privea insistent, își simți toți mușchii încordîndu-se. O furnicau palmele de dorința de a mîngîia trupul bine făcut, îmbrăcat în impecabilul și conservatorul costum de lînă gri. În mintea ei se repeta obsesiv un gînd: „Nu mai sînt logodită... nu mai sînt...”

Dar fără nici un folos.

Intră în birou. Își reprimă trăsărirea la vederea camerei pustii. Rafturile, pereții, mesele, toate erau goale. Nici măcar un singur lucru personal, o carte, sau vreun tablou. Pînă și aparatul telefonic fusese luat de pe biroul din lemn de cireș. Bunicul ei fusese șters cu totul.

Catherine se îndreaptă spre locul unde bunicul ei muncise și deschise un sertar. Era gol, cu excepția unui pachet de ceai. Nu erau hîrtii, nu erau dosare, nu era nimic. Temerile îi erau confirmate.

Simțind cum furia crește în ea, se răsuci spre Miles.

– Ce naiba ai făcut?

– Nimic din ce n-ar fi făcut oricine aflat în locul meu, izbucni el.

– Zău, Miles, spuse Lettice. Nu-ți dai seama să asta a fost un șoc pentru Catherine? Arată cu mâna spre încăpere.

El se încruntă spre bătrână.

– Am încercat să-i spun, ca și ție de altfel, că biroul lui Allen a fost golit. Data viitoare voi încerca să mă fac înțeleș. În regulă?

Catherine se așeză pe scaunul tapițat cu piele. Fusesse prea preocupată să pară puternică ca să mai fie atentă și la ce încercase Miles să-i spună. Iar acum nu va mai putea îndeplini ultimele dorințe ale bunicului. De ce nu-i dăduse codicilul ei de la bun început?

– Cui i-ai trimis totul? întrebă cu asprime.

– Nimănui, răspunse Miles.

Își ridică sprâncenele dezorientată.

– Nimănui?

Ei își scutură capul.

– L-am întrebat pe unchiul tău Byrne ce dorește să fac cu lucrurile personale ale lui Allan, iar

Tentația iubirii

el a ridicat doar din umeri. Știi că acest birou era mai mult o dovadă de politețe. Allan nu avea o activitate foarte intensă la bancă. Secretarul meu a împachetat toate lucrurile lui.

Catherine zîmbi fericită.

– Îmi place, Miles. Ești deștept, strălucitor, chiar foarte eficient. Deci, unde sînt cutiile? În seiful băncii?

De această dată se ridicară sprîncenele lui.

– Acasă la mine.

Catherine îngheță. Acasă la el? Ea era convinsă că hîrtia cu codicilul se afla aici la birou. Unde în altă parte ar fi putut fi? Iar acum află că Miles dusesese totul acasă la el. Întrebarea era: Știa el ce posedă? Răspunsul trebuia să fie afirmativ.

– Poți veni în seara asta să le iei, dacă dorești, zîmbi Miles.

Ea începu să clipească des. Exista posibilitatea ca el să nu știe. Va trebui să schimbe anumite planuri importante pe care le avea pentru această seară în cazul în care dorea să meargă acasă la el. Și va trebui să se poarte frumos cu Miles. Putea s-o face.

– La ce oră?

– La opt. Vino la cină.

– Minunat!

Privind zîmbetul lui fermecător și corpul bine făcut, Catherine realizează că un comportament frumos putea fi foarte primejdios. Juca un joc destul de riscant de cîtăva vreme. Era sigură că va fi în stare să se descurce.

– Lettice, vei veni și tu, nu-i așa? adăugă ea hotărîndu-se să joace inteligent. Și apoi, va avea nevoie de ajutorul bătrînei.

– Credeam că nu vei mai întreba, răspunse Lettice fără tragere de inimă.

Catherine îi zîmbi, dar amuzamentul îi dispăru cum văzu ochii lui Miles întunecați. Un tremur premonitor îi furnică spatele.

Simțea că va trebui să plătească pentru asta... într-un fel pe care nici măcar nu și-l imagina.

Cina n-a fost chiar cum își imaginase ea că va fi. Fusese chiar mai rău.

Catherine depusese toate eforturile pentru această cină. Se dezamăgise pe sine pentru febrilitatea cu care răsturnase șifonierul cu susul în

Tentația iubirii

jos în căutarea unor haine cât mai potrivite dar nemulțumită de întreaga garderobă. Într-un sfârșit se hotărîse la un costum galben pai. Pieptănătura și machiajul trecuseră prin mai multe retușuri pînă cînd, ajungînd la el acasă, descoperise că ea era doar unul dintre numeroșii invitați; toți asociații lui, inclusiv un avocat a cărui soție îi arunca gazdei ocheade și zîmbete intime. Avocatul părea să nu observe sau să nu-i pese.

Dar Catherine observase. La fiecare privire provocatoare pe care doamna Costmeyer i-o dăruia lui Miles o treceau fiori de gelozie.

Comportamentul lui era însă distant și politic, totuși Catherine n-ar fi putut spune cu siguranță dacă el nu era interesat de avansurile ce i se făceau sau doar încerca să păstreze aparențele. Îi zîmbise și el femeii la fel de intim cînd ea nu fusese atentă? Probabil. I se păruse că-l vede măcar o dată zîmbind în același fel.

Dacă era să fie cinstită n-o putea condamna pe doamna Costmeyer. El arăta grozav îmbrăcat cu jacheta și pantalonii negri. Culoarea s-ar fi potrivit mai bine unui tip nordic dar dădea totuși o notă de eleganță înfățișării întunecate a lui Miles.

Într-un sfârșit, se servi desertul. Catherine gustă

plăcinta cu fragi, sorbi cafeaua, apoi își tamponă buzele cu șervețelul. Nu mai dorea decît să obțină cutiile și să plece cît mai repede. I-ar fi plăcut să-l pocnească pe Miles pentru că nu îi spusese nimic despre ceilalți invitați. Poate că l-ar fi pocnit oricum. Nu-i venea să creadă că renunțase la niște planuri foarte importante pentru această seară.

– Ai spus ceva, draga mea? Întrebă Lettice mușcînd cu grație din plăcintă.

– Nu, răspunse Catherine zîmbind luminos. Mă delectam cu desertul.

Privirea bătrînei fugi pentru o clipă în direcția doamei Costmeyer, apoi se întoarse plină de semnificații spre Catherine, care își dori să poată ghici ce anume dorea Lettice să-i spună. Ar fi putut fi o invitație pentru ca ele două s-o ia pe femeie pînă afară și s-o împuște. La acest gînd teribil de îmbietor, zîmbi din nou. Acțiunea ar fi însuflețit atmosfera considerabil.

Miles își termină și el plăcinta.

– Vă rog să ne scuzați pentru cîteva minute pe mine și pe Catherine. Avem ceva de făcut ce nu mai poate fi amînat. Bunico, vrei să faci oficiile de gazdă în locul meu?

– Bineînțeles. Lettice se întoarse spre unul din-

Tentația iubirii

tre musafiri. John, cum a fost piața astăzi?

John Harland se lansă în ceva se părea a fi un monolog lung, detaliat. Lettice se așeză mai bine în scaun, pregătită să asculte. Catherine se ridică bucuroasă să scape. Situația de pe Wall Street fusese deja disecată de două ori în acea seară, alături de piețele financiare din Hong Kong, Londra și Tokio. Ieșind din cameră, încercă să ignore mâna lui Miles pe mijlocul ei.

– Eram pe punctul de a săpa un tunel ca să ies de acolo, spuse el după ce închise ușa în urma lui.

– De ce nu mi-ai spus că ai musafiri? Întrebă ea despărțindu-se de el. Nu trebuia să fi venit la cină. Luam doar lucrurile bunicului.

– Ca să fiu cinstit, am uitat de ei. Este una dintre acele mese de afaceri. Ridică din umeri. Protocolul cere ca din cînd în cînd să oferi asociaților o masă chiar dacă nu sînt afaceri de discutat. Urăsc aceste chestii și sînt foarte bucuros că te-am avut ca pretext pentru a scăpa.

– Înțeleg foarte bine, spuse ea sec, gîndindu-se la femeia zîmbitoare din sufragerie. Totuși, cred că n-ar trebui să te rețin. Unde sînt lucrurile bunicului?

Linda Cajio

– Le-am pus în garaj, răspunse Miles întorcându-se spre stînga.

O conduse de-a lungul bucătăriei, printre servitori spre garaj. Aprinse lumina și Catherine avu prilejul să-i privească uimită mașinile: un *Corvette*, un *Mercedes* și un *BMW*. Ea renunțase la automobilul luxos pentru o mașinuță sport ce i se părea mult mai comodă.

Pe un raft odihneau mai multe cutii. Miles le puse pe capota *BMW*-ului. Primul gînd al lui Catherine fusese să le încarce într-o mașină și să plece acasă fără să le deschidă. Dar nu rezistă tentației. Trase cu putere de banda cu care era sigilată una dintre ele.

Primul obiect pe care îi alunecă privirea a fost o poză pe care o făcuse împreună cu bunicul cînd ea avea doisprezece ani.

– O, exclamă ea emoționată. Oh!

La sunetul vocii ei, Miles se întoarse și, spre groaza lui, văzu o lacrimă alunecînd pe obrazul ei.

– Catherine, spuse el, înconjurîndu-i umerii cu brațul, neștiind ce alt gest de compasiune să facă. Ea îngheță. El scoase o batistă și i-o întinse.

– Suflă-ți nasul, comandă el.

– Suflă-ți-l tu. Împinse mîna ce ținea batista și

Tentația iubirii

Își șterse lacrimile cu dosul mîinii. Zău, Miles era doar un oftat. Nu era necesar să-mi vîri batista sub nas. Făcu o pauză. Ai fost amabil iar eu te reped. Îmi pare rău.

– Înțeleg. Allan a fost și prietenul meu.

Ea zîmbi vag iar Miles realizează că reușise să o înlănțuească puțin. Gîndul îi făcu plăcere. Era prea conștient de apropierea trupului ei. Era ca și cînd aerul s-ar fi presat la fiecare gest cît de mic pe care vreunul dintre ei îl făcea. Parfumul ei îi aprindea simțurile, hipnotizîndu-l.

Își dădu seama că dorința de a o atinge era la fel de puternică cu cea de a o proteja. Cum de reușise Catherine să-l facă să simtă toate astea era pentru el o dilemă. Știa doar că ea reușise.

– Sînt bine acum, spuse ea, iar vocea ei controlată îi retează avîntul.

Fără tragere de inimă, își retrase brațul și se îndepărtă. Catherine își pusese iarăși armura protectoare dar el simțea aceleași emoții față de ea. O privi cu reproș, întrebîndu-se dacă va renunța vreodată la a-l pedepsi.

– Te-am întrebat o singură dată dacă vrei să te culci cu mine, murmură el.

Ea înghiți în sec fără să-l privească.

– În acea vreme urma să mă căsătoresc după trei săptămîni, replică ea rece.

El apucă o cutie și o trînti în portbagajul mașinii.

– Dar nu erai căsătorită încă.

– Asta nu înseamnă că jucai cinstit. Încercă să aranjeze cutia dar gesturile îi erau neîndemînatice din cauza furiei. Făcusem o promisiune și nu voiam s-o încalc.

– Oricum nu era ceva care să dureze. Oricine putea vedea asta.

Catherine îi aruncă o privire demnă de bunica lui. Miles realizează că întrecuse măsura.

– N-am avut niciodată intenția să fiu un alt trofeu atîrnat la centura ta, adăugă ea. Sau ar trebui să privesc mai jos?

– Ești invitata mea.

– Nu, mulțumesc.

– Care este problema? spuse el întinzîndu-se spre ea. Ți-e frică de ce simți pentru mine?

– Nu simt nimic pentru tine, îi întoarse ea privirea, înfruntînd provocarea.

– Atunci hai să verificăm dacă am dreptate, vrei?

O trase spre el acoperindu-i gura cu a lui îna-

Tentația iubirii

inte ca ea să apuce să protesteze. Îi desfăcu buzele și începu s-o mîngîie cu limba. Catherine rezistă la începutul dulcilor lui căutări dar apoi limbile li se întîlniră într-o unică dorință. Atingerea îl electrocută. Sîngele începu să-i clocotească sub valul fierbinte al emoției. Corpul ei se lipise de-al lui, sînii îi apăsau pieptul puternic într-o domoală tortură. Degetele i se încleștară pe brațele ei. Sărutul era arzător, umplîndu-i mintea cu fantezii erotice...

Ea se desprinse brusc. El clipi nedumerit, apoi zîmbi.

– Destul de mult pentru teoria ta în legătură cu sentimentele față de mine.

– Iar eu cred că ai petrecut prea mult timp fără o femeie de ești așa de stîngaci, replică ea întorcîndu-se spre cutii.

– Știu și eu, Catherine, refuză el să se dea bătut. Percepția mea poate spune și altele în legătură cu acest sărut.

Obrajii ei deveniră stacojii.

– Ai amuțit, întrebă Miles. Dacă ți-a mîncat pisica limba aș fi fericit s-o caut.

– De ce nu te duci mai bine să-ți vezi prietena; cimpanzeul zîmbitor care pare a fi în călduri...

Vorbele îi muriră pe buze, iar ea începu să-și facă de lucru cu cutiile. Nu este aici!

– Ce anume? Întrebă el privind cum ea răstoarnă lucrurile pe capota *BMW*-ului.

– Codicilul! exclamă Catherine după care îngheță. Nu-ți face probleme.

El o fixă uimit.

– Codicilul? Care codicil? Despre ce anume vorbești, Catherine?

Maxilarele ei se încleștară cu încăpăținare apoi oftă.

– Codicilul de la testamentul bunicului.

– Allan a făcut un codicil?

– Da.

– Dar de ce nu-l au avocații? Testamentul a fost citit de luni de zile.

Ea îl privi.

– Știi asta dar habar n-am de ce avocații nu-l au. Poate că el l-a pus deoparte sau ceva în genul ăsta dorind să-l dea oamenilor în care avea încredere...

– Dar de unde știi că el există? Întrebă Miles suspicios.

– Pentru că bunica ta l-a văzut, răspunse ea zîmbind dulce.

Tentația iubirii

– Zău?

– Da, zău. Bunicul avea o mare întindere de teren în Utah pe care dorea s-o protejeze. N-a inclus această dorință în testament. Dacă nu găsesc codicilul, pământul este pierdut.

– Da, știu, spuse Miles amintindu-și planurile inițiale de acum câțiva ani. Dar Allan dorea...

– Nu, nu dorea, spuse Catherine cu vehemență. Familia știe că el dorea ca terenul să fie transformat în rezervație dar refuză să facă acest lucru pentru că nu este inclus în testament. *Wagner Oil*, a distrus o întreagă specie de broaște țestoase din Golful Mexic când platforma petrolieră de acolo s-a deversat. Îți amintești? Ca să nu mai discutăm de kilometri întregi de plajă. Acel dezastru l-a schimbat pe bunicul meu. N-a dorit ca așa ceva să se mai repete.

– Îmi amintesc avaria, spuse Miles. Allan a insistat ca *Wagner Oil* să plătească toate cheltuielile de epurare. Acțiunea a costat zeci de milioane de dolari. O pierdere enormă pentru companie.

Ea rămase brusc nemișcată iar el se încruntă la schimbarea ei de atitudine.

– Catherine?

– Mulțumesc pentru că mi-ai reamintit, Miles.

Ridică poza cu ea și buñicul. Uitasem multe lucruri. Și-ți mulțumesc și pentru cină. A fost delicioasă.

leși cu pași hotărâți din garaj.

Catherine pîndea mișcările ușoare care indicau pașii paznicilor. Ei n-ar fi trebuit să fie de gardă la această oră, dar inima ei bătea cu putere marcînd trecerea fiecărei secunde iar degetele i se încheștaseră pe funia improvizată din cearceafuri.

Hotărîse să nu mai acționeze în această noapte... pînă în clipa în care Miles îi reamintise cine și ce era cu adevărat. Naiba să-l ia, se gîndi. O sărutase cu pasiune iar apoi vorbise calm despre pierderi de milioane de dolari. Într-un moment de uitare crezuse că el s-a schimbat. Dar acum știa. Miles Kitteridge va fi întotdeauna interesat mai întîi de blestemații de dolari. Lui nu-i păsase nici de promisiunea pe care ea o făcuse altui bărbat. O luase drept o glumă atunci ca și acum.

Nu avea caracter. Logodită cu un bărbat pe

Tentația iubirii

care îl cunoscuse la facultatea de drept, hotărâseră ca după absolvire să-și deschidă un birou pentru dezavantajării soartei. Aveau, bineînțeles, nevoie de banii ei pentru finanțare, dar urma să fie un parteneriat. El trecuse examenul de prima oară dar ea ratase de două ori. Următorul examen era cu trei săptămîni înainte de nuntă. Tensiunea nervoasă fusese maximă și nedorind să clacheze din cauza psihicului, în noaptea dinaintea examenului, Catherine acceptase invitația unei prietene la o petrecere.

Acolo o încolțise Miles. Îi mîngîie părul, obrazul, lăsînd cîtiva milimetri distanță între ei. Poate că fusese atrasă de el din totdeauna și pentru cîteva minute se lăsase păcălită de gîndul că și el era atras de ea. Apoi el o sărutase ușor și îi propusese să plece împreună de la petrecere. Partea cea mai rea era faptul că ea dorea cu disperare același lucru. Nici n-ar fi putut spune cum rezistasе, dar reușise cumva să plece singură.

O zăpăcise atît de tare încît intrase la examen cu el în minte, fără să se poată concentra. Obținuse cele mai scăzute note din ultimii douăzeci de ani. Logodnicul anulase căsătoria nedorind să fie un bărbat întreținut nici măcar pînă la urmă-

torul examen. Era un bărbat prea mîndru.

Miles ruinase planurile ei pentru o viață frumoasă. Nu mai încercase să-și ia diploma, dar acceptase oferta bunicului de a lucra la departamentul de cercetare-dezvoltare al companiei *Wagner Oil*. Cu un an în urmă obținuse un loc în consiliul director. Iar de atunci începuse cu adevărat să se ocupe din nou de viața ei. Avea în sfîrșit o cauză pentru care să lupte. Doar dacă ar reuși să găsească blestematul de codicil.

Și-ar fi dorit să nu-i fi pomenit lui Miles despre el. Era convinsă că dacă el l-ar găsi, codicilul ar rămîne ascuns.

Goni gîndul deprimant. Dacă familia nu avea de gînd să ia în seamă codicilul ea va fi nevoită să-i ajute s-o facă. Această noapte era doar începutul misiunii ei.

Și era cazul să treacă la fapte.

Satisfăcută că nici un paznic nu verifica această zonă a uzinelor *Wagner Oil* se furișă din locul unde se ascunsese, încercînd pe cît posibil să rămînă ferită de umbrele întunericului. Nu era ușor. Lămpi fluorescente iluminau uzina și cel puțin cinci sute de metri dincolo de gardul ei. Mașinile treceau cu viteză pe autostrada nouăzeci

Tentația iubirii

și cinci, undeva deasupra. Cu toate că era ora cinci dimineața traficul era intens. Spera doar ca nimeni să n-o zărească în următoarele câteva minute.

Trăgînd aer adînc în piept, traversă agățată de funia improvizată peste zidul înalt de cîțiva metri. Sîrma ghimpată era un ajutor. Urcă zidul cu destulă greutate agățînd unul dintre capetele cearcefurilor în sîrmă. Acestea începură să fluture.

Alergă spre ascunzătoare și aduse o altă bucată de pînză. Iscodind iarăși împrejurimile, repetă operațiunea agățării pînă cînd toate cele patru cearcefuri se aflară aliniate pe gard iar inscripțiile de pe ele deveniseră vizibile oricărei mașini de pe autostradă.

Catherine răsufală ușurată abia în clipa în care intră în mașina ei și se așeză la volan. Demară rapid. Ajunsă în siguranță pe străzile din Philadelphia, începu să zîmbească.

Protectorul Pămîntului lovise iarăși. Chiar la timp pentru orele de maximă circulație.

2

– La dracu! Cine naiba este Protectorul Pământului?

Byrne Wagner își izbi palmele pe masiva masă de lemn din sala de conferințe a corporației *Wagner Oil*. Gestul era menit să-i sublinieze vorbele. Miles tresări din cauza zgomotului.

Catherine care se afla așezată în fața lui de cealaltă parte a mesei ridică din umeri.

Tentația iubirii

– Cine știe? Presa reclamă un răspuns la aceste semnale, unchiule Byrne. Ted Koppel a sunat de două ori.

Miles se gîndi că, în afară de ea, restul directorilor de la *Wagner Oil* ce se întruniseră în această ședință de urgență se aflau într-o stare de agitație cumplită. Catherine era calmă.

Chipul lui Byrne aproape că se înnegrișe de furie.

– Nu răspundem presei despre un nebun care a atîrnat niște cearceafuri pe gardul rafinăriei!

– Atunci înseamnă că le pot transmite mesajul tău: Nici un comentariu? Întrebă Catherine zîmbind dulce.

– Nu transmiți nici un cuvînt, fetițo!

Zîmbetul ei rămase același.

– Cred, totuși, că cineva ar fi bine să le răspundă pentru că altfel vom fi acuzați de netransparență de toate ziarele importante din oraș.

– Catherine are dreptate, spuse Miles. Ea îl privi cu ochii mari. El începu să zîmbească văzînd uimirea oglindită pe chipul ei. Afișul improvizat poartă niște acuzații destul de clare, continuă el privind în jur. Cu cît răspunsul nostru va fi mai calm și mai rapid cu atît va scădea credibilitatea

Protectorului Pământului, oricine ar fi nebunul care și-a asumat acest rol.

Privirea lui se întoarse spre Catherine. Admira liniștea cu care reacționase ea la momentul de criză, la fel cum admira perfecta mulare a bluzei pe sînii ei perfecți. Ce mult i-ar fi plăcut să deschidă nasturii încet, cu gesturi senzuale, lăsînd bluza să alunece... sau să o sfîșie plin de dorință.

Asta era problema cu Catherine, se gîndi ea. Amîndouă variantele păreau la fel de atrăgătoare. Din nefericire, nu era timp pentru așa ceva. Și apoi, ea se supăraseră pe el seara trecută, iar el nu înțelegea motivul. Din cauza sărutului? Putea simți încă dulceața gurii ei ce parcă era făcută pentru el. Totuși, avea impresia că asta era doar o parte a supărării ei. Afacerea cu Protectorul Pământului îi va da posibilitatea să afle.

Miles se strîmbă gîndindu-se la acel nebun care apăra mediul. Fusese scos din pat la ora șase dimineața de telefonul lui Byrne care se agita îngrozitor insistînd ca Miles să fie prezent la această ședință de urgență. Datorită legăturilor financiare dintre *Philadelphia National* și *Wagner Oil* ocupa și el un loc în consiliul director. Byrne îi povestise că în timpul nopții, cineva atîrnase pe

Tentația iubirii

gardul corporației un fel de afiș improvizat. Acesta avertiza fiecare mașină ce trecea pe autostrada nouăzeci și cinci:

*ATENȚIE: WAGNER OIL VĂ UCIDE CÎTE PUȚIN
DEVERSÎND DEȘEURI TOXICE ÎN APA POTABILĂ
PE CARE VOI O FOLOSIȚI. NU MAI CUMPĂRAȚI
PRODUSELE ACESTEI RAFINĂRII ȘI NU VĂ MAI
SINUCIDEȚI ÎNCEPÎND DE AZI!*

Byrne era panicat. Asemeni tuturor celorlalți directori, Miles trebuia să recunoască faptul că acesta nu era chiar cel mai grozav început pentru o zi. Declanșată de un nebun, această afacere putea exploda asemeni unei bombe dacă nu era menevrată cu grijă.

– Nu înțeleg de ce trebuie să răspundem acestei acuzații deplasate, spuse Byrne încăpăținat.

– Pentru că această companie este vinovată de cel mai mare dezastru ecologic datorat unei mării de petrol din toate timpurile, răspunse Catherine.

– Asta ne transformă doar într-o țintă ușoară, îi replică Gerald, tatăl ei. Este o acuzație ridicolă, Catherine. Tocmai am vizionat un reportaj despre

rîul Delaware și apă este mai sănătoasă că nici-odată. Deci cum am putea-o polua noi?

La această evidentă lipsă de sprijin a lui Gerald față de propria fiică, sprîncenele lui Miles se ridicară. Catherine nu era doar singura care își păstrase calmul ci și singura care avea dreptate. Compania trebuia să răspundă presei.

Ușa sălii se deschise brusc și intrară vicepreședinții.

– Tocmai au sunat de la EPA! Vor testa apele râurilor Delaware și Schukyll în zonele de lîngă rafinărie!

Toată lumea gemu.

– Este vreun strop de adevăr în această acuzație? Întrebă Sylvia, sora mai tînără a lui Byrne și a lui Gerald.

Byrne luă o înghițitură din sticla de lîngă el.

– Bineînțeles că nu!

– Să sperăm că ai dreptate, spuse Catherine. A verificat cineva în această dimineață dacă nu cumva există scurgeri sau aruncări intenționate de reziduuri?

I se răspunse cu o tăcere mormîntală.

– Am verificat recent? continuă ea pe un ton sec.

Tentația iubirii

– Păi... bineînțeles că verificăm sistemele, se bîlbîi Byrne.

Miles avu o presimțire sumbră privindu-l pe bărbatul ce se foia asemeni unui tigru furios. Era același presentiment pe care îl avea de obicei atunci cînd dolarul înregistra o scădere pe piețele externe. Nu era greu de înțeles motivul. Cînd avusese loc dezastrul, Allan acționase urgent și ferm și datorită lui compania nu își pierduse credibilitatea. Sigur, pierduse sume uriașe de bani pentru operațiunile de epurare, dar reușiseră să echilibreze profiturile care chiar crescuseră în anul următor. În schimb Byrne era pe cale să ruineze totul.

– Ar trebui să începem cu măsuri urgente, spuse Catherine. Reintroducerea în flota de petroliere a celor cu doar două rezervoare, să stopăm forajele în unele zone, să încercăm găsirea unor alte surse de energie...

Corul de gemete se auzi iarăși. Miles avu viziunea unor împrumuturi din ce în ce mai mari pentru aceste proiecte. Împrumuturi cu dobînzii mari. Catherine nu era doar uimitoare ci reprezenta chiar personificarea visului unui bancher.

– Această companie ar trebui să verifice la fața

locului resursele zăcămintelor, adăugă ea ridicându-se în picioare. Dacă mai sînt rezerve pentru următorii douăzeci de ani ar fi cazul să ne considerăm al naibii de norocoși.

Vocile ridicate ale celorlalți o acoperiră.

– Nu te afli aici pentru a discuta despre viitor, izbucni Byrne. Sîntem aici pentru a hotărî să nu răspundem provocărilor unui nebun. Toată lumea este de acord?

– Stai puțin, exclamă Miles înțelegînd că Byrne supune la vot.

– De acord! strigară marea majoritate a celor prezenți.

– Nu! țipă Catherine cu ochii arzînd de furie. Ieși din sală.

Miles o privi plecînd și admiră felul în care fusta se mula pe corpul ei superb. Nimeni nu reușea o ieșire la fel de splendidă.

Catherine trînti ușa biroului ei, permițîndu-și în sfîrșit să chicotească.

Nu se distrase niciodată atît de tare la o șe-

Tentația iubirii

dință de consiliu a companiei *Wagner Oil* cu toată supărarea de la sfîrșit. Avusese și altădată discuții contradictorii cu familia pe marginea acelorași subiecte așa că răspunsul lor nu fusese o noutate. Nici supărarea ei.

Protectorul Pămîntului reușise însă să-i pună pe jar. Meritase să riște atîrnarea acelor afixe. Unchiul ei doar că nu-și mușcase mîinile. Și ar fi fost mai bine s-o facă, se gîndi. El știa foarte sigur că în apele rîului Delaware sînt deversate reziduurile toxice în intervalul de la miezul nopții pînă la ora două dimineața, în fiecare noapte. Directorul rafinării lipsese în mod ciudat de la acest consiliu, iar ea își dori să nu-și fi ieșit atît de repede din fire și să fi apucat să întrebe motivul acestei absențe. Ar fi ascultat încîntată răspunsul unchiului ei.

Se așeză la biroul ei gol ca de obicei din cauza lui Byrne. Teoria lui era că este cu atît mai bine cu cît sînt mai puțini membri ai consiliului director care să cunoască detaliile afacerilor. Multora dintre ei această situație le convenea de minune. Bine că Protectorul Pămîntului reușise să-l pună pe unul dintre ei pe gînduri. Binecuvîntată fie mătușa Sylvia pentru întrebarea pe care o adresase fratelui ei. Catherine se întrebă dacă va

reuși să obțină sprijinul acesteia în viitor. Ar fi o adevărată minune.

Realiză fără tragere de inimă că ajutorul venise deja dintr-o direcție neașteptată. Aproape că alunecase de pe scaun în clipa în care Miles îi dăduse dreptate cu răspunsul despre presă. De ce o făcuse oare? Nu acționa niciodată fără vreun interes, deci ce avantaj avea el?

Nu reușea să înțeleagă și asta o îngrijora. Miles o îngrijora în mai multe privințe dar nu dorea s-o recunoască. Pentru a sta liniștită în fața lui fusese nevoie de toată voința pe care o avea. Putea încă simți sărutul din noaptea trecută, dorința pentru el stăpînind-o la fel de arzătoare. Îl privese mai tot timpul în sala de consiliu și trebuia să recunoască faptul că înfățișarea lui era demnă de copertile revistelor.

În ciuda subiectelor importante care se discutaseră în jurul ei, Catherine se tot întrebase dacă el poartă maieu pe sub cămașa de mătase. Era o umbră întunecată pe pieptul lui, dar din cauza distanței mari dintre ei nu-și putuse da seama de natura ei. Dorise cu disperare să-i deschidă cămașa albă pentru a descoperi dacă el are păr pe piept sau nu. Era el mătăsos sau cîrli-

onțat? Dorea să-și treacă palmele peste pielea lui...

Îndepărtă gândul primejdios. Sprijinul lui Miles nu însemna nimic. El știa că este mai avantajos să discuți cu ziariștii în loc să-i eviți. Nu era prost.

Ușa de la biroul ei se izbi de perete și Miles dădu buzna în cameră ca la el acasă. Maxilarele ei se încleștară de uimire.

– Avînd în vedere că tu ai năvălit în biroul meu, spuse el zîmbind, m-am gândit să-ți întorc favoarea.

– Dar aici nu există nici o secretară care să încerce să te oprească, comentă, ea regăsindu-și siguranța.

– Adevărat. Închise ușa în urma lui. De ce nu ai una?

– N-am ce face cu ea.

Sprîncenele lui se ridicară.

– Cum adică?

Catherine trase aer în piept înainte de a răspunde.

– Munca departamentului de cercetare-dezvoltare pe care îl conduc a fost redusă drastic la a-mi încrucișa degetele toată ziua. Ce nevoie am de ajutor pentru asta?

– Înțeleg. Făcu o pauză. Știi, dacă nu te-ai fi preocupat de probleme colaterale ai fi reușit să convingi consiliul să fie de partea ta.

– Este un citat din *Strategia Companiei 1o1*?
Întrebă ea.

– Ai nevoie de lecții. Miles se așează pe scaunul aflat în fața biroului ei privind în jur. Frumos birou!

– Un gunoi, spuse ea strâmbându-se.

Ochii lui se îndreptară spre ea, iar privirea lui părea să treacă prin ea. Catherine încercă să nu-și exprime nedumerirea. Indiferent ce era sub cămașa lui nu avea importanță pentru ea. Dar ochii lui făceau să fie traversată de valuri de căldură. Îi simți buzele peste ale ei. Binecuvîntă biroul ce îi despărțea. Era un obstacol fizic... destul pentru ca ea să poată avea un control oarecare al emoțiilor care îi răsuceau sufletul.

Se strădui să vorbească.

– De ce ai venit aici, Miles?

– Pentru că vreau niște răspunsuri cinstitute în legătură cu testele pe care le va efectua EPA. Există motive de îngrijorare?

Ea clătină din cap.

– De ce întrebi?

Tentația iubirii

– Pentru că Byrne aproape că a golit sticla de *Metaxa*. Cred că nu este ceva în regulă și mai cred că vom intra în rahat din cauză că el ignoră ziariștii în loc să le răspundă.

– Ai dreptate, vom fi în rahat, îl aprobă ea. Aruncă o privire spre pieptii cămășii lui dar nu reuși să-și dea seama ce se află dedesubt. Poate că totuși purta maieu; poate chiar marca *Bart Simpson*. O amuză gândul că pieptul puternic al lui Miles Kitteridge era înnobilit de o legendă. Și vom rămîne în el.

– De ce se află o pungă de hîrtie sub biroul tău? întrebă el busc.

Catherine aruncă o privire spre sacul de băcănie pe care îl folosea pentru deșeurile de hîrtie.

– Este varianta mea de coș de baschet.

– Este gol.

– Sînt țintaș prost.

– Înțeleg. Făcu din nou o pauză, apoi aruncă întrebarea bombă. Cine crezi că este Protectorul Pămîntului?

Ea nici măcar nu tresări. Cumva nu era surprinsă de întrebare. Dar el nu știa, iar ea se putea amuza în continuare. Reținîndu-și un zîmbet, ri-

dică nepăsătoare din umeri.

– Cine știe? Vreun nebun, așa cum ai spus tu.

– M-am gândit la asta. Cred că este cineva care lucrează aici.

– Aici? Vocea ei tremură.

El aprobă cu o mișcare a capului.

– Aici la *Wagner*. Protectorul Pământului o fi nebun dar am sentimentul că el sau ea este un nebun care știe ce face.

Catherine își flutură mîna cu un gest disprețuitor. Era cazul să-i atragă atenția în altă direcție.

– Eu, una, cred că sînt cei de la „Pămîntenii verzi” spuse ea, numind un grup care lupta pentru protecția mediului. Într-o oarecare măsură nu mințea pentru că și ea era unul dintre membri. Sînt cu ochii pe *Wagner* tot timpul. Această companie este ținta lor de ani de zile.

– Poate. Miles tăcu pentru o clipă. Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Dar ce am greșit?

Multe, se gândi ea. Și toate față de corpul ei.

– Nimic. De ce îți ceri scuze?

– Pentru că ai plecat brusc. Chicoti. Apropo, ai fost atît de discretă încît cred că musafirii mei nu

Tentația iubirii

și-au dat seama că ești supărată.

– Nici nu-mi păsa dacă aflau.

– Așa bănuiam și eu. Deci îmi vei da un răspuns cinstit... sau trebuie să cred că acel sărut a fost prea mult pentru tine?

– Aproape că am leșinat, Miles, spuse ea. Nu mai rezistam să stau în aceeași cameră cu tine. M-aș fi compromis aruncându-mă în brațele tale. Acum ești mulțumit?

– Deplin. Continuă s-o fixeze așteptînd adevăratul răspuns.

Acesta era că îi despărțeau criteriile valorice total diferite care făceau imposibilă o prietenie. Ea știa că Miles n-ar înțelege niciodată de ce blestemații de dolari nu vor însemna nimic pentru ea, așa că nu merita efortul de a-i explica.

Ridică din umeri.

– Lucrurile bunicului meu au redeșteptat multe amintiri. Mă întristasem.

– N-a fost asta, zîmbi el. Tu și Allan v-ați luptat ani de zile.

– Poate că acum regret, spuse ea strîmbîndu-se. Nu toată lumea este la fel de lipsită de emoții ca tine.

– Atunci de ce nu mi le trezești tu?

Ea își reținu cu greu o tresărire de uimire la imaginile erotice pe care tonul lui insinuant le inspirau. Totuși, el îi mai ruinase viața o dată. Nu-l va lăsa să o facă a doua oară. Și apoi inima lui era o cauză pierdută.

– Mulțumesc, nu. Se ridică de pe scaun. Trebuie să plec, Miles. Putem încheia această discuție?

El nu se mișcă.

– Am remarcat că nu ai adus codicilul astăzi. De ce?

– Erai obsedat de „Jocul întrebărilor“ și în copilărie? Întrebă ea exasperată.

– Nu. De ce?

– Pentru că pui tot timpul întrebări! Și n-am adus codicilul pentru că ei îi cunosc deja conținutul. Deci de ce n-ai pomenit tu de el dacă ai impresia că îl ascund?

– Pentru că nu eram sigur că așa stau lucrurile. Dim moment ce nu era între lucrurile lui Allan de la bancă ce vei face mai departe? O, altă întrebare. Scuză-mă.

– Continui căutările, răspunse ea evaziv. Își masă tâmplele presimțind o îngrozitoare durere de cap. Uite, îmi pare rău de ce am spus despre

Tentația iubirii

întrebări, dar chiar că trebuie să plec, Miles. Am câteva întâlniri în dimineața asta...

Se ridică și el. În sfârșit.

– Iar eu am o bancă de condus.

Catherine se grăbi spre ușă, urechile aproape ținându-i din dorința de a-l vedea plecat. Trecînd pe lîngă el, Miles o apucă de braț.

Ea încremeni.

– Aș dori să-mi iau revanșa pentru cina de aseară, spuse.

Ea nu-l putea privi. Îi era prea teamă. Fiecare nerv din corpul ei țipa pentru acea privire și fiecare gînd cu bun simț o îndemna să nu-l privească. Rațiunea învinsese... deocamdată.

Dar mîna lui era fierbinte și degetele lui îi strîngeau brațul cu hotărîre. Corpul lui era doar la cîțiva milimetri distanță. Un singur gest din partea ei și s-ar fi lipit de el. Aroma lui o învăluisese transformîndu-i simțurile într-un ciclon.

– Aș dori să vorbim mai multe despre codicilul lui Allan, continuă el. Și despre întâlnirea din dimineața asta. Ce-ar fi să te iau pe la ora opt?

– La ora opt? repetă ea. Cu colțul ochiului văzu iarăși pieptul cămășii. Incapabilă să reziste, își înclină capul ca să poată privi mai bine.

- La nouă?
- Pentru ce?
- Cină. Doar noi doi de data asta. Promit.

Ca hipnotizată privea spre pieptul lui. Zona întunecată nu era un maieu cu Bart Simpson. Dar tot nu-și putea da seama dacă părul era mătăsos ca cel al lui Alec Baldwin sau cârlionțat ca cel al lui Tom Selleck.

- Catherine, nu mi-ai răspuns.
- Ce? spuse ea clipind. Privi în sus și asta a fost o greșeală.

Se lăsă prinsă într-o privire senzuală care îi topi toată împotrivirea. Gura lui era atît de aproape! Realiză că dorința i se citea pe față, dar nu-și mai putea controla reacțiile.

Miles îi șopti numele și o trase spre el, buzele lui înlănțuind-o într-un sărut profund. Controlul ei se sfărîmă și își desfăcu buzele pentru el împletindu-și limba cu a lui. El îi eliberă brațul pentru a o îmbrățișa cu putere. Era toată lipită de el. Sîngele îi alerga nebunește simțind trupul lui puternic, iar dorința bine ascunsă pînă atunci se răzbună. Îi încolăci gîtul cu brațele.

Limba lui o gustă torturînd-o pînă cînd ea începu să geamă neajutorată. Îl sărută la rîndul ei în

Tentația iubirii

timp ce emoțiile o străbăteau în toate direcțiile. Știa că nici un alt bărbat în afară de Miles n-ar fi putut s-o înnebunească cu un singur sărut.

Cu un gest inconștient, își plimbă mîna pe pieptul lui, gemînd cînd simți mușchii tari și netezi. Și părul de pe piept. Nu fusese niciodată atît de fascinată de ceea ce se afla sub cămașa unui bărbat.

Într-un sfîrșit, Miles își ridică fruntea. Își îngropă fața în părul ei, răsufliînd greu lîngă urechea mică.

Ea gemu. Ceva în mintea ei încerca s-o avertizeze la un anume amănunt dar valurile de dorință o lăsaseră fără voce.

– Catherine, șopti el mîngîindu-i spatele.

– Miles. Numele lui era la fel de senzual ca și trupul.

Ea începu să tremure și se prinse de cămașa lui. Totul era mătăsos.

El se îndepărtă.

Dezorientată, Catherine deschise ochii. O lăsase plină de dorință.

El zîmbi insinuant.

– Este rîndul meu să-mi fac o ieșire triumfală. Vin să te iau la opt.

Linda Cajo

Își din birou înainte ca ea să apuce să clipească.

De îndată ce ușa se închise în urma lui totul se prăbuși. Catherine blestemă reacția pe care o avusese. Îl va întâlni în această seară la opt... ca naiba.

Ca naiba!

3

– Chiar există un codicil?

Miles își privi bunica mestecînd un sandviș cu pateu înainte de a- i răspunde. Era invitata lui la ceai, la eleganta sală *Barrymore*. Dorea niște răspunsuri dintre care unele o priveau direct pe Catherine.

Lettice termină într-un târziu.

– Știi că vărul tău Rick m-a dus la Muzeul figurilor de ceară al lui Madame Toussaud în tim-

pul unei excursii la Londra? Asta în loc să mă invite la ceai, la *Ritz*.

– I-ai făcut viața un iad pentru neglijență? Întrebă Miles rîzînd. Asculta de mai bine de un an glumele familiei pe seama amestecului bunicii în viața particulară a verilor lui. Cu el nu-i mersese figura niciodată. Hai, ce este cu acest codicil al lui Allan? Voiam să te întreb de-aseară dar ai plecat aproape imediat după Catherine.

– Răsplata pentru o cină nereușită, Miles.

– Bunico!

– Allan mi l-a arătat acum cîteva luni. Sorbi din ceai. Îl autenticase la un alt avocat. Spunea că și ceilalți sînt mîna în mîna cu Byrne.

– Nu-ți poți aminti ce avocat era?

Bătrîna clătină din cap.

– Numele îmi scapă. Catherine se ține de capul meu să-mi amintesc, iar eu mă tot străduiesc, dar inutil. Ai de gînd s-o ajuți să-l găsească? Poate salva *Wagner Oil* cu el.

– Cunoscînd familia, pot spune cu siguranță că îl vor contesta.

– Vrei să spui Byrne. Dar sînt și mulți care vor dori să evite un scandal. Ei îl vor opri pe Byrne. Își arcui sprîncenele. Înțeleg că a fost deja o alter-

Tentația iubirii

cație azi-dimineață.

Miles făsu o grimasă. Mass media avusese o zi plină cu acea seacă declarație „Fără comentarii“. Catherine nu-i putuse lămuri pe ziariști care fuseseră motivele. Și nici el.

Lettice își turnă altă porție de ceai.

– Îți place Catherine.

El zîmbi amintindu-și sărutul din biroul ei... și rezultatul. Încă nu reușea să-și dea seama cum de-și păstrase controlul.

– Am invitat-o la cină în seara asta.

– Ce surpriză, murmură Lettice. Te vei revanșa pentru eșecul de ieri seară.

Miles se încruntă. Îl deranjase ceva în expresia bunicii lui. Știa despre sărutul din garaj?

– Deci, unde o duci? Întrebă Lettice.

– La un restaurant foarte intim. Zîmbi anticipației din sufletul lui. De data asta va fi o seară perfectă. Va avea el grijă. O să-i placă foarte tare, adăugă.

– Îmi pare bine.

Era o aprobare ce suna a Lettice, se gîndi Miles amuzat.

– Cu greu poți crede că Devlin este geamănul tău, murmură bătrîna.

El ridică din umeri.

– Dev face ce îi place. La fel și eu. Cum de-ai adus vorba despre el?

– Un gând, spuse Lettice vag, apoi schimbă subiectul. Știi, dacă o vei ajuta să găsească codicilul, Catherine îți va fi foarte recunoscătoare. Foarte recunoscătoare.

Miles își încrucișă degetele. Poate că bunica lui chiar pune ceva la cale.

Făcea cea mai mare greșeală din viața ei. Poate.

Catherine aruncă o privire în oglinda înaltă zîmbind propriei imagini. Știa că n-ar trebui să iasă cu Miles. Dar era prea tentant pentru a rezista și se simțea bucuroasă că realiza acest lucru. Miles era obișnuit cu femei elegante așa că își putea imagina cam cum va decurge întâlnirea.

Ea doar se asigurase că nu va ieși așa cum spera el.

De fapt, ar fi putut garanta că Miles n-o va mai invita altă dată. Era mult mai bine așa decît să nu

Tentația iubirii

meargă deloc, decise ea în gînd.

Miles era totuși cel mai primejdios bărbat pe care îl cunoscuse. El avea un anume control asupra corpului ei pe care ea nu-l putea ignora. Iar dacă va afla despre Protectorul Pămîntului...

Fu scuturată de fiori. Poate că aceasta nu era cea mai bună idee.

Sonerie de la apartamentul ei din Center City începu să sune. O escadrilă de fluturi îi invadă stomacul. Apucă fixativul și își mai aranjă o dată părul. Imaginea ei din oglindă îi refăcu încrederea în propria persoană. Va fi în stare să-i facă față lui Miles.

– Pentru Dumnezeu, spuse cu voce tare. Nu trăiești decît o singură dată deci de ce să nu o faci sălbatic. Abia aștept să-i văd fața.

Ușa nu se deschise pînă ce Miles nu simți că din cauza emoției, tot aerul îi părăsește plămîinii.

Catherine era... mai bine zis, nu era Catherine pe care o știa el. Îmbrăcată cu o fustă mini din piele și o bluză scurtă, fără mîneci, mulată pe

tors, ea nu era cea la care el se așteptase. Se gîndi uimit că nu poartă sutien. Ciorapii negri și pantofii cu tocuri foarte înalte îi făcură inima lui Miles să bată nebunește. Își pusese niște cercei mari, iar părul îl coafase în șuvițe rebele, parcă ar fi fost ciufulite de vînt. Machiajul era mai strident ca niciodată.

Efectul general, departe de a fi neplăcut, era extrem de sexy. Dar nu se potrivea deloc cu ce plănuise el pentru acea seară. Restaurantul *La Fourchette* era exclus definitiv. Catherine n-ar fi reușit pentru nimic în lume să treacă de portar. Făcu imediat în gînd o schimbare de plan să n-o facă să se simtă stîmjenită.

– Miles, intră, spuse Catherine zîmbind.

– Mulțumesc, rosti, fără să știe cum reușise să găsească destul aer pentru a vorbi. Inima continua să-i bată atît de puternic încît avea impresia că va face un infarct. Avusese întotdeauna sentimentul că aceea care îl va omorî va fi Catherine. Arăți superb.

Dintr-un motiv oarecare chipul ei căpătă o expresie de iritare.

– Doar să-mi iau jacheta, spuse ea, întorcîndu-se spre sufragerie.

Picioarele lui o urmăreau aproape mecanic, ca într-o vrajă. Înainte de a-și da seama cum, era deja în mijlocul camerei.

Decorul spunea multe despre Catherine. Miles s-ar fi așteptat... De fapt, nici nu știa prea bine la ce se aștepta. Spre deliciul lui, interiorul era mobilat cu piese din anii '20, un covor chinezesc și lămpi cu vitralii, mese furniruite și scaune tapițate, cu spătare înalte. Postere cu scene din filme atârnavau pe pereți iar el observă că erau originale.

– Gata, spuse Catherine întrerupându-i momentul de reverie.

Jacheta de piele neagră completa fusta mini și îl făcu să se gândească la prietena unui motociclist.

– Grozav, spuse el fără să clipească. Mergem?

– Unde? întrebă ea.

Bună întrebare, se gândi el.

– Este o surpriză.

Și a fost într-adevăr o surpriză. Catherine trebuia să recunoască chiar dacă în față avea tăblia

unei mese metalice de la un restaurant cu auto-servire.

– Friptura în sînge e minunată, spuse Miles în timp ce mai lua o porție din salata de spanac. La fel și paste.

Catherine nu s-ar fi gîndit niciodată că masa va fi la autoservirea restaurantului *Eden*. Totuși ar fi putut să-și imagineze. Miles nici măcar nu se simțise stîngenit de ținuta ei. Ba chiar o găsise minunată. Într-un anume fel, el avea controlul serii iar nu reușea să-și dea seama unde greșise.

Localul era plin de lume și Catherine trebuia să recunoască că nici Miles în costumul lui la patru ace, nici ea nu păreau niște intruși. Stăteau alături iar ea conștientiza teribil prezența lui fizică.

– Știi că farfuria în care se află salata pe care ai ales-o va rezista o sută de ani? întrebuse ea în timp ce își alegeau meniul.

– Sînt refolosite continuu? se miră el.

– Nu! exclamă ea uimită de naivitatea lui.

– Bine. Nu puteam să-mi imaginez cum reușeau să spele sosul italian.

– Miles, zise Catherine scuturîndu-și capul, voiam să spun să nu se biodegradează.

– Știam. Făcusem doar o remarcă.

Tentația iubirii

– Nu sosul. Farfuria.

El privi spre obiectul explicației.

– Oh!

– Haide, spuse ea înaintînd. Chiar dacă era puțin nemulțumită, mîncarea mirosea bine, iar ei îi era foame. Ești o figură, Miles Kitteridge.

– Da, știi, răspunse el rîzînd.

Mai tîrziu, Catherine recunoștea în sinea ei că mîncarea era într-adevăr delicioasă. Atmosfera din restaurant reușise s-o relaxeze. Miles o surprinsese cu vioiciunea conversației, fără să aducă vorba despre afaceri sau întîmplările dimineții. Discutaseră despre ce le place, ce nu le place, descoperiseră că amîndoi preferau hamburgerul fără brînză, exercițiile de înot și muzica bună. Nici unul nu înțelegea arta și urau sosurile grele. Miles observase că erau niște trădători ai educației sofisticate pe care o primiseră.

– Doar pentru aceste motive? întrebases ea rîzînd.

– Ele reprezintă fundamentul oricărei școli care se respectă, replicase el. Ne-ar arde pe rug pentru erezie, prietena mea.

– N-au să reușească să mă facă să-l înțeleg pe Picasso.

– Iar eu nu știu despre el decît că este o investiție rentabilă.

– Filistinule!

– Chiar eu.

Pentru ca surpriza să fie deplină, o duse la un club de noapte după ce terminaseră masa.

Spre groaza ei toată lumea de acolo dansa lambada.

Luminile asemeni unor flashuri erau singurele din camera întunecată de fum de țigară. Catherine începuse să transpire privind perechile care dansau atît de lipite încît între parteneri nu ar fi avut loc nici măcar un ac.

– Pot să beau ceva? țipă ea la Miles încercînd să acopere muzica ce vibra senzual în trupul ei.

El se opri la mijlocul gestului cu care îi întindea haina garderobierei. Era clar că se pregătea de acțiune.

– O băutură?

– Da. Un lichid într-un pahar, cu multe cuburi de gheață. O băutură. Mi-e foarte sete. Își flutură mîna spre canapele și mese.

– Orice dorești. Părea atît de dezamăgit încît Catherine își reținu cu greu un chicotit.

– Hai să găsim o masă înainte ca muzica să se

Tentația iubirii

oprească.

Dar nici măcar o singură masă nu era liberă. Catherine începu să se panicheze dar ochi un loc la nivelul superior, deasupra ringului de dans. Îl trase pe Miles după ea și se îngrămădiră. Cei de acolo îi priviră lung, apoi le făcură loc. Spre consternarea ei, privirile femeilor păreau lipite de Miles. El opri o chelneriță grăbită și comandă băuturile.

Catherine se așeză cu spatele la ringul de dans. Considera această poziție necesară pentru sănătate. Era deja umăr la umăr cu Miles și fiecare nerv din trupul ei se încordase din cauza atingerii dintre mîneca lui și pielea ei. Mușchii brațului erau scoși în evidență de materialul mătăsos. Era aproape la fel de rău ca și dacă ar fi dansat.

– Pun pariu că reporterii și-au făcut tabără la ușa unchiului meu, spuse Catherine hotărîtă să aducă discuția spre scopul inițial al invitației la cină.

– Atîta timp cît nu sînt la ușa mea, răspunse el privind dansatorii, nu mă deranjează. Zîmbi spre ea, adăugînd: Sper că nu-i găsesc și la ușa ta.

Lui Catherine nu-i plăcu tonul pe care Miles îl folosisese.

– Byrne se încăpățânează să asculte argumentele raționale.

El se sprijinea de balustradă iar șoldul lui îl atinge pe al ei. Era atât de aproape!

– Hai să nu mai vorbim despre unchiul tău, spuse el cu voce scăzută, aproape atingându-i urechea în încercarea de a se face auzit. Ea se înfioră simțindu-i răsuflarea pe piele, iar el adăugă: Hai să dansăm.

– Credeam că motivul invitației este acest subiect, reuși ea să rostească coerent. Așa ai spus azi-dimineață.

– Am fost un prost. Prive în jos spre ea, cu încordare. Îl putea simți privindu-i sînii și își dori ca bluza să fi fost puțin mai înaltă. Dansează cu mine.

Chipul lui Catherine se aprinse. De fapt, tot trupul i se aprinsese.

– Eu... am comandat băuturile, îți amintești? Chelnerița nu ne va găsi niciodată dacă dansăm.

El bombăni o înjurătură și se sprijini iarăși de balustradă.

Catherine descoperi că putea din nou să respire. Avea presentimentul că va fi o adevărată luptă să stea deoparte de ringul de dans.

Tentația iubirii

– Deci, spune-mi exact ce anume se petrece la *Wagner*? Întrebă el.

– Tu ar trebui să știi mai bine.

– Dar nu știu.

El îl privi întrebătoare iar el ridică din umeri.

– După cum ai observat, nu mă ocup cu operațiunile zilnice. Am fost numit în consiliu din poli-tețe, datorită implicării băncii. Allan era mandatarul meu, iar eu al lui pentru postul de la bancă. Ar trebui să știi cum lucrează acest sistem. Ai fost educată la fel ca mine.

Ea se încruntă. Știa, dar îl văzuse pe Miles la prea multe consilii pentru a crede despre el că era un director tăcut. Dar dacă el insista că joace rolul neștiutorului ea îl putea sili să afle.

– Byrne refuză să facă orice ar scădea profitul corporației. Toate serviciile care aveau legătură cu lărgirea procedurilor de siguranță au fost eliminate. El preferă să economisească chiar și o cen-timă, iar apoi să urmeze standardele EPA.

– Ei, hai Catherine, spuse Miles pe un ton ne-încrăzător. Byrne nu este chiar atât de prost.

Ea își strânse maxilarele ca să nu se enerveze.

– Miles, eu sînt cea mai bună dovadă. Pe vremea bunicului meu, departamentul de cerce-

tare-dezvoltare reprezenta monitorul operațional de lărgire a potențialului care se ocupa de problemele mediului. Din ziua în care unchiul meu a devenit conducătorul consiliului de administrație, întreaga mea echipă a fost concediată, iar la ora actuală stau în biroul meu cu un titlu onorific pe ușa, dar cu nimic de făcut.

– Crezi că Protectorul Pământului este cineva din echipa ta?

Catherine se crispă.

– Nu cred, chiar nu cred, spuse ea revenindu-și rapid. Ți-am spus că părerea mea este că e vorba despre cineva dintre cei de la „Pămîntenii verzi“. Foștii mei colaboratori lucrează pentru alte companii dar nimeni nu este nemulțumit.

El aprobă cu o mișcare a capului logica ei. Ea surprinse un oftat de ușurare.

– Am întrebat-o pe bunica despre codicil, zise Miles. Ea confirmă existența lui.

Furia începuse să clocotească în sufletul ei. Se întoarse brusc pentru a-l înfrunta.

– Credeai că mint?

– Nu. Făcu o pauză. De fapt, nu m-am gândit deloc la asta. Doream doar să mă asigur că există.

Tentația iubirii

Cuvintele lui nu reușiră decît să o înfurie și mai tare.

- Nu sînt o mincinoasă, Miles Kitteridge.
- Nici n-am spus așa ceva.
- Dar ai dorit o confirmare a vorbelor mele.

- Nu asta am dorit să spun cînd... În acea clipă apăru lîngă ei chelnerița. Miles se strădui să zîmbească. Ah, salvat de băuturi. Îi întinse lui Catherine un pahar înalt. Uite *Perrier*-ul tău, bea și calmează-te.

Ea îl privi cu ochi întunecați în timp ce își sorbea băutura. Era grav să descopere că are mai multe puncte sensibile decît bănuise, puncte ce deveneau vulnerabile la apropierea lui. Nu înțelegea de ce dintre toți oamenii din lume el era cel care reușea să o porvoace la orice nivel. Întîlnise bărbați mult mai arătoși, mai plini de farmec și care, cu siguranță, erau mult mai sensibili. Dar numai Miles era capabil s-o emoționeze cu o singură privire și care reușea că o facă să-și piardă controlul cu o singură vorbă.

Singura parte bună era băutura din mîna ei din cauza căreia el nu mai putea s-o invite la dans. Se întreba cît va reuși să stea cu paharul în mînă fără să pară că îl evită.

– Ce n-a mers în căsătoria ta? Întrebă ea, apoi aproape că gemu cu voce tare. Doamne, ce putea spune din cauza disperării!

El ridică din umeri, fără să pară ofensat.

– Bărbații tineri se căsătoreasc cîteodată cu... Nu se gîndesc înainte de-a se însura.

– Încerci să-mi spui că ai făcut-o sub impulsul atracției fizice? Întrebă Catherine, simțind o durere ascuțită trecîndu-i prin inimă.

– Nu, nu chiar. Doar că te simți Domnul Capabil să protejeze această tînără ființă vulnerabilă. De abia după aceea îți dai seama cît de înșelătoare este această aparență.

– Deci ai abandonat-o pentru că ea era un lucru drăguț și tînăr, iar tu doreai pe cineva mai inteligent.

O privi, iar ochii lui îi amintiră de un sloi de gheață.

– Catherine, vorbești cîteodată ca lama unui brici.

– Clarificam doar cuvintele tale pentru mintea mea, zise ea zîmbind dulce. Într-un anume fel, duelul verbal era la fel de excitant ca și a-l săruta.

– Știi bine că nu asta voiam să spun, izbucni el întorcîndu-se spre ringul de dans. Disperarea avea

Tentația iubirii

părțile ei bune, chiar dacă erau ascunse.

– Deci, tu de ce nu te-ai mai căsătorit cu Domnul Minunat? întrebă Miles după ce își termină băutura.

– Pentru că el m-a abandonat, răspunse ea fără să se gândească.

– El te-a abandonat pe tine? se întoarce el cu sprâncenele ridicate.

Îi aruncă o privire supărată pe el pentru că făcea pe prostul și supărată pe ea pentru că nu fusese mai grijulie cu răspunsul.

– Ei, haide, Miles. Știi totul despre acest subiect. Toată lumea știe.

– Tot ce știu este că nunta n-a mai avut loc. Nu mi-ai răspuns la telefoane în acea perioadă.

– Au fost doar două. La vremea respectivă, lipsa lui de interes o înfuriase la fel cum acum o înfură chiar și simpla amintire. Și apoi, nu aveau intenția să...

– ... să devii un alt trofeu atârnat la centura mea, termină el fraza în locul ei. Ridică paharul în semn de salut. Atunci am înțeles mesajul. Deci, ce s-a întâmplat?

– Am picat examenul pentru diplomă pentru a treia oară, spuse ea înfiorându-se. Ar fi trebuit să

devenim parteneri după nuntă. Eu aveam ... banii. În clipa în care eu nu mai puteam deveni un ade-vărat partener, Roger nu a dorit să devină un bărbat „întreținut“, așa că a anulat căsătoria.

În adîncul sufletului ei nu reușea să creadă că îi spusese toate acestea omului care cauzase acest dezastru în viața ei. Dar ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca Miles să afle cît de mult o afectase. Mîndria lui ar fi fost flatată să afle ce reușise să producă o simplă invitație din partea lui.

– N-am știut niciodată că trebuia să devii avo-cat, spuse el.

Ea își încleștă maxilarele. Nimic de genul: „ O, îmi pare rău să aud asta“ sau „A fost un prost“. Nici o urmă de compătimire. La ce s- ar fi putut aștepta de la o persoană fără caracter? Îi ruinase viitorul și plecase vesel pe drumul lui.

– Da, am urmat Facultatea de drept. Am și absolvit.

Ochii lui se întunecară.

– Ascuți lama aceea.

Catherine răsufală adînc, încercînd să se cal-meze. Nu avea de gînd să se facă din nou de rîs.

– Să spunem doar că nu-mi amintesc de acea

Tentația iubirii

perioadă cu bucurie și urale.

– Ne depărtăm de subiectul principal care este: Hai să dansăm.

– Nu, spuse ea încercînd că nu intre în panică. Ar trebui să discutăm despre *Wagner Oil* și codicilul bunicului meu.

– Asta este părerea ta. Opri o altă chelneriță apoi, luînd paharul din mîna lui Catherine, îl puse pe tavă. Alături de al lui.

– Dar nu terminasem, spuse Catherine, fascinată de mișcările lui.

– Acum ai terminat.

Apucînd-o de cot o duse spre ringul de dans. Ea îl urmă fără comentarii știind că orice împotrivire ar părea prostească. Minte ei căuta cu înfrigurare o scuză. Fără rezultat.

– Ajută-mă, Doamne, murmură ea.

– Ce? întrebă Miles. Nu te-am auzit.

– Miles, nu cred că...

În timp ce ei se apropiau de ring, muzica se schimbă de la ritmurile îndrăcite de tobe și chitare la un cîntec domol. Un cîntec vechi. Catherine zîmbi oprindu-se la cîțiva pași de locul ce îi inspira groază.

– S-a schimbat muzica, așa că...

– Nu contează. O luă în brațe și păși în mijlocul ringului de dans. Vom dansa oricum.

Ea nu mai putea să se opună. Trupul ei era lipit de al lui. Mîna lui se odihnea pe mijlocul ei, degetele apăsînd-o spre el. Șoldurile lor se mișcau în același ritm. Îi ținea una dintre mîini la piept, cealaltă se sprijinea de umărul lui și îi trebuia toată voința ca să nu-l mîngîie.

Sunetele deveneau tot mai vagi, ceilalți dansatori păreau să dispară din mintea ei. Fiecare nerv din corpul ei era tensionat din pricina apropierii... răsuflarea lui îi mîngîia urechea... parfumul lui aducea valuri de căldură în sufletul ei... gura lui era atît de aproape încît ar fi putut s-o guste...

Fusese îngrozită la gîndul că va trebui să danseze înfocată lambada cu el; bluesul era și mai rău. Lambada era doar sex fără tandrețe. Dar unduindu-se în ritmurile lente, trăia cu impresia că fac dragoste în fața tuturor... încet, un preludiu pasional pentru a testa rezistența autocontrolului înainte ca extazul să erupă.

– Ești atît de perfectă, murmură el. Știam că așa va fi.

Stropul de rațiune care îi mai rămăsese îi spunea lui Catherine să nu se piardă.

Tentația iubirii

– Pun pariu că asta o spui tuturor femeilor.

El își ridică fruntea privind-o drept în ochi. Nu-i putea vedea expresia din cauza luminilor care fulgerau.

– Nu cred.

Ea rîse, dar sunetul era asemeni unei căderi de pietre.

– Oferi niște mese de afaceri foarte impresionante, Miles.

El alunecă cu privirea între ei admirîndu-i corsajul.

– Tu ești un partener de afaceri foarte impresionant.

Un val de stînjeneală îi înroși fața lui Catherine în același timp cu arșița care îi invadase abdomenul. În acest ritm va fi în patul lui înainte de miezul nopții.

– Cred că o să mi se facă rău, mîrîi ea, referindu-se la reacția necontrolată în legătură cu el.

Miles se opri imediat din dans și făcu un pas mai încolo, cu mîinile pe brațele ei. O privi insistent.

– Ți-e rău?

Ea realizează că o auzise și că avea impresia că nu se simte bine. Era porțița de scăpare.

– Da, zise ea, lăsându-se moale în mâinile lui. Fumul... stomacul meu...

– În regulă. Mergem acasă. O conduse în afara ringului de dans spre ieșire.

Catherine îl urmă în tăcere. Se întâmplase o minune. Cerul îi ascultase rugămințile.

La ea acasă au ajuns în timp record. A mai fost doar un mic obstacol la ușa ei.

– Rămîn pînă te simți mai bine, spuse Miles.

Gestul lui amabil chiar îi făcu stomacul să se strîngă.

– Apreciez oferta dar cred că o să-mi revin cu un pic de odihnă. M-a dat gata tot fumul acela. Așa cum ți-am spus și în mașină sînt alergică.

– Știu și eu. Se încruntă privind-o într-un fel pe care l-ar fi invidiat și Sherlock Holmes. Trebuie să recunosc că nu pari atît de pierdută ca pe ringul de dans.

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru lumina slabă“, se gîndi Catherine. Deschise numeroasele yale.

– Mi-a făcut bine aerul curat. Îmi pare într-adevăr rău.

– Nu-ți face probleme, spuse el fluturîndu-și mîna.

– Noapte bună, Miles.

Tentația iubirii

– Noapte bună, Catherine.

Ea închise ușa rapid pentru a nu-i lăsa posibilitatea s-o sărute. Dacă l-ar fi lăsat s-o facă, el și-ar fi dat seama cât de bine se simțea ea. Își apăsă urechea pe lemnul tare al ușii ascultînd pașii lui ce se îndepărtau, apoi se întoarse răsuflînd ușurată. Fusesse o scăpare miraculoasă. Experiența din această seară nu trebuia repetată.

Data viitoare nu va mai accepta o cină de „afaceri” cu Miles.

Odată luată hotărîrea, merse la culcare.

Lucrurile nu ieșiseră chiar cum se așteptase, cugetă Miles, dar seara se dovedise extrem de profitabilă.

Își puse mîinile sub pernă și fixă tavanul. Ofîtînd, remarcă faptul că nu acesta era patul în care sperase să-și petreacă noaptea. Dar, în ciuda acestei neconcordanțe, nu putea să nege că făcuse un oarecare progres cu Catherine în acea noapte. Își deschisese sufletul în fața lui, mai ales în privința căsătoriei ratate.

Făcu o grimasă amintindu-și de logodnicul dispărut. Bastard prost și mîndru! I-ar fi plăcut să-l aibă chiar acum în față pe cel care-i ruinase viața lui Catherine. Mike Tyson i-ar fi invidiat rezultatul. Fusese întotdeauna de părere că ea merită mai mult și nu dorise niciodată ca ea să fie rănită. Probabil că se simțise atît de umilită!

Dorința de a o proteja îl invadă cu putere. Nu se așteptase să simtă asta față de ea. Nu părea femeia care să aibă nevoie de protecție. Se întreba cît de rănită fusese cu adevărat.

În ciuda lejerității comportamentului față de el în această seară, presimțise niște bariere gata să apară. Va dura mult să-i cîștige încrederea. Poate că bunica lui era cea mai bună cale de a o ajuta pe Catherine să găsească codicilul. Zîmbi.

Va fi interesant de văzut cît de recunoscătoare va fi ea pentru asta.

Catherine examină cu atenție oglinzile retrovizoare, apoi conduse furgoneta spre tufe. Micul vehicol își croia drum printre arbuști sfărîmînd

Tentația iubirii

mlădițe sub roțile late. Își ceru iertare în tăcere pentru ceea ce distrugea dar știa că pădurea îi va acoperi urmele în mai puțin de-o săptămână.

Crezuse că somnul va veni repede după grăbita despărțire de Miles. Dar se răsucise cu el în gând mai tot timpul. În primele ore ale dimineții se hotărâse că dacă tot nu putea adormi, măcar să aibă grijă de următoarea acțiune a Protectorului Pământului.

Naiba să-l ia pe Miles, se gândi. Seara trecută îi turnase foc în sînge. Aproape că-și pierduse controlul. Dacă nu i-ar fi scăpat acele cuvinte...

Miles ar fi capabil s-o rănească și apoi să plece fără a privi înapoi. Sub înfățișarea lui fermecătoare, se ascundea un calcul rece. Era interesat de ea doar din cauză că prima dată ea i se refuzase.

Se gîndea că el are ceva în gînd în legătură cu *Wagner Oil*. Pe cine credea el că păcălește cu întrebările alea inocente? El era bancherul. El trebuia să știe ce face unchiul ei. Putea să-și parieze leafa că el este mînă în mînă cu Byrne.

Ajunse la gura rîului mai repede decît se așteptase și fu nevoită să tragă de frînă chiar lîngă marginea abruptă.

Furgoneta greoaie se opri. Catherine coborî și inspectă obiectivul. Se afla la jumătate de kilometru depărtare de zona unde se găsea secția ce producea chimicale a companiei *Wagner*, în afara Philadelphiei. Cu o săptămână în urmă, primăria detectase scurgeri de deșeuri undeva mai sus de gura râului, aproape de oraș. Erau prea multe plante de-a lungul-malurilor și nu fusese descoperit vinovatul înainte ca toxinele să fie luate de apă.

Dar Catherine zîmbi. Protectorul Pământului îl cunoștea pe cel responsabil.

Se sui înapoi în cabina furgonetei mulțumită că în ciuda încărcăturii mașina era ușor de manevrat. Dădu cu spatele grijulie, apoi intrînd printre arbuști se apropie cu precauție de mal.

Coborî din cabină și merse în spatele auto-vehicului, fredonînd *Eroica*. Ajunsă la uși, apăsă un buton.

Remorca începu să se ridice pînă ajunse într-un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Continuînd să fredoneze, apăsă alt buton.

Deșeurile căzură din furgonetă drept pe mal, aproape atingînd apa. Malul va ceda datorită greutateii... dar nu înainte ca ea să dispară as-

Tentația iubirii

cunsă de o conductă a uzinelor *Wagner*.

Catherine luă o lopată din cabina furgonetei și intră în apa nu foarte adâncă. Noroiul proaspăt îi murdări bocancii, dar ea fluieră nepăsătoare, împrăștiind pământul moale. Pentru decor. Își aminti să-i anunțe pe cei de la EPA, primăria orașului și presa. Trebuia apoi să scape de această pereche de încălțări. Nu vor mai putea fi purtați când va termina treaba.

Chicoti. Va fi interesant de văzut ce reacție va avea Miles la ultima ispravă a Protectorului Pământului.

Abia aștepta să afle.

4

Ajunsă înapoi acasă, răsuflă ușurată. A juca rolul unui comando de poluare era o extenuare nervoasă.

Își privi bocancii. O urmă subțire de soluție albă îi înconjura gleznele. Era evident că planul ei mergea și că deșeurile începuseră să se corodeze. Strîmbînd din nas se întreba cum își va scoate încălțărilor fără să le atingă. Nu avea de

Tentația iubirii

gînd să ridice mocheta pentru a ajunge la bucătărie unde ținea mănușile de protecție. Dar nici nu avea de gînd să atingă pielea infestată.

– Bună treabă, murmură, dorindu-și să fi intrat prin garaj.

Se auzi soneria. Îngheță sub un val de panică. Nu se poate să fi fost deja descoperită!

Se strădui să gîndească logic. Furgoneta fusese închiriată de la o benzinărie dintr-un cartier mărginaș. Nu, nu aveau cum să fi aflat atît de repede despre ea. Și apoi nimeni nu putuse afla încă despre sursa de poluare.

Soneria se auzi din nou și cineva bătu în ușă, aproape spărgînd-o.

– Catherine! strigă Miles.

Toată logica fugi din mintea ei.

Iar soneria țiuia de parcă el se așezase pe ea.

– Catherine, ești bine? Catherine, răspunde-mi! Catherine!

Ea bombăni o înjurătură întrebîndu-se dacă poate scăpa prefăcîndu-se că nu este acasă.

– Catherine!

– Ce-i? țipă ea din reflex, înjurînd iarăși dar cu voce tare.

Sunetul soneriei încetă imediat. Liniștea de la ușă părea asurzitoare. Într-un sfârșit, Miles întrebă:

– Ești bine?

– Da, sînt bine, strigă ea. Aștepta îngrozită cererea lui de a-i deschise pentru a o duce la închisoare pentru totdeauna.

Încă un lung moment de tăcere.

– Am telefonat mai devreme dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Eram... la baie.

– De ce?

– Tu de ce crezi? Părea foarte nedumerită și inocentă.

– Al! Pot să intru?

– De ce?

– Să mă asigur să ești bine.

– Dar tocmai ți-am spus.

– Catherine, am venit pînă aici pentru că ți-a fost rău azi noapte. Ea simți exasperarea din vocea lui. Acum lasă-mă să intru ca să mă conving că ești bine.

– Oh! Înțelese în sfârșit că el venise din politețe. Aruncă o privire spre blugi, pulover și bocanci. O singură privire și el ar fi descoperit adevărul. E

Tentația iubirii

foarte drăguț din partea ta, Miles. Apreciez că ai venit pînă aici dar mă simt foarte bine în dimineața asta. Ți-am spus de aseară că era destul să iau o gură de aer curat și să mă odihnesc...

– Atunci de ce nu deschizi ușa?

– A... sînt dezbrăcată.

– Nu-mi pasă. Vreau doar să mă asigur că ești bine. Arătai groaznic aseară. N-ar fi trebuit să te las singură.

„Ți-ai găsit cînd să te comporți ca un gentleman“, se gîndi ea.

– Zău, Miles...

– Deschide ușa asta blestemată. Altfel nu plec.

Și avea de gînd să se țină de cuvînt. Ea intră iarăși în panică. Ce va face acum?

– Of... bine... așteaptă puțin.

Se răsuci fugind spre bucătărie, aruncă bocancii pe ușa garajului, blestemă pentru că uitase să-și pună mănușile, își spală mîinile, apoi urcă scările, tot în fugă, spre dormitor. Își sumecă blugii, îmbracă un halat de velur și coborî. Respiră adînc pentru a se calma, zîmbi cu mulțumire și deschise ușa.

Miles năvăli înăuntru.

Catherine aruncă o privire afară încercînd să

vadă poliția, gărzile de securitate, cel puțin un uriaș doberman, orice care să însemne o ambuscadă. Uimirea ei era evidentă.

– Știam eu! exclamă Miles privind-o cercetător.

– Știai ce? spuse ea cu voce pierdută.

– Uită-te la tine, transpirată și încălzită. Știam că ar fi trebuit să rămîn cu tine noaptea trecută.

Ea își trecu mîna peste obraz și realizează cu uimire că pielea îi era umedă. Haina de casă cu greutatea ei nu-i era de nici un ajutor. Dar era mai bine așa, ca el s-o creadă bolnavă, decît să descopere ce făcuse în realitate.

– Este doar un început de gripă, zise ea.

– Gripă! Eu credeam că este alergie.

– Alergie. Gripă. Își flutură mîna. Cîteodată încep la fel. Știi cum e.

– Păi, ar trebui să fii în pat. O luă de braț și o conduse în sufragerie.

– Eram în pat, spuse ea încet, pînă să încerci tu să dărimi ușa. Să nu mai faci una ca asta nici unei femei din oraș. Scoatem pistoalele și zburăm creierii unora pentru mult mai puțin.

– Ai o armă? întrebă el.

– Nu, nu fi ridicol. Încercam să-ți atag atenția că m-ai speriat de moarte. Se sprijini cu putere

Tentația iubirii

pe călcâie cînd el încercă s-o răsucescă. Unde mergem?

– Tu mergi din nou în pat.

Ea îi arată ușa.

– Așa voi face de îndată ce vei pleca.

El o întoarce iarăși spre scări.

– Tu mergi în pat, iar eu îți voi face un ceai.

Ea își trase brațul din mîna lui.

– Aș voi face cînd voi dori.

– Catherine!

– Miles!

Se priviră. Într-un sfîrșit, Miles spuse:

– Treci în pat, Catherine. N-am timp de prostii.

– Păi de ce n-ai zis așa? M-ai văzut, acum pleacă...

În clipa în care el o ridică în brațe pe neașteptate, ea începu să țipe. Cu un gest grăbit își trase halatul peste pantaloni.

– Miles, asta este o prostie, spuse ea cu voce răgușită. Pune-mă jos și îți promit că mă duc înapoi în dormitor iar tu poți pleca la bancă.

– Și să pierd ocazia de a-mi dovedi puterea brațelor? Întrebă el zîbind. Niciodată. Degetele îi alunecară pe piciorul ei. Dacă n-aș ști aș jura că porți și alte haine pe sub halatul ăsta.

– Mi-a... mi-a fost frig. Zîmbi la răspunsul idiot dar nu găsise altceva mai plauzibil. M-am îmbrăcat cu ceva mai gros decît halatul.

Zîmbetul lui dispăru.

– Ar fi trebuit să rămîn.

Se descurcă bine cu scările. Catherine ar fi dorit să se zbată dar realizează că s-ar fi rostololit amîndoi pe trepte. Degetele uneia dintre mîinile lui erau mult prea aproape de sîinii ei, iar nările i se umpluseră cu parfumul bărbătesc. Ceva se răsuci în sufletul ei. Încercă să-și țină privirea spre balustradă dar cu colțul ochiului putea zări gulerul costumului alb, cămașa ca neaua. Pielea lui era netedă, dar putea jura că nu se bărbierise în acea dimineată. Se întreba de ce se simțea atît de fascinată de el.

– În care cameră? întrebă Miles cînd ajunseră în capul scărilor. Vocea i se asprise.

– Cea din față. Nici vocea ei nu suna mai strălucit.

În clipa în care el păși peste prag, ea simți intrusul. Îi permitea să intre în cea mai personală cameră, chiar dacă motivul era inocent. Acum se zbătu iar el o puse jos.

Miles privi în jur la draperiile înflorate și per-

Tentația iubirii

delele albe, la tapetul ales cu bun gust și biroul de lemn de cireș, la patul imens și confortabil. Un colț al plapumei era ridicat ca pentru o invitație.

Catherine începu să transpire întrebându-se ce îi spunea camera ei despre ea. Poate chiar mai multe decît ar fi dorit ea ca el să afle.

– Pot primi acum ceaiul? întrebă din dispera-
rea de a-l vedea plecat de acolo.

– Bineînțeles.

Fără alte cuvinte, Miles ieși din cameră.

– Da, se simte mai rău decît vrea să recunoască... Știu că există asistente... Nu, nu pot rămîne, bunico; am o întâlnire la bancă... Păi de ce crezi că te rog pe tine?

– N-am idee, răspuse Lettice pe un ton amuzat. Nu sînt asistentă. Dacă este atît de bolnavă cheamă Salvarea sau du-o la spital.

Miles strînse din dinți și începu să numere pînă la zece. Bunica lui era exasperantă... ca de obicei. Strîngînd receptorul telefonului din bucătăria lui Catherine spuse:

Linda Cajio

– Nu este pe moarte. Are doar gripă iar eu am nevoie să aibă grijă cineva de ea, să nu coboare din pat, să-i facă ceaiuri și alte mărunțișuri. Nu am timp să aranjez pentru o asistentă. Deci vii?

– Mă uimești, spuse bătrîna. Vocea îi era atît de scăzută de parcă ar fi ar fi vorbit cu sine. Adăugă cu voce tare: Bine, vin.

– Minunat. Zîmbi satisfăcut și închise telefonul.

Ceainicul începu să fluiera și el stinse focul. În timp ce pregătea o ceașcă de ceai o pereche de bocanci murdari îi atrase privirea. Ciudat, se gîndi. Înotase Catherine în lapte? Urmele albicioase păreau proaspete. Realiză că ușa unde se aflau bocancii ducea către garaj și se întreba de ce lăsase ea încălțărilor murdare de această parte a ușii în loc să le fi pus în garaj.

Ridicînd din umeri, își propuse s-o întrebe dacă dorea să-i ducă el. Zîmbi gîndului că va reuși s-o binedispună cînd îi va spune că o va ajuta să găsească codicilul.

Totuși își dori să fi rămas cu ea seara trecută. Cu siguranță că îi fusese rău întreaga noapte. El fusese de-a dreptul panicat încercînd să dea de ea la telefon și auzind doar răspunsul mecanic

Tentația iubirii

robotului. Iar cînd mai tîrziu îi văzuse chipul palid se simțise și mai vinovat. Data viitoare se va lăsa condus de instinct nu de Catherine. Dar între timp va avea grijă de ea. Îi făcea chiar plăcere.

Aruncă o privire prin bucătărie și prin frigider ca să se asigure că în cazul în care ea ar fi dorit să mănînce existau alimente potrivite pentru un bolnav. Fără să știe prea bine ce înseamnă asta scoase o portocală, niște pui rece și un borcănel cu iurt cu zmeură, apoi umplu o farfurioară cu fursecuri. Se întreba dacă era destul și adăugă două banane.

– Cred că asta este, murmură punînd totul pe o tavă.

Cînd ajunsese înapoi în dormitor toate gîndurile i-o luară razna.

Catherine stătea pe pat cu păturile trase pînă la mijloc. Halatul dispăruse, iar în locul lui ea îmbrăcase o cămașă de noapte de culoarea lavandei. Corsajul era în întregime din dantelă, mai mult descoperind decît ascunzînd. Orice bărbat și-ar fi dorit să-ți plimbe degetele pe arabescurile pe care apoi le-ar fi îndepărtat cu un singur gest. Părul cu reflexe arămii îi înconjura chipul iar pielea avea reflexe translucide asemeni porțelanului fin.

Doar bolnavă nu arăta.

Îi privi la rîndul ei lung cu ochii întunecați în care el nu putea citi nimic, apoi își ridică învelitorile pînă sub bărbie cu un gest pudic. Vraja se rupse. Miles înaintă pînă lîngă pat și puse tava la ea în poală.

Sprîncenele lui Catherine se ridicară.

– Parcă trebuia să primesc o ceașcă de ceai.

– Este acolo. Arată spre obiectul nedumeririi ei, așezîndu-se cu grijă pe marginea patului. Pentru o secundă picioarele ei îi atinseră șoldul, apoi ea și le trase la o parte. Am chemat-o pe bunica. Vine să aibă grijă de tine.

Ochii lui Catherine se măriră și ea scoase un sunet ciudat.

– La naiba, Miles! Nimeni nu ți-a dat dreptul să faci asta.

Era rîndul lui să se mire.

– Ce altceva puteam face? Nu poți sta singură cînd ești bolnavă. Crezi că ar trebui să iei și niște medicamente pentru tuse?

– Nu tușesc!

Era evident că ea este un pacient încăpățînat. Auzise de astfel de cazuri. Totuși, ea tușea.

– Cred că mai bine chem un doctor...

Tentația iubirii

– Nu! Țipă ea la el iar tava aproape că alunecă. El își frecă urechea.

– Nu sînt surd. Era doar o propunere, Catherine.

Ea se sprijini înapoi pe pernele ridicate.

– Du-te să-ți conduci banca, Miles. Te rog!

– Nu ai de gînd să mănînci nimic? Întrebă el încruntîndu-se.

Ea se strîmbă la el.

– Cred că nu, bombăni el ridicîndu-se. Luă tava și o puse pe noptieră pentru mai tîrziu. În timp ce se întrepta spre ușă, Catherine îl strigă.

– Miles.

Se întoarse. Ea îi zîmbi dulce, părăind palidă și vulnerabilă.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse zîmbind. A! Era cît pe ce să uit. M-am hotărît să te ajut să găsești codicilul scris de Allan.

– Tu... începu ea înghițind în sec.

El clătină din cap, încîntat că îi făcuse o surpriză.

– Da. Cunosc pe cineva pe care mă pot baza să-l caute pe acel avocat. Nu te îngrijora, Catherine. Vin să te văd diseară.

Plecă lăsînd-o să se mire mai departe. Cel puțin nu se va mai gîndi la gripă.

– Alte bunătați de la doctorul Kitteridge.

Intrînd în dormitor, Lettice flutură punga mare și albă cu numele farmaciei pe ea. Catherine oftă lăsîndu-se pe perne. Ura să facă pe bolnava dar nu avea de ales.

Lettice desfăcu punga împrăștiind pe pat zece borcănașe diferite cu pastile. Aruncă o privire spre Catherine.

– Cred că încearcă să te omoare.

– Să știi că da, murmură Catherine. Deja aproape că o făcuse să aibă două atacuri de inimă în dimineața asta. Prima oară cînd apăruse pe neașteptate, iar a doua cînd îi spusese de codicil. Ce Dumnezeu voia să însemne că o va ajuta să găsească hîrtia? Alături de unchiul ei, el era cea din urmă persoană la care s-ar fi gîndit ca voluntar pentru asta.

O descumpănise total. Mai întîi logodna ei dezastruoasă nu-i trezise nici o brumă de simpatie,

Tentația iubirii

iar a doua zi dimineață aproape că dărimase ușa din cauză că era convins că este bolnavă. Se întreba dacă nu cumva Miles pune ceva la cale cu codicilul.

– Ei, pe care dintre otrăvuri vrei s-o încerci prima oară? întrebă Lettice.

Catherine nici măcar nu le privi.

– Pe nici una. Nu sînt atît de bolnavă, Lettice. Seara trecută am avut o simplă reacție alergică la fum, iar azi de dimineață un guturai trecător. Miles a... înnebunit.

– Știu, draga mea, spuse bătrîna zîbind satisfăcută. E foarte drăguț din partea lui.

Catherine trebuia să recunoască justetea vorbelor lui Lettice. Nu se așteptase ca Miles să facă atîta caz. Și acea tavă cu mîncare... Plină cu tot ce nu se dă unui bolnav de stomac. O singură privire și bietul om ar fi zburat practic spre baie. Zîmbi.

– Pari mulțumită.

Catherine își relua expresia serioasă.

– Nu trebuie să rămîi, Lettice. Pot să-mi port singură de grijă.

– Și să mă pomenesc cu nepotul meu mă urmărește pentru neglijență? S-o crezi tu!

„Ei, o încercare nu strică“, se gândi Catherine. Se întreba cum merge planul ei. Cît Miles o așteptase pe bunica lui ea dăduse telefoanele planificate. Anonime, bineînțeles. Mariana Tolliver, reportera de la Canalul 5 preluase imediat convorbirea cu Protectorul Pămîntului. Ce se întîmplase? Fuseseră deversate substanțe poluante? Dorea cu disperare să afle. Trupul îi era obosit dar între Miles și activitățile de comando era prea ocupată pentru a dormi. Și apoi prietena ei nu avea de gînd să plece atît de repede.

– Ce spui de o canastă? întrebă Lettice parcă citindu-i gîndul. Un dolar un punct.

– Jucăm, răspunse Catherine zîbind.

Miles o revăzu pe Catherine mai repede decît se așteptase.

O privi insistent intrînd în sala de conferințe a companiei *Wagner* pentru a doua ședință de urgență în două zile. Bunica lui era chiar în spatele ei.

Catherine era îmbrăcată impecabil, într-un

Tentația iubirii

costum de un galben pal. Pielea ei părea sănătoasă, fără paloarea oboselii, dar fardul nu reușea să acopere privirea întunecată. Chiar dacă acum era după-amiază și ea se odihnise toată ziua nu însemna că este destul de restabilă pentru a veni aici.

Miles se ridică și înaintă spre ele.

– Catherine, du-te acasă. Ești bolnavă.

Ea nu schiță nici un gest.

– Mă simt mult mai bine. Cum aș putea să nu fie așa după toată mîncarea și medicamentele pe care mi le-ai trimis? Pacat că nu ai trăit în Evul Mediu, Miles. Ai fi vindecat ciurma de unul singur.

– Sau ai fi ucis victimele cu medicamente, adăugă Lettice.

Catherine chicoti și merse spre rudele ei. Miles își privi bunica.

– Tu ar fi trebuit să ai grijă de ea...

– De ce crezi că am venit aici? îl întrerupse bătrîna. Iar dacă ea este bolnavă atunci eu sînt Papa. Am pierdut patru sute de dolari la canastă.

El rămase cu gura căscată.

– Patru sute!

– Nu fi atît de șocat. Oricum îi donez societății Pămîntenii verzi. Asta a fost înțelegerea.

– Dacă tot sîntem aici cu toții, spuse Byrne cu voce ridicată din celălalt capăt al încăperii, am putea începe. Lettice va trebui să pleci.

– S-o crezi tu! declară cea interpelată și se așează sfidătoare pe un scaun chiar în fața lui. Catherine nu se simte bine iar eu am venit să am grijă de ea.

Miles știa mai bine. Bunica lui ura doar să piardă evenimentele.

Byrne spuse pe un ton pițigăiat de enervare:

– Voi chema garda de securitate să te conducă în cazul în care nu pleci de bună voie...

– Iar tu nu-ți mai vezi lungul nasului, i-o retează Lettice. Cineva ar fi trebuit să-ți amintească de bunul simț încă de acum cîțiva ani.

– O, tu... încercă Byrne.

– Unchiule Byrne, spuse Catherine calmă, nu cred că Lettice va divulga secretele companiei. Aș dori să rămînă.

– Rămîne, anunță Miles așezîndu-se lîngă Catherine, distras pentru moment de parfumul ei care îl învăluisese. Ședințele astea de urgență deveniseră o iritare, doar prezența ei făcîndu-le suportabile. Chiar mai mult decît suportabile.

– Oricum, Lettice știe totul despre subiect,

Tentația iubirii

adăugă Catherine. Era cu mine când a sunat mătușa Sylvia să mă anunțe despre ședință. Zîmbi inocentă. Aș fi ratat-o dacă Sylvia nu telefona. Să înțeleg că Protectorul Pămîntului a lovit din nou?

Miles zîmbi la aluzia ei subtilă în legătură cu omiterea ei de pe lista participanților la întâlnire. Bunica lui avea dreptate. Ținuta ei, trupul încordat, toate dovedeau că se restabilise. În poziția în care stătea ei sînii atingeau tăblia mesei. „Noroasă masă“, se gîndi el. Miles avea sentimentul că citise foarte atentă „Strategia companiei...“ și că îi pregătește unchiului ei un răspuns pe cinste. Se așeză mai bine în scaun pentru a savura înfruntarea, nedezipindu-și ochii de la Catherine.

Byrne își încordase maxilarele ca un bulldog în încercarea de a-și impune autoritatea. Fără efect.

– Nebunul a blocat gura rîului aproape de fabrica de chimicale, apoi a anunțat lumea de ispravă.

– Cei de la EPA au descoperit substanțe poluante, adăugă Sylvia. Se pare că ele provin de la o conductă a noastră erodată din cauza vechimii.

– A fost o întîmplare neprevăzută, exclamă Byrne. Conducta aceea nu fusese inspectată de ani de zile.

– Care este finalul? întrebă Miles, știind că violarea apelor va costa destul.

– Nu ne-au anunțat încă. Byrne schimbă subiectul. Acum mass media sînt pe capul nostru.

– Încă mai este timp pentru o declarație, interveni Catherine.

– Pe care ar fi fost bine s-o facem de data trecută, adăugă Miles. Ea se întoarse să-l privească, iar el zîmbi simțind că ei doi sînt o echipă. Ea era atît de aproape încît tot ce avea de făcut era să întindă mîna și... Rezistă tentației și continuă: Allan ar fi răspuns rapid. Asta ar fi fost cazul s-o facem de ieri. Și este ceea ce trebuie făcut astăzi.

– Dar ce spunem? se văită Byrne.

– Că recunoaștem responsabilitatea companiei pentru cele întîmplate, zise Catherine. Că vom repara conducta și că un asemenea incident nu se va mai repeta. Privi spre ceilalți membri ai consiliului. Fața ei era luminată de un zîmbet vag în clipa în care adăugă: Cred că ar fi și mai bine dacă am anunța cîteva măsuri specifice pentru îmbunătățirea mediului...

– Nu, urlă Byrne.

– Atunci Protectorul Pămîntului va lovi iarăși.

Tentația iubirii

Miles se încruntă. Ceva din intervenția lui Catherine îi trezi bănuiele. Nu era o premoniție ci mai degrabă o... siguranță. Frânturi de imagini îi năvăliră în minte: Catherine încercând să găsească un codicil care ar salva un teren de la a deveni teren minier, insistența ei pentru măsuri de protecția a mediului, calmul cu care întâmpinase vestea despre Protectorul Pământului de la prima ședință când toată lumea era panicată. Lîngă toate acestea se afla și imaginea bocancilor și cei patru sute de dolari donați societății ecologiste.

Nu, se gîndi el, alungînd ridicola idee. Credea el că Protectorul Pământului este un salariat al companiei *Wagner* dar să ajungă s-o bănuiască pe Catherine era cam mult. O fi fost ea o încăpățînată dar nu era proastă.

Cea la care tocmai se gîndea se ridică de pe scaun. Miles știe că se pregătește să-și facă o ieșire splendidă. Partea asta îi plăcea cel mai mult.

Ea îi privi o dată pe cei de la masă.

– Această companie trebuie să răspundă și să dea dovadă de bună credință față de cetățenii care se interesează de acest incident. Altfel vom fi martori la falimentul lui *Wagner Oil*. Dacă asta

este ceea ce doriți, fiți încăpățînați. Dar vă garantez că asta nu-l va opri pe Protectorul Pămîntului.

Împise scaunul în spate și ieși din cameră. Letice se ridică și ea, își aranjă bluza, apoi își urmă pacienta. Regina Angliei și prințesa Daiana nu și-ar fi putut face o mai bună ieșire, se gîndi Miles.

Numai dacă bănuielile nu i-ar fi revenit în minte cu mai multă insistență!

Fierul nu fusese niciodată atît de cald, se gîndi Catherine în timp ce se tîra pe lîngă gardul uzinei. Brațele îi tremurau din cauza efortului de a trage trupul după ele. Această noapte promitea la fel de puține ore de somn ca și cele dinainte dar trebuia să facă față.

Unchiul Byrne va avea dovada forței Protectorului Pămîntului. Rezultatul va fi măreț.

Ideea de măreț i-l aduse brusc în minte pe Miles. Încercă să-l gonească din gîndurile ei, dar imaginea lui se încăpățîna să rămînă acolo. Felul în care avusese grijă de ea crezînd că este bolnavă o mișcase mai mult decît îi plăcea să recu-

Tentația iubirii

noască. O susținuse și la consiliu. La amîndouă. Totul era atît de neașteptat... iar ea era puțin confuză din pricina lui.

Singurul lucru de care era sigură era reacția trupului ei la apropierea lui. Stătuseră alături în sala de conferință și mai că nu se putuse concentra. Ba chiar mai rău; îi privea încontinuu mîinile amintindu-și-le pe trupul ei.

– La naiba! bombăni ridicîndu-se în picioare. Refuza să se mai gîndească iarăși la el, apoi se întrebă de ce nu trecuse pe la ea în acea după-amiază. Doar promisese.

Își jură iarăși realizînd în acea clipă cît de repede călcase primul jurămînt. Mai bine s-ar concentra la ceea ce avea de făcut în acea noapte. Începu să alerge spre o clădire micuță de la marginea rafinăriei. Schimbul de noapte nu avea cum să ajungă pînă aici, iar paznicii mai aveau o jumătate de oră pînă la rond. Se întrebă dacă tot acest personal cunoaște conținutul acestei clădiri. Era convinsă că pînă și unchiul ei uitase despre sistemele de închidere ale uzinei pentru cazuri de incendii... De cînd Byrne ordonase o reducere a inspecțiilor de siguranță acest loc micuț era aproape uitat.

– Ei, bine, bombăni cînd ajunse la marginea zidului de cărămidă al clădirii. Folosi o cheie specială și intră. Ușa se închise în spatele ei, iar ea se întoarse speriată, la gîndul că se blocase înăuntru. Cheia nu putea fi folosită decît pe o singură parte a broaștei. Încercă sistemul clanței și oftă ușurată cînd aceasta se răsuci.

Îndreptîndu-și atenția spre o serie de valve și conducte, începu operațiunea de închidere. Se luptă din greu cu roțile mari de fier, prea grele și prea ruginite pentru brațele ei. Cînd termină, tremura din tot corpul. Cel puțin a doua parte era mai ușoară. Răsuci rapid micile butoane ale sistemului, știind că închiderea acestora va atrage blocarea utilajelor din întregul sector unde se afla ea acum. În loc să călătorească prin conducte spre rîu, petrolul va rămîne în tancuri. Vor căuta multă vreme fisurile înainte să-și reamintească cineva de această clădire.

– Ei bine, murmură iarăși în drum spre ușă.

O deschise și... se pomeni față în față cu Miles.

5

– Tu...!

Miles nu reuși să spună decît primul cuvînt dintr-o întregă tiradă înainte ca ea să apuce să iasă din clădire.

– Nu acum, idiotule! șopti ea împingîndu-l din fața ei grăbită. Vin paznicii!

El făcu un pas înapoi, uimirea și indignarea învăluindu-l cu aceeași rapiditate cu care ea se

îndepărta în fugă. Într-un fel se așteptase la una ca asta.

Pentru ca uimirea lui să fie deplină, ea se întoarse brusc, fugi înapoi și înșfăcându-l de braț îl trase după ea.

– Vrei să fi prins pe post de Protectorul Pământului? Haide!

Miles începu să alerge în mod automat, uitînd pentru o vreme de orice altceva. Apoi se opri.

– Așteaptă puțin, la naiba! exclamă el.

Din cauză că avea încă mîna încheștată pe brațul lui, Catherine fu nevoită să se oprească în același timp cu el.

– Ai înnebunit? se răsti el. Cum dracu poți face asta propriei tale companii? Și ce anume ai făcut exact? Vreau răspunsuri și le vreau...

– Nu acum, Miles! Catherine încercă să respire. În lumina becurilor de neon, ochii ei plini de teamă păreau imenși. Se întoarse spre gardul aflat la cîțiva zeci de metri mai departe și începu din nou să alerge, strigînd peste umăr: Paznicii vor ajunge aici în cîteva clipe! După ce ieșim, îți promit o explicație. Acum hai o dată!

El porni în urma ei hotărît s-o aducă înapoi pentru a repara orice ar fi fost ceea ce făcuse. Nu

Tentația iubirii

putea crede că ea este Protectorul Pământului. Așteptase în mașină toată după-amiaza pîndindu-i casa, neîncrezător în bănuielile pe care le avea. Văzuse mașina ei ieșind din garaj la miezul nopții, dar tot nu crezuse. Și o urmărise la rafinărie, pe sub gard, și spre acea mică incintă, tot neîncrezător în ceea ce ochii lui vedeau.

Ea ajunse la gard, apoi se strecură pe sub el, străduindu-se să nu intre sub lumina reflectoarelor. Sărind în picioare, ridică sîrma mai sus.

– Hai odată!

El se tîrî pe burtă simțind oțelul galvanizat zgîriindu-i picioarele și spatele. Dacă elegantul costum pe care îl purta va supraviețui acestei încercări își promise în gînd că nu-și va schimba niciodată croitorul. În clipa în care se ridică în picioare, Catherine îl înșfăcă iarăși de braț, trăgîndu-l spre bezna de dincolo de luminile rafinăriei.

De îndată ce întunericul îi înghiți, ea îi eliberă mîna, începînd să alerge mai repede. Miles înțelese brusc faptul că acum ea încerca să scape de el. Se aruncă spre ea trîntind-o la pămînt.

Se prăbușiră cu o bufnitură puternică. Nu lăsă pînă ce, în ciuda strădaniei ei, nu reuși s-o țin-

tuiască cu fața la sol. Ea continuă să se smucească dar fără rezultat. El nu reuși să ignore total dorința instinctivă de a cuceri dar se strădui să-și amintească motivul real al luptei: Protectorul Pământului și *Wagner Oil*. Într-un sfârșit ea renunță dar respira din ce în ce mai greu.

– Dă-te jos! spuse cu voce sacadată. Cîntărești... o tonă.

El se ridică ușor pentru a micșora apăsarea... Brusc, Catherine se răsuci într-o parte, gata să scape. Blestemînd se așeză călare pe spatele ei.

– Ți-ai călcat promisiunea unei explicații, tipă el, încercînd cu disperare să scape de vraja care îl învăluisse realizînd că stă pe cele mai intime părți ale trupului ei.

– Și ce dacă?

– Catherine, nu te juca cu mine, zise el supărat. E clar, tu ești Protectorul Pământului, cea care face mici porcării pentru a salva lumea și care dă cu tifla familiei; toate în același timp. Acum, ia spune-mi tu ce mică porcărie ai pus la cale în acea clădire?

– Nimic.

– Catherine!

Tentația iubirii

– N-am apucat să fac nimic! Ai apărut prea repede. În regulă?

Miles nu era chiar atît de naiv și îl enerva de-a dreptul că ea se aștepta să-i creadă povestea. Cel puțin nu negase că ea este Protectorul Pămîntului. S-ar fi simțit și mai jignit.

– Dacă nu-mi spui, continuă el, jur că te voi tîrî înapoi la rafinărie și că vom sta acolo pînă vei repara orice vei fi făcut.

Ea își întoarse capul spre el.

– Ești nebun? Sînt paznici peste tot! Am fost deja destul de norocoasă că am intrat și am ieșit de acolo fără probleme. Și, Miles... nu cred că vrei să fii prins alături de Protectorul Pămîntului. Sau nu te-ai gîndit încă la asta?

El înțelese că nu va scoate nimic de la ea. Era pregătită să fie martirizată pentru cauză. Primele dintre cele trei escapade ale ei se dovediseră stîngenitoare dar inofensive. Se părea că va trebui să creadă că și aceasta era la fel.

Își aminti îngrijorarea pe care o simțise în acea dimineață cînd o credea bolnavă. Furia puse stăpînire pe el cînd își dădu seama că ea blocase gura rîului în acea noapte cînd el o compătimea, crezînd că zace în pat cu febră. Îl luase drept

fraier. Din nefericire, un câmp pustiu nu era cel mai potrivit loc pentru o mărturisire, fie ea și smulsă cu forța. Dar va obține el un răspuns!

– Măcar spune-mi de ce, Catherine?

– De ce, ce?

– De ce faci asta?

– De ce fac ce?

Îl irita teribil ezitarea ei. Era prea conștient de moliciunea trupului ei și de nevoia de a avea o singură dată măcar un avantaj asupra ei. Bombănind o înjurătură, o ridică în picioare și o trase spre mașina lui, ținându-și brațele strâns în jurul ei. Picioarele ei se împleticiseră, dar el nu se opri.

– Miles, ce faci? izbucni ea luptându-se.

– Te conduc acasă.

Ajunseră la mașinile parcate în afara drumului lângă un pasaj. Se încruntă privindu-le, apoi se hotărî. Cu o mînă își desfăcu cravata reușind în același timp s-o țină pe Catherine aproape de el. Folosi fișia de mătase pentru a-i prinde încheietura mîinilor împreună. În tot acest timp se luptau; fiecare din alt motiv. Ea să scape, el să nu-i dea drumul. Miles cugeta cu umor că ar fi fost mai ușor să lege un taur furios.

– Promit că nu voi mai încerca să fug, spuse

Tentația iubirii

ea după ce el termină.

– Presupun că această promisiune este la fel de valabilă ca și cea în legătură cu explicația pe care mi-o vei da de îndată ce vom ieși din curtea uzinei. Un gând nebunesc răsări în mintea lui și o trase mai aproape. Ridicându-i brațele și le puse în jurul gâtului. Trupul ei se lipise de trupul lui. Miles zîmbi. Asta prezintă multe posibilități.

– Te simți mai bine și mai interesant acum? întrebă ea fixându-l cu privirea.

O sprijini cu spatele de mașină.

– Nu mă pune la încercare, Catherine.

Ea nici măcar nu clipi. Cu tot întunericul, Miles simți provocarea pe chipul ei. Aceasta, alături de atingerea dintre corpurile lor, aproape că erau prea mult pentru voința lui. Catherine era capabilă să omoare un bărbat slab de înger și aproape că îl zdrobise pe el. Își dădea seama că furia ei s-ar fi transformat în pasiune dacă ar fi cedat și ar fi sărutat-o. Dar după aceea Catherine s-ar absolve pe sine cu scuza că el profitase de situație. O dorea din tot sufletul dar nu acum, nu în felul acesta.

Își scoase capul dintre mâinile ei și obrazul i se frecă de sînii plini, cu sfîrcuri tari ce se simțeau în

ciuda puloverului gros. Miles continuă să se minuneze de cât era de prost în timp ce deschidea portiera de pe partea dreaptă a mașinii.

- Suie în mașină, zise printre dinți.
- Dar mașina mea?
- Trimit pe cineva s-o ia.
- Dar...

O împinse pe scaun, trînti portiera, se sui la volan și porni cu viteză spre autostradă.

– Bine, spuse Catherine. Joc rolul prizonierei pînă cînd ajungem acasă la mine...

– Acasă la mine.

Ascultă mulțumit oftatul ei.

– Nu merg la tine, anunță ea.

Miles zîmbi.

– Cine conduce?

– Miles, asta este scandalos!

– Nu mai scandalos decît a fost pentru mine să descopăr că tu ești Protectorul Pămîntului. Ai jucat un joc periculos și am de gînd să-i pun capăt înainte să pățești ceva. Am hotărît că aventura din noaptea asta a fost cîntecul lebedei pentru personajul pe care l-ai interpretat. Iar tu vei rămîne cu mine pentru mai multă siguranță.

Ea înghiți în sec cu furie.

Tentația iubirii

Miles se feliicită în gînd. Viața avea și părțile ei frumoase.

Catherine privi cum Miles trage draperiile, apoi cum verifică mesajele de pe roboul telefonic. Părul lui întunecat pieptănat de obicei impecabil era acum răvășit din cauza luptei dintre ei. Iar bretonul îi cădea în dezordine pe frunte. Arăta ca un adolescent. Ea își întoarse capul repede refuzînd să admită cît de bine arăta el. Ținînd seama de felul în care se purtase cu ea ultimul lucru pe care avea de gînd să-l facă era să se simtă atrasă de el. Încercă încă o dată să tragă de puternica legătură cu care el o prinsese de sertarul biroului și care o silea să stea pe podea cu spatele la piesa de mobilier.

– Nu ai nici un drept să faci asta! îi spuse pentru a suta oară.

– Cred că nu, o aprobă el. Dar nici tu nu aveai nici un drept să faci orice vei fi făcut la rafinărie.

– Haide, Miles, încercă ea pe un ton mai potolit. Nu crezi ce spui. Gîndește-te la ce ar zice

vecinii dacă ar vedea scena.

El zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Ar ovaționa pentru că am prins inamicul public numărul unu.

Catherine se sprijini cu spatele de carpeta persană și își linse buzele. Era transpirată, hainele îi erau murdare, iar părul îi atîrna în șuvițe umede în jurul feței. Dacă tot trebuia să rămînă legată de un birou și să stea pe podea măcar să-și găsească o poziție confortabilă. Și să fie curată.

– Pot face un duș? întrebă.

– Oricînd dorești, veni răspunsul lui. Dar, bineînțeles, va trebui să te spăl eu. Nu o vei putea face cum se cuvine cu mîinile legate. Eu unul sînt pregătit, dornic și foarte capabil să te ajut.

– Mulțumesc, nu, răspunse ea tăios. Miles, asta este de-a dreptul ridicol.

– Probabil. Dar nici nu te pot lăsa să te joci de-a Protectorul Pămîntului ori de cîte ori dorești. Și mi-ai dovedit deja că nu pot avea încredere în promisiunile tale.

– Nu mă poți sechestra pentru totdeauna, spuse ea strîmbîndu-se.

– Dar ideea este tentantă. Se așeză lîngă ea pe podea și toți mușchii ei se încordară la apro-

Tentația iubirii

pierea lui. Te-ai distrat de minune pe seama familiei tale pentru că nu te-au ascultat. Dar mai devreme sau mai târziu vei merge prea departe și cineva va fi rănit. Iar acel cineva vei fi tu.

Ea îl privi fix. Părea atât de sincer de parcă i-ar fi păsat ce se întâmplă cu ea. Scutură din cap ca să îndepărteze gândul prostesc. „Grija“ lui era probabil motivată de teama de scandalul ce ar izbucni în cazul în care presa ar afla adevărata identitate a Protectorului Pământului. Titlurile articolelor ar reprezenta o adevărată stînjeneală pentru el.

– Ai de gând să mă torni lui Byrne?

– Nu. Chicoti sec. Cred că în clipa de față nici măcar nu ți-ar păsa. Nu, vei rămîne oaspetele meu pentru o vreme... cel puțin pînă vei mărturisi ce ai făcut în noaptea asta.

– Ți-am spus deja...

– Iar eu nu te-am crezut.

Ea își strînse buzele privindu-l doar în tăcere.

– Ce minunat să te am lîngă mine pentru o perioadă mai lungă, Catherine! Mi-e foame. Capturarea teroriștilor mărește apetitul. Vrei și tu?

Ea scutură din cap, hotărîtă să înceapă o grevă a foamei pînă cînd el o va elibera. După o

zi, el va intra în panică. Îi va da drumul imediat.

– Bine, spuse el ridicîndu-se.

– Vreau o cameră doar pentru mine, pretinse Catherine.

El zîmbi cu răutate.

– Doar dacă este a mea.

– Miles! țipă ea în urma lui dar fără rezultat.

Așa ceva se întîmpla doar în poveștile cu pirați, se gîndi ea, cu frustrare și panică. Se simțea asemeni unei eroine neajutorate legată în patul unui corsar. Deci cînd va apărea Errol Flynn s-o salveze? Era sigură că nu prea curînd. Se afla la bunul plac al lui Miles Kitteridge.

Închise ochii începînd să tremure. Se îmbărbătă spunîndu-și că el dorea doar s-o sperie cu acest prizonierat. Nu avea de gînd s-o țină legată pînă va mărturisi. Nu se putea. El o va reține probabil pînă dimineață pentru a o speria.

Își lăsă capul pe spate, confuză din cauza lipsei de somn, obosită de cît se tîrîse prin noroi alături de el, obosită de tensiunea prin care trecuse. Era îngrijorată din cauza mașinii ei. Locul în care o abandonase nu era cel mai potrivit pentru a lăsa un autovehicol pentru mai mult timp.

Dar cel mai tare o înspăimînta perspectiva de

Tentația iubirii

a rămîne singură cu Miles. A spune familiei ce știe despre ea nu era cel mai mare rău pe care el i-l putea face. S-o atingă, să stea lângă ea, asta era cel mai rău. Știa că în clipa în care el se va purta cu cea mai vagă urmă de emoție și tandrețe toată furia ei se va topi. Era prea vulnerabilă în ceea ce îl privea.

Își jură să rămînă trează. Foarte trează.

Miles se înapoie în birou pășind cu grijă, balansînd o tavă încărcată.

– Ți-am adus niște brînză și crutoane, începuse el, apoi privi spre ea. Catherine respira regulat și părea să fi adormit cu fruntea sprijinită pe brațe. Dar cred că nu-ți este foame.

Așeză tava pe o măsuță, apoi ridică o sticlă de bere și un măr. Așezîndu-se comod pe canapea adăugă:

– Nu știi ce pierzi.

Îi răspunse un sforăit ușor.

– Mulțumesc pentru comentariu.

Sorbi din bere, mușcă mărul, gustul dulce și

amar amestecându-se în gura lui.

La fel ca gustul ei, se gândi el.

Catherine își revenea dintr-un somn greu.

Sărutări calde, dulci îi mângâiau obraji. Buze moi se apropiau de ale ei, se îndepărtau, reveneau, într-un joc excitant și insistent. Oftă în clipa în care aceste buze își adânciră sărutul, mișcându-se peste ale ei într-un ritm ce îi trezea toate simțurile la viață.

Limbile se întâlneau într-un dans domol, senzual. Mâini puternice îi alintau spatele, șoldurile. Catherine încerca să-l îmbrățișeze pe iubitul din vis dar nu-și putea mișca mâinile...

Amintirile nopții reveniră cu iuțeală.

Ochii ei se deschiseră brusc și întâlniră privirea amuzată a lui Miles. Se smulse de lângă trupul puternic și cald de alături de ea dar nu ajunsese departe.

Încheietura mâinii o aduse înapoi. Nu mai era legată de birou. Încheietura mâinii ei era prinsă de încheietura mâinii lui. Erau prinși unul lângă altul

Tentația iubirii

Într-o năucitoare apropiere, pe canapea.

– Bună dimineața, zise el vesel.

– Miles, tu fiu de...

– Tttt, Catherine! Ce limbaj!

– N-am ajuns s-o spun, răspunse ea privindu-l încruntată.

– Dar o vei face.

– Poți să pui pariu. Își simțea capul greu ca după o beție. Ar fi dorit cu disperare să țipe la el, dar refuza să apară altfel decât calmă și rece în fața lui. Miles, nu pot crede că faci asta.

El își trecu degetele peste obrazul ei.

– Știu. Deșteptăciunea vine odată cu vîrsta; ideile geniale o singură dată în viață. Poate de două ori. Îți amintești cînd te-am invitat în patul meu?

Cum oare ar fi putut uita, mai ales acum. Parfumul lui, cu aroma de mosc, o înconjură. Se simțea atrasă ca de un magnet de forța și căldura degajate de trupul ei. Încercînd să nu cedeze tremurului senzual ce o înfiora se strădui să răspundă.

– Da.

– Și iată-te legată de mine. Zîmbi. Lucrurile nu stau chiar așa cum m-aș fi așteptat, dar am pe-

trecut noaptea împreună.

– Sînt foarte impresionată. Apropo, ai de gînd să mă lași legată tot restul zilei în timp ce vei fi la bancă?

– Dacă va fi nevoie o voi face. Sau poate că o voi chema pe bunica să mai stea cu tine.

– Lettice îmi va da drumul, spuse ea triumfătoare.

Miles chicoti.

– N-o cunoști prea bine. Această rugămintă o va măguli.

Părea atît de sigur de ce spunea, încît o puse pe gînduri. Avea oare dreptate? Privindu-l, știu că va merge cu această trăsnaie zile întregi. Simțindu-se înfrîntă întrebă:

– Ce vrei în schimb, Miles?

– Ce ai făcut noaptea trecută? întrebă el serios.

Catherine ezită o clipă.

– Tot ce voi spune este că urmările vor fi iritante dar nu vor face nici un rău.

– Nu este un răspuns mulțumitor.

– Atunci ne aflăm într-un impas.

– Eu pot să-i supraviețuiesc. Își trecu mîna peste brațul ei trimițîndu-i fiori în tot corpul.

Tentația iubirii

– Nu mă poți lăsa singură în casă, spuse ea cu disperare. Dacă se întâmplă ceva? Dacă izbucnește un incendiu?

– Ți-am spus, o s-o chem pe bunica să stea cu tine.

– Nu există altă posibilitate?

El se gândi o clipă.

– Nu știu, zise încet. Dacă aș fi putut să te cred pe cuvânt...

– Am ceva principii, să știi, izbucni ea. Voi respecta orice înțelegere între noi.

– Aproape că te cred.

– Miles!

– Nu sînt sigur că Lettice va face pe baby-sitter-ul pentru totdeauna. Mărturisești?

– Nu. Oricum nu-ți va ajuta la nimic. N-ai putea explica niciodată cum de știi fără ca toată lumea să creadă că ești mînă în mînă cu Protectorul Pămîntului.

– De fapt sînt întins pe canapea alături de acest personaj. Zîmbi gînditor. Totuși ai puțină dreptate.

– Păi dacă ești gata să faci un compromis voi face și eu.

– Ești de acord să stai cu mine și să nu încerci

să fugi?

– Adică să locuiesc aici? În vocea ei suna alarma. Își drese glasul.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

– Nu sînt un copil.

Mîna lui alunecă pe sub umerii ei trăgînd-o mai aproape.

– Nu, murmură. Nu ești un copil.

Catherine își feri capul iar sărutul lui nimeri pe gît.

– Nu așa, Miles. Cît de bun este cuvîntul tău?

– Cuvîntul meu este perfect, răspunse el, retrăgîndu-se.

Ea își înăbuși un suspin de ușurare în timp ce mintea îi lucra de zor. Închiderea valvelor va fi descoperită în cel mult o zi sau două, deci nu va fi nevoie să mărturisească nimic. Prefera totuși să nu-și petreacă timpul încuiată în casa lui Miles

– Hai să vedem cît de perfect. Mă învoiesc să nu încerc să fug dacă promiți să te porți ca un gentleman.

El se încruntă.

– Nu sînt sigur că-mi plac condițiile tale.

Tentația iubirii

- Nici mie ale tale, deci sîntem chit.
- Pentru cîtă vreme?
- Voi sta pînă în momentul în care va fi descoperită ultima lovitură.
- S-a făcut.

Miles acceptase tîrgul atît de repede încît ea se întrebă dacă nu cumva exista ceva ce-i scăpase. Gîndul o înfricoșă.

– Te voi dezlega și vei merge cu mine la birou, spuse el. De fapt vei merge oriunde voi merge și eu. Zîmbi. Vei fi o apariție la spălătorul bărbatilor!

– Ți-am promis doar că nu voi evada! exclamă ea.

O trase spre el strivindu-i sînii de pieptul lui.

– Vreau doar o mică reasigurare pentru zilele următoare. După evoluția de noaptea trecută...

– În regulă! Își continuă fraza în gînd: „Orice pînă voi fi dezlegată și cît mai departe de trupul tău.” Nu avea încredere în propria persoană cînd se afla alături de el.

El o eliberă din îmbrățișare.

– Mă dezlegi acum? întrebă. Nu mi-am udat chiloții de cînd aveam cinci ani și aș vrea să păstrez recordul.

– Știi cum să strici cheful cuiva, se strîmbă Miles.

– Mulțumesc, răspunse ea zîmbind fericită.

Miles semnă vraful de scrisori pe care secretara lui i-l lăsase pe birou. În acest timp, Catherine care stătea pe canapea părea cufundată în lectura unei cărți, părăind imaginea perfecte inocențe. Dar el știa mai bine.

Își putea imagina zvonurile care circulau printre salariații băncii în legătură cu prezența ei la el în birou. Secretara intrase și ieșise din birou pentru niște nimicuri de vreo patru sau cinci ori, dar adevăratul motiv era vizionarea. El personal nu lua în seamă părerile altora și era evident că și Catherine procedase la fel.

Deocamdată se ținuse de promisiune. Preferase să facă duș și să se schimbe de hainele murdare acasă la ea. El așteptase răbdător, încă pe jumătate îngrijorat de o posibilitate de evadare. Dar ea nu încălcase înțelegerea. De fapt, coborîse ducînd o plasă cu schimburi.

Tentația iubirii

Gîndul că va fi alături de ea douăzeci și patru de ore pe zi îi făcea sîngele să se încingă. Nu se va plictisi de prezența ei nici un minut; era sigur de asta. Chiar și acum, simpla ei prezență îl excita și îl emoționa. Vikingii trebuie că se simțeau la fel purtîndu-și prizonierele spre casă.

Probabil că era pe cale s-o ia razna, se gîndea el. Cu toată bătaia de cap pe care ea i-o pricinuisese nu înțelegea de se se simte atît de bine în acel moment. Poate că nici nu dorea cu adevărat să afle.

– Apropo, spuse. Ea își ridică privirea de pe paginile cărții iar el continuă: Nu am primit încă nici un mesaj de la prietenul meu în legătură cu avocatul la care bunicul tău a făcut codicilul. Dar va apărea.

Catherine zîmbi neîncrezătoare.

– Iar cînd asta se va întîmpla, chiar voi ajunge să-l văd? Sau va dispărea?

– Nu exagera, Catherine, spuse Miles încercînd să-și ascundă iritarea pe care vorbele ei o provocaseră. Spre deosebire de tine, eu nu mi-am călcat pînă acum cuvîntul.

Ea roși înainte de a se întoarce la ceea ce citea.

El rezistă tentației de a-și cere scuze. Nu era nimic de scuzat, la naiba. Oricum, nu dorea să se certe cu ea. Pur și simplu nu dorea.

Promisese să se comporte ca un gentleman dar nu promisese că va rezista dacă ea încerca să-l seducă. Zîmbi. Dracu să le ia de mărturisiri și codicile. Știa ce vrea și cu un pic de noroc va și căpăta. O mică amendare a târgului dintre ei. Era neîntrecut la capitolul imaginației.

Și odată ajunsă în patul lui se îndoia că o va lăsa să plece.

Cuvintele tipărite se amestecau între ele în timp ce ei îi veni o idee minunat de răutăcioasă.

Nu putea, totuși.

„Ba da, poți“, îi șoptea un mic diavol. Fusese de acord să nu evadeze. Dar nu promisese că nu va mai fi Protectorul Pământului. Măcar pentru o misiune. Va ieși, va lovi și se va întoarce iar, înțelegerea va rămîne intactă. Era o găselniță perfect legală, deci ce ar fi putut face Miles?

Ar fi putut-o omorî.

Tentația iubirii

Îl privi cu coada ochiului. Era absorbit de ceea ce făcea. Sub aparența lui impecabilă, se ascundea un bărbat a cărui tărie făcuse din ea ce dorise.

– Miles, mașina mea, își aminti ea brusc de gestul cu care el îi luase cheile. Unde este mașina mea?

– În garajul menajerei mele. Soțul ei a adus-o azi-noapte. O vor aduce astăzi. De ce?

– Mă întrebam dacă ți-ai amintit.

El zîmbi.

– Am reușit în ciuda emoțiilor pe care mi le-ai provocat.

„Ar fi minunat să-l pun cu botul pe labe“, se gândi ea răutăcios.

– Mulțumește-le din partea mea.

– Bineînțeles.

Se întoarse la munca lui, iar ea luă o hotărîre.

Protectorul Pămîntului va lovi din nou.

6

– Vreau un dormitor doar pentru mine.

Miles se așteptase la această rugămintă toată după-amiaza. De fapt, chiar se mira că ea nu fusese făcută înainte de știrile de la ora unsprezece.

Catherine se răsuci pe scaun privindu-l. Expresia ei era politicoasă și încăpățînată.

– Miles, vreau un dormitor doar pentru mine, altfel tîrgul nostru cade.

Tentația iubirii

– Nu ți-am spus nu, zise el pe un ton moale. Totuși, ceea ce se petrecea în sufletul lui nu era deloc o reacție calmă. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca ea să se afle în alt dormitor în afară de al lui. Din nefericire, pe la jumătatea zilei realizase că între ei intervenise o răceală. Dacă nu va ceda acestei rugăminți, Catherine va pleca imediat. Mergi și alege unul.

– Mulțumesc.

Miles își reținu un geamăt privind-o cum se ridică. Îl furnicau palmele de dorință de a și le plimba peste trupul ei...

– Vin cu tine, spuse ridicându-se la rîndul lui.

Catherine se întoarse ca arsă.

– Se poate avea încredere în mine că îl voi găsi singură.

– Mi-e urît fără tine, zîmbi el.

– N-am plecat încă.

– Era un gând, Catherine, iar o gazdă care se respectă nu-și lasă musafirii singuri.

– Nu sînt musafirul tău, ei un prizonier.

– Un gardian bun trebuie să se asigure că prizonierii sînt tratați în conformitate cu înțelegerea Convenției de la Geneva.

– Ești plin de umor, Miles, comentă ea sec.

Apoi ieși din cameră.

Miles o urmă fericit. Bărbații habar n-au ce pierd mergînd în fața femeilor, cugetă el. Locul bărbatului este în spatele femeilor, anticipînd plăcerea. Înțelegea, în sfîrșit și nevoia lui Petruccio de a vedea un moment de blîndețe în Katherina shakespeariană. Ar fi dorit ca și Catherine a lui să fie mai dulce. Un minut de drăgăleșenie față de el și totul s-ar schimba...

Îndepărtă brusc gîndul la cum s-ar schimba propriile lui sentimente la o schimbare de atitudine a ei. Nu era sigur că este pregătit să facă față unei astfel de situații.

Ajunși la etaj, porni el înainte pentru a-i arăta dormitoarele. Deschise ușa primului.

– Este o cameră drăguță dar are ferestrele spre stradă.

– Strada este la o sută de metri distanță, spuse Catherine. Nu cred că trec mai mult de trei mașini pe noapte. Intră și inspectă decorul neutru, apoi se întoarse spre el. E bine. Miles nu era de aceeași părere. Era prea departe de dormitorul lui.

– Ai răbdare să vezi și restul și apoi vei hotărî.

O luă de braț trăgînd-o în hol către celelalte camere. Pe aceasta o găsisese nepotrivită. Ca și pe

Tentația iubirii

următoarea. Încă două dormitoare obținură același rezultat dar și o întrebare neașteptată:

– Miles, de ce ai o casă atât de mare? Catherine părea nedumerită.

El ridică din umeri.

– Părea cel mai bun lucru de făcut atunci când m-am însurat.

– Pentru tine. Dar soția ta?

– Ea prefera sălbăticia plajelor de la Palm Beach. Este o investiție bună.

– Nu ai nimic achiziționat doar pentru că ți-a plăcut fără să ții cont de preț? Întrebă Catherine, scuturându-și capul.

Miles rămase o clipă pe gânduri.

– Nu, nu cred.

Strîmbînd din nas, ea merse spre ușa următoare. Era deschisă.

– Aceasta este ocupată, îmi pare rău.

O luă de braț încercînd să o determine să meargă spre ușa ultimului dormitor disponibil, singurul pe care el îl considera acceptabil din cauză că se afla alături de al lui.

Dar ea îl opri cu un gest și se întoarse spre camera pe lângă care tocmai trecuseră.

– Ce vrei să spui cu „este ocupată”? Întrebă.

Intră fără să aștepte răspunsul. El ajunsese lângă ea în clipa în care Catherine răsucea comutatorul. Pe pat se tolănea o pisică albă, persană. Animalul își ridică ochii spre ei.

– N-am știut că ai o pisică, spuse Catherine privindu-l întrebătoare.

– Ea este Sheba. Ca Regina. Nu ai avut ocazia s-o cunoști. Doarme aici uneori.

– Ai un dormitor special pentru pisică?

– Nu-l folosește nimeni altcineva, ridică el din umeri, simțindu-se ridicol. Cea mai mare parte a timpului Sheba făcea doar ce-o tăia capul, iar el se obișnuise de ani de zile să nu-și răcească gura de pomană.

– Este prietenoasă?

– Nu prea.

În timpul conversației lor, pisica începuse să-și lingă lăbuțele dar se opri în clipa în care Catherine se îndreptă spre pat. Sheba o privi o clipă nepăsătoare, apoi își continuă toaleta. Nu reacționează în nici un fel când Catherine o mângâie pe cap, dar nici nu toarse.

– Voi sta în această cameră, hotărî prizoniera.

– Dar este camera Shebei! se răsti Miles.

– O vom împărți.

Tentația iubirii

– Sheba nu va tolera una ca asta, zise el clătinînd din cap.

– Va fi nevoită. Catherine zîmbi și luîndu-l de braț îl conduse spre ușă.

Degetele ei pe brațul lui, aroma de parfum și apropierea de trupul ei erau prea mult pentru el. Se răsuci, trăgînd-o spre el. Buzele ei se deschiseră de mirare, iar el se aplecă și începu să i le sărute gustînd dulceața pe care o ascundeau și senzualitatea pe care n-o puteau ascunde.

Catherine se înmuie, apoi îl sărută cu o foame ce făcu toți nervii lui Miles să tresară. El era gata să uite toate înțelegerile.

– Asta nu-i cea mai potrivită cameră pentru tine, șopti. Mai este un dormitor puțin mai încolo...

Ea își lăsă capul pe spate și întrebă pe un ton insinuant:

– Dormitorul tău?

– Da. O trase mai aproape. Catherine...

Ea îl împinse afară din cameră și îi închise ușa în nas.

– Noapte bună, Miles.

El rămase cu ochii fixați pe ușa ce îi interzicea accesul spre cele două personaje feminine din viața lui.

– Catherine, Sheba nu este o pisică blîndă.

Nici un răspuns.

– Catherine, mai sînt cinci dormitoare dintre care poţi alege. Nu este obligatoriu să ocupi tocmai camera Shebei sau pe cea de care am pomenit mai devreme. Avea impresia că moare spunînd asta.

Nu primi nici un răspuns.

– Catherine, asta este o prostie.

Realiză că-şi pierde timpul. Catherine va face doar ce-i plăcea. Ca şi pisica.

Scăpată de haine, Catherine stătea întinsă în pat privind fix în întuneric. Putea să jure că era fixată la rîndul ei de ochii pisicii furioase.

Indiferenţa Shebei dispăruse în clipa în care Catherinei se așezase pe pat. Sărise cît colo cu un mîrîit de supărare. Se plimbase cu paşi mari prin faţa uşii apoi cu un salt poposise în fotoliu. Catherine nu avea de gînd s-o lase să iasă din cameră. Se întreba dacă şi animalul era tot o investiţie. Avea înfăţişarea unei feline de cea mai

Tentația iubirii

pură rasă. Mergea cu pisica la concursuri? Probabil. O și hrănea foarte bine. Atunci de ce se simțea totuși atrasă de cineva cu un caracter ca al lui? Și cum reușise să-i închidă ușa în nas?

Își înăbuși un geamăt la gândul că este singură cu el în casă. Realiză că Miles o conducea din ce în ce mai aproape de dormitorul lui. Ce ar fi făcut apoi? I-ar fi oferit camera în care el dormea pentru ca după aceea să intre și să iasă din cinci în cinci minute pretextînd că uitase ba una ba alta? Catherine își imagina cu ușurință ce ar fi urmat pentru că nu avea încredere în puterea ei de a se controla. Știa că Miles nu și-ar fi încălcat promisiunea, dar cu siguranță că nici nu ar fi oprit-o pe ea în cazul în care lucrurile ar fi ieșit de pe făgașul lor normal. Fusesse prea aproape de el toată ziua. Îi privise mîinile în timp ce își potrivea cravata și își adusese aminte de senzația pe care o încercase atunci cînd se plimbaseră pe trupul ei. Îi privise buzele și își dorise să le simtă sărutîndu-i fiecare bucățică de piele. Aroma lui o învăluisse de prea multe ori făcînd-o să se înfioare.

Fusesse galant și amabil întreaga seară. Se comportase ca un gentleman perfect; avusese grijă să fie și flori pe masă. Violete. Oare de unde

știuse că erau preferatele ei? Iar ea nu fusese capabilă decît să stea în aceeași cameră cu el. Încercase să-și amintească de toate motivele pentru care ar fi trebuit să-l dușmănească, mai cu seamă de cununia contramandată, dar nu reușise decît să ajungă la concluzia că, de fapt, îi făcuse un bine. Simțea că dacă nu face cîțiva pași va exploda.

Chiar și acum simțea furnicăture din cauza dorinței de a se ridica și a merge în camera lui. Inima îi bătea cu putere la gîndul că acolo ar fi fost în sfîrșit la locul unde ar fi trebuit să fie.

Ce i se întîmplase, oare? De ce reacționase astfel la apropierea lui Miles? Și de ce fusese de acord cu acest ridicol scenariu al captivității? Întreaga zi evitase răspunsul la această ultimă întrebare dar acum, stînd singură în întuneric, se străduia să găsească o explicație.

Era mult prea mîndră și, dacă era să fie corectă, prea temătoare de puterea pe care el o avea asupra ei pentru a risca să-și deschidă sufletul în fața lui. Ar fi putut pleca din biroul lui oricînd, iar el n-ar fi putut s-o împiedice de față cu toți subalternii. Totuși, nu doar promisiunea o țînuse pe loc. Pur și simplu nu dorise să plece de

Tentația iubirii

lîngă el. Se juca cu focul și trebuia să recunoască puternica dorință de a simți căldura lui în ciuda fricii de a nu se arde. De aceea fusese de acord cu tîrgul propus de el; de aceea se afla încă aici. Nu se mai putea minți la nesfîrșit. Se îndrăgostea de Miles Kitteridge.

Așezat în colțul mesei, Miles o privea pe Catherine care intră cu mișcări ezitante în bucătărie.

Părea teribil de vulnerabilă în hainele ce îi dădeau o înfățișare de adolescentă pe care băiatul visat n-o observase decît în clipa în care, întors de la facultate, se îndrăgostea de ea.

El ar fi trebuit să se fi îndrăgostit de ea cînd revenise acasă după absolvire.

Acest gînd era sîcîitor așa încît îl îndepărtă. La fel cum îndepărtă și amintirea nopții de nesomn pe care o petrecuse pîndind zgomotul pașilor prin hol, mărturia unei posibile încercări de evadare. Rezistase cu stoicism dorinței de a intra în camera Shebei. Nu dorea să fie luat drept un ticălos deși, pe la ora trei dimineața, fusese cît pe

ce să devină unul.

– Bună dimineața, spuse.

La sunetul vocii lui, Catherine se întoarse dar nu răspunse. Cu o expresie gînditoare, aproape îngrijorată, înaintă spre masă și se așeză pe scaunul opus lui Miles. Își turnă cafea și luă o înghițitură.

– Bună dimineața, spuse ea într-un sfîrșit.

– Era și timpul. Îi întinse un coș acoperit. Chifle?

– Mulțumesc.

– Am pregătit și omletă cu șuncă, adăugă Miles atingînd tava mare de lîngă el.

– Interesant, răspunse Catherine cu sprîncelele ridicate. A, să nu uit: Sheba ți-a făcut un cadou în dormitor.

– Mi-a făcut...? Fața lui se lungi cînd înțelese despre ce este vorba.

Dar ea își puse o porție din micul dejun și punctă cu hotărîre:

– N-am de gînd să curăț. Este pisica ta.

– Dar asta nu s-ar fi întîmplat dacă ai fi ales alt dormitor.

– Sau dacă m-ai fi lăsat să merg acasă.

– O să curăț, bombăni el.

Catherine chicoti.

Tentația iubirii

– Măi, măi, măi, exclamă o voce pe un ton satisfăcut. Asta înseamnă o îmbunătățire a relațiilor?

Miles își ridică privirea la timp pentru a o vedea pe bunica lui intrând în bucătărie. Își șterse buzele și trase cu coada ochiului spre Catherine care se îmbujorase. „S-a dus intimitatea mea alături de Catherine“, se gândi el, jurând să-i ia înapoi bunică-si cheia de la casă.

Cînd ea ajunsese lîngă masă, Miles se ridică.

– Nu pune încă în funcțiune aparatul de bîrfe, bunico. Catherine și cu mine luam micul dejun împreună doar ca pretext pentru o discuție despre unele chestiuni de la *Wagner Oil*.

Cît și-ar fi dorit el să fie altceva!

– Și ați avut și o noapte pretext? întrebă Lettice.

– Nu chiar, murmură el aruncînd o privire spre Catherine.

– Aha, răspunse Lettice lăsîndu-l să-i sărute obrazul.

Catherine chicoti iarăși amintindu-și de micul „dar“ al Shebei.

– De fapt, se adresă ea bătrînei doamne, Miles mă ține prizonieră.

– Țsta-i nepotul meu. Țl bȃtu prietenește pe umȃr, dar se vedea cȃ nu crede o vorbȃ. Miles nu știa dacȃ sȃ rȃdȃ de inocența bunicii lui sau de expresia dezamȃgitȃ de la chipul lui Catherine, așȃ cȃ preferȃ doar sȃ zȃmbeascȃ Țn sinea lui. Era sigur cȃ prizoniera lui nu va Țndrȃzni sȃ pome-neascȃ de Protectorul Pȃmȃntului și avea drep-tate. Catherine se Țntorsese la omletȃ.

– Eram Țn drum spre o reuniune de binefacere și m-am oprit sȃ discut ceva cu tine, zise Lettice. Deci, poate rȃmȃne și o a treia persoanȃ la masa voastrȃ? Nu stau mult. Mamie mȃ așteaptȃ Țn ma-șinȃ.

– BineȚȃteles, rȃspunse Miles trȃgȃndu-i un scaun.

Pe cȃnd bȃtrȃna se așezȃ, Catherine se ridicȃ Țn picioare.

– Vȃ las singuri.

– Stai jos, comandȃ Lettice. Ce am de spus nu este un secret și, oricum, am Țncredere Țn tine. Stai jos și tu, Miles.

El și Catherine se așezȃrȃ Țn același timp.

– Așȃ, murmurȃ bȃtrȃna doamnȃ, apoi se lȃnsȃ Țntr-o discuȃȃ despre nehotȃrȃrea ei de a investi Țn afacerea unei prietene.

Tentația iubirii

Miles nu știa ce să spună, dar Catherine era clar împotriva unei astfel de decizii. Se vedea că o cunoștea pe acea prietenă a lui Lettice mult mai bine decât ei.

– Atunci, îi voi comunica lui Bunny că răspunsul este nu, hotărî ea. Și acum, ia spuneți-mi ce am întrerupt?

– Doar o înțelegere pe care Miles și cu mine am făcut-o în legătură cu testamentul bunicului, răspunse Catherine înainte ca Miles să apuce să deschidă gura.

– Ce înțelegere? întrebă Lettice cu un zîmbet.

Aceeași întrebare și-o punea și Miles.

– Miles a angajat cîțiva oameni care să-l urmărească pe avocatul bunicului, spuse Catherine. A promis că dacă va fi descoperit codicilul îl voi primi eu.

– Nu cred că pentru asta era nevoie de o promisiune, zise Lettice.

Miles era de aceeași părere.

Catherine ridică din umeri fără să-l privească.

– Oricum, îi sînt recunoscătoare pentru asta. Acum știu că hîrtia care mă interesează nu va dispărea.

Cînd bunica lui începu să chicotească, Miles

înțelese că nu se bucura încă de încrederea lui Catherine și din acest motiv ea reluase înțelegerea în fața unui martor pentru a se asigura că el nu-și va lua cuvântul înapoi. Simți cum îl cuprinde brusc mînia și și-o înăbuși la fel de rapid. În locul ei ar fi fost la fel de bănuitor.

Odată terminat micul dejun, Lettice plecă la reuniunea de binefacere. Miles se simți mai tentat să lase cadoul Shebei în seama menajerei dar nu i se părea corect, așa că se ocupă personal, ținîndu-și tot timpul respirația. Catherine îl lăasă să-și vadă liniștit de treabă, nu fără a-și reține un zîmbet. Miles își jură că pentru noaptea următoare aranjamentele vor suferi o schimbare radicală.

– Gata curățenia? îl întrebă Catherine cînd ajunse și el în garaj.

Miles își puse servieta și sacoul pe bancheta din spate a *BMW*-ului apoi își coborî mînele suflecate.

– Da, mulțumesc de întrebare.

– Pisica asta știe să se răzbune, nu-i așa?

– Probabil că nu a putut ieși din cameră atunci cînd avea nevoie, șuieră Miles printre dinți.

– Da de unde! Catherine își scutură capul și își încrucișă brațele. Avea o expresie teribil de satis-

Tentația iubirii

făcută azi-dimi...

– Treci în mașină, pufni Miles deschizînd portiera.

Ea chicoti și dădu să se strecoare pe lîngă el. Rîsul răutăcios făcu inima lui să bată mai repede. O opri cu un gest. Atingerea, apropierea, tachinatul și noaptea petrecută sub același acoperiș cu ea îl dădură gata.

O trase spre el, gura lui mîngîind-o încet pe a ei.

– Catherine...

– Miles, ai promis. Vocea ei era pierdută de parcă ar fi fost la kilometri depărtare, nu înghesuită în el. Carnea ei părea că-i arde degetele. Respirația lui Miles se îngreună. Parfumul ei unic îi încețoșă mintea, ștergînd orice altă dorință în afară de aceea de a o simți în brațe. Totul se întîmpla mult prea repede. Nici o altă femeie în afară de Catherine nu-i putea face asta.

– Uită înțelegerea... pentru mine, șopti el cu buzele lîngă ale ei. Nu trebuia decît un gest și gura ei ar fi fost din nou a lui. Șopti: Vrei asta. O vreau și eu.

– Nu. Refuzul ei era slab dar ferm.

– Te vreau lîngă mine așa cum ar trebui să fie.

Buzele lui neatingîndu-le pe ale ei erau o tortură. Între noi este mai mult decît o înțelegere, Catherine. Fii a mea.

Un geamăt slab ieși din gîtul ei.

– Ai promis, Miles...

Numele lui era o încurajare sau un protest? Într-un sfîrșit, onoarea reveni. Își ridică fruntea și o privi. Respira la fel de greu ca și el.

– Ai promis, reuși ea să repete.

El blestemă voința ei de fier, dar îi dădu drumul.

– De ce, Catherine? întrebă. O dorești la fel de mult ca și mine.

– Pentru că nu vreau să ajung în patul unui bărbat doar pentru că este un tip atrăgător.

– E un progres, spuse el pe ton caustic. Nu credeam că voi auzi vorbele astea de la tine.

Ea îl fixă un lung moment, apoi urcă în mașină. Miles trînti portiera în urma ei.

Șansa îi surîse în acea seară lui Catherine.

Sau, mai bine spus, sună la sonerie. La clin-

Tentația iubirii

chet, Miles își ridică privirea din hîrtii, apoi își privi ceasul de la mînă.

– Mi-era teamă de asta.

– Adică? întrebă Catherine sperînd în sinea ei că nu va urma o altă cină de afaceri. Ei mîncaseră deja.

Doamna Truman, menajera, intră în cameră.

– Este George Harmon.

Miles împinse actele mai încolo și se ridică.

– Condu-l în birou. Îmi pare rău, Catherine, dar asta îmi va lua ceva timp. Trebuie să mai verificăm încă o dată detaliile unei afaceri.

Ea spera să fie cît mai mult timp ocupat pentru că programul Protectorului Pămîntului era deja dat peste cap. Avea de îndeplinit o nouă misiune. Scurtă dar foarte importantă și își făcuse ceva probleme în legătură cu îndeplinirea ei. Dar acum totul se aranjase de la sine. Zîmbi compătimator spre Miles.

– Nu te îngrijora din pricina mea. Cred că mi-ai pregătit o mulțime de distracții pentru prizonieri. O să-mi pun un film. Poate *Wall Street* sau *Frumușica*. În amîndouă există oameni de afaceri lipsiți de scrupule. Va fi ca și cînd te-ai afla în aceeași cameră cu mine.

El nu-i aprecie umorul.

– Ai grijă cum te porți și... fără evadări.

– Nici prin gând nu-mi trece, jură ea dorind să-l îmbuneze. De la incidentul din garaj fusese foarte rece cu ea. Pe de-o parte se simțea ușurată, dar pe de alta dezamăgită. Acest din urmă sentiment o îngrijora.

– Catherine, spuse el ca o avertizare.

– Miles, îl imită ea. Apoi oftă. Nu voi încălca înțelegerea dintre noi.

– Asta-i mulțumitor, își înclină el capul, apoi ieși din cameră.

Catherine rămase nemișcată ascultând vocile celor doi îndepărtându-se prin hol.

Așteptă preț de douăzeci de minute. Când avu siguranța că ambii bărbați sînt adînciți în afaceri, ieși din cameră și urcă scările cu viteza unui glonț. Sheba nu avu timp nici măcar să clipească pînă ce Catherine își înșfăcă geanta și jacheta. Miles, fie el binecuvîntat, îi dăduse înapoi cheile de la mașină într-o încercare se a-și arăta încrederea. Un sentiment de vinovăție urcă încet în sufletul ei. Îl îndepărtă. Miles putea avea încredere; nu-și va călca promisiunea. O va ocoli doar pentru o scurtă vreme.

Tentația iubirii

Mașinuța ei era parcată lângă zidul garajului. Catherine se întrebă dacă se afla acolo pentru că nu mai fusese loc în garaj sau pentru că nu era din aceeași clasă cu elegantele automobile ale lui Miles.

– Cui în pasă, murmură pentru sine.

Ajunsă la mașină, dădu drumul motorului. Cel puțin nu era nevoie să deschidă zgomotoasa ușă a garajului. Ar fi fost periculos.

Ridică din umeri și porni.

Protectorul Pământului pleca într-o scurtă plimbare.

Miles auzi motorul prin fereastra deschisă a biroului. Ceva îi spunea că nu este doamna Truman care pleca acasă.

Sări de pe scaun și merse cu pași mari spre geam, chiar la timp pentru a vedea farurile din spate cotind pe șosea.

Clipi convins că tot ceea ce vede nu este adevărat.

Farurile clipiră și ele dispărînd apoi în noapte.

– Întrevederea s-a sfârșit. Trebuie să plec, spuse Miles pe nerăsuflăte, alergînd spre ușă. Îl văzu în treacăt pe George care rămase împietrit dar nu se opri din goană.

În cîteva secunde ajunse la *Corvette*-ul lui și răsuci cheia în contact. Pierdu cîteva clipe prețioase pînă ce ușa garajului se deschise. Bles-temă încet printre dinți, plin de furie.

Catherine nu se ținuse de cuvînt.

Căzuseră toate înțelegerile.

Catherine trase mașina pe o parte a străzii, sub un copac, ca să pară că are o pană. Opri motorul și rămase cîteva secunde privind automobilele ce o depășeau. Mulțumită grației divine nu apăru nici un binevoitor.

Marea majoritate a celor care treceau prin zonă credeau că porțiunea împădurită este doar o margine pustie a orașului, dar ea știa mai bine. *Wagner Oil* îngropa ilegal recipiente cu deșeuri chimice în cîmpul de gunoi din spatele copacilor.

Cînd într-un sfîrșit coborî din mașină, luă cu ea

Tentația iubirii

un girofar cu baterie și un uriaș semn pe care îl făcuse singură în urmă cu câteva zile. Se strecură printre copaci și tufișuri atentă pe unde călca. Peste tot era gunoi.

Dădu drumul la girofar inspectînd apoi împrejurimile. Erau mai mult cioburi și deșeuri. Dar nu lipseau firele, cablurile, părțile de bicicletă, ba chiar și o mașină abandonată. Și era întuneric, iar ea era singură. Nervii îi erau întinși la maximum iar stomacul îi tresărea de frică. Se hotărî să fixeze semnul și s-o șteargă cît mai repede de-acolo.

Va fi chiar fericită să ajungă înapoi, acasă la Miles.

Miles stătea în mașina lui, privind fix înainte fără să clipească. Își parcase automobilul la vreo două sute de metri de mașina lui Catherine. Reușise s-o ajungă din urmă pe străduțele de lîngă casa lui. Ea se opriase mai întîi acasă la ea; lăsase mașina în fața ușii de la intrare. Miles hotărîse să aștepte, iar ea revenise în scurtă vreme cărînd o pancardă de lemn aproape cît ea de mare.

Nu era greu de presupus ce pune la cale, iar furia lui se înzeci. Avusese încredere în ea.

Aproape că o pierduse în traficul din oraș și fusese mulțumit când văzuse că oprește mașina. O privise coborînd și scoțînd semnul din portbagaj. Prin locul acela treceau puține automobile și nici unul nu oprea. Zona din jurul rafinăriei fusese destul de primejdioasă noaptea, dar locul ăsta...

Miles parcă în afara autostrăzii, în spatele unor tufe. Apoi coborî și o urmă pe Catherine pe cîmp.

Catherine auzi pe cineva pășind pe cioburile împrăștiate peste tot și dădu drumul pancardei fără s-o mai proptească de pămînt. Lemnul căzu cu un zgomot sec care o făcu să țipe. Auzi pe cineva fugind spre ea. Se răsuci ca să înfrunte necunoscutul.

– Catherine!

Tremurînd, ea ridică felinarul și în lumina lui zări o siluetă familiară.

– Miles! gemu ea cu inima strînsă, pe jumătate

Tentația iubirii

de bucurie, pe jumătate de teamă. Trebuia să fii la întâlnire.

Expresia lui era întunecată, mînia radiind din el precum căldura dintr-un motor prea încins.

– Am anulat-o. Aveam o înțelegere, Catherine.

– Și eu am respectat-o, răspunse ea cu voce suierată.

– În felul acesta? izbucni el.

– Miles, calmează-te. Puneam doar semnul ăsta și apoi mă întorceam. Și nu mai țipa, bine?

Merse înapoi la pancarda care supraviețuise spaimei, îngenunche și începu să sape în gunoiul întărit folosind un băț.

– Ba o să țiș cîț poftesc! continuă el pe un ton ridicat, repezindu-se la ea și ridicînd-o în picioare.

Văzînd expresia de pe chipul lui, un tremur scurt de teamă o zgîlțîi. Poate că împinsese lucrurile puțin prea departe de data asta. Încercă să-l calmeze.

– Miles, zău, nu voiam să evadez. Pe cuvînt! Dar nu am promis că nu voi face nimic sub pseudonimul Protectorul Pămîntului. Știi bine că nu aș fi promis niciodată una ca asta.

– Dar știai că eu la asta mă refeream!

– Atunci, așa ar fi trebuit să spui!

– Catherine! explodă el.

– Miles, privește recipientele astea. Cu un gest brusc, ea arată spre butoaiile metalice, pe jumătate îngropate în noroi. Rugina mânca deja metalul. El privi în jos.

– Ei și? Sînt niște butoaie.

– Dar nu de orice fel, Miles. Sînt pline de deșeururi chimice de la *Wagner Oil*. Uzina este la cîțiva pași. Arată spre capătul opus al cîmpului. Ei au îngropat astea aici acum patru luni.

El o privi fix, apoi privi iarăși butoaiile.

– Dar astea par antice!

Catherine simțea că îl șocase. Miles începea în sfîrșit să înțeleagă.

– Dar nu au decît patru luni! S-au fisurat deja, iar deșeurile se scurg în pămîntul de sub gunoi. Un investitor va cumpăra într-o bună zi acest teren, dacă nu cumva l-a și cumpărat. Bineînțeles că porcăria va fi descoperită. Dar nu și cel care a făcut-o. *Wagner Oil* nu va putea fi implicată... doar dacă intervine Protectorul Pămîntului. Trebuia să fac asta. Pentru bunicul meu. Mă voi întoarce acasă la tine imediat după ce termin aici. Așa cum ți-am promis.

Îngenunche din nou și își reluă săpatul.

Tentația iubirii

Miles îngenunche lângă ea.

– Catherine, aceste semne și pancarde nu sînt o modalitate de a stopa ceea ce se întîmplă. Este periculos să te afli aici, noaptea singură... Hai, dă-mi mie. Îi luă bățul din mînă. Săpatul lui era mult mai eficient. Vorbește mai bine cu familia ta...

– Am vorbit. Acum o lună i-am spus tatălui meu despre ce face Byrne. M-a făcut mincinoasă.

– Să nu comentăm caracterul tatălui tău.

– Eu își spuseseam de mult. Îl privea săpînd și încerca să nu zîmbească. Gura lui nu spunea ceea ce trebuia, dar mîinile lui făceau lucrurile cele mai potrivite. Va păstra această imagine a lui Miles în inima ei pentru totdeauna.

– Mergi la cei de la Protecția mediului...

– Am făcut și asta. Dar durează o veșnicie pînă cînd ei acționează, chiar dacă sînt de părere că reclamația este o urgență. Telefonul pe care l-am dat a fost anonim, ceea ce a fost o mare greșeală. Protectorul Pămîntului, în schimb, este o figură publică și din clipa în care mass media intră în scenă, birocrăția se pune în mișcare cu rapiditate pentru a mușamaliza afacerile murdare.

– Ai fi putut veni la mine...

– Nu, n-aș fi putut, izbucni ea, furioasă pe sugestia lui obtuză. Nu m-ai fi crezut nici tu. Eu sînt Catherine idealista, Catherine alarmista, Catherine cea ciudată. Nimeni nu mă crede pentru că toți au impresia că sînt împotriva a tot ce înseamnă profituri. Ei bine, îmi plac și mie banii, dar hai să-i obținem cinstit, chiar dacă pentru asta micșorăm profitul. Și să nu încălcăm legea pentru cîtiva dolari, bine?

– În regulă. Aruncă bățul și se ridică în picioare. Mizeria asta este mult prea mare. Hai să găsim ceva cu care să proptim pancarda.

– O idee bună.

Ea ținu semnul în timp ce el îngrămădea bolovani în jurul ei. Zîmbi tot timpul, gîndindu-se că Miles se comportă minunat.

– La ce ce uiți? o întrebă.

– La tine, răspunse ea. Doar la tine.

– Aha!

Stînd alături, era teribil de conștientă de atracția pe care el o exercita asupra ei. Privea mîinile lui puternice, şuvița rebelă ce îi cădea pe frunte; îi admira energia. Emoțiile care îi umpleau sufletul se puteau numi încîntare, tandrețe, dorință.

– Catherine, să nu mai faci asta niciodată,

Tentația iubirii

spuse el punînd și ultimul bolovan.

Ea zîmbi cu inocență.

– Nu voi mai face pancarde niciodată!

– Nu. Gata cu Protectorul Pămîntului.

Ea îl privi în tăcere.

– Vom discuta acasă.

Ea continua să tacă.

Miles oftă și se îndreptă spre șosea.

– Haide.

Catherine îl urmă, știind că este încă legată de promisiunea făcută.

– Nu mai plec fără mașina mea de data asta, spuse cînd ajunseră lîngă automobilul sport.

– Cred că pot avea încredere că vei merge acasă.

– Voi fi acolo, răspunse ea prompt, căutînd cheile în buzunarul jachetei. Dar acesta era gol.

– La naiba! bombăni.

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-am pierdut cheile.

– Ți-ai pierdut cheile? Unde?

– Dacă aș ști unde, n-ar fi pierdute, nu? spuse ea zîmbind suav.

– Atunci va trebui să-ți lași mașina aici și să mergi acasă cu...

– Nu!

– Nu ai chei de rezervă?

– În geantă. În mașină, sub scaunul din față.

– Ce caută geanta în mașină?

Catherine îl privi uimită.

– James Bond pleacă în misiune cu geantă?
Sau Maica Tereza?

– Da, ea da, răspunse Miles, încercînd portiera. Am văzut-o cînd a fost în State.

– Ei bine, Protectorul Pămîntului și-o lasă pe-a lui într-un loc sigur, în mașină. Vezi? Arată cu degetul prin geamul portierei. Este la loc sigur.

Miles încercă și cealaltă ușă. Fără rezultat.

– Nu ai o cutie magnetică, cu o rezervă înăuntru, atașată undeva sub mașină, doar pentru cazuri ca ăsta?

– Nu, pentru că rezervele le țin în portofel.

– Catherine... Miles răsuflă adînc. Va trebui să mergi cu mine.

– Nu, nu-mi mai las mașina la voia întîmplării. Probabil că mi-au căzut din buzunar cînd săpam. Mă duc să caut.

– E prea periculos...

– Nu spune prostii, îl întrerupse ea îndreptîndu-se spre semn. Sînt atașate la un breloc fos-

Tentația iubirii

forescent așa că nu va dura decît cîteva secunde pînă le găsesc. Și, oricum, nu s-a întîmplat nimic cît am pus semnul. Mă poți auzi dacă țip. Între timp ai grijă de mașină, bine?

Dispăru printre copaci ignorînd protestele lui.

Miles o privi plecînd, stătu un moment în cum-pănă dacă s-o urmeze, apoi hotărî să rămînă pe loc. Ea avea dreptate; o putea auzi ușor, iar ea știa mai bine unde se aplecase și deci avea mai multe șanse să găsească cheile. Iar lîngă mașini era mai bine să rămînă cineva. Se ruga în sinea lui ca elegantul *Corvette* să fie bine ascuns de tufe. Din locul unde stătea nu reușea să zărească mașina. Spera că nici altcineva să n-o vadă.

Dacă ar reuși să intre în mașină și să ia cheile de rezervă ar putea pleca din locul ăsta sordid. Încercă din nou portiera dar fără noroc, apoi începu să caute un loc în care geamul să fie lăsat. Dar nici așa nu-i surîse șansa.

Ocoli mașina, încercînd geamul de la portiera șoferului. Dar cu toate că acesta nu era la fel

de înțepenit nu descoperi nici un spațiu pe unde să-și poată strecura degetele pentru a-l forța să se deschidă.

Aruncă o privire în jur sperînd să găsească un fier cu care să opereze.

– Pentru mizeria asta plătesc taxe, nu-i așa? bombăni cu voce tare. Aha!

Ridică o mică vergea de jos. Era ruginită dar încă flexibilă. Spera să fie destul de lungă.

Reuși s-o strecoare prin fereastră și zîmbi. O trase afară și îi făcu o mică buclă apoi o băgă la loc, încercînd să prindă butonul portierei. În spațele mașinii lui Catherine opri brusc o altă mașină cu farurile aprinse la maximum. Girofarul de pe automobil nu sclișea roșu, dar stomacul lui Miles se strînse. Din mașină abia sosită coborîră doi polițiști.

– Bună seara, domnilor ofițeri, spuse el vesel. Mi-e teamă că am rămas pe-afară.

– Pot vedea permisul de conducere și actele dumneavoastră? întrebă unul dintre cei doi bărbați în uniformă.

Miles dădu drumul sîrmei și scoase portofelul.

– Permisul. Actele sînt în mașină.

– Mulțumesc, spuse ofițerul care i-l luă din

Tentația iubirii

mînă. Apoi celălalt ridică sîrma.

Miles zîmbi ridicînd din umeri. Polițistul era înșă foarte serios. Ce naiba o face Catherine?

După cîteva minute primul ofițer reveni.

– Această mașină este a unei oarecare Catherine Wagner. Vreți să mă urmați la mașina noastră, domnule?

– Dar...

– Plecați de lîngă mașină, domnule, spuse celălalt polițist scoțînd o pereche de cătușe.

Miles se holbă la el șocat.

– Ce faceți?

– Vă arestăm. Vreți să ne însoțiți acum la mașina noastră, domnule?

– Nu, începu Miles.

Ofițerul îl apucă de braț și îi puse cătușele la încheietura mîinii.

– Mi-e teamă că acum vă opuneți arestării. Aveți dreptul să nu vorbiți...

Miles deschise gura să le spună că mai este cineva în cîmp dar realizează că dacă va pomeni de Catherine, polițiștii vor afla de Protectorul Pămîntului. Vor fi amîndoi arestați atunci. Își jură că niciodată, niciodată n-o va mai asculta. Se va retrage la o mănăstire unde un există nici o Catherine

care să-l determine la acțiuni nebunești.

Iar când va scăpa din această belea, o va ucide.

Ascunsă printre copaci, Catherine își acopere gura cu amîndouă mîinile pentru a-și înăbuși hohotele de rîs văzîndu-l pe cel mai mare bancher din Philadelphia arestat. N-ar fi trebuit să rîdă. Zău că nu. Dar fața lui Miles...

În timp ce mașina poliției se îndepărta, lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Le șterse cu mîna în care ținea și cheile mașinii.

Se gîndi că va trebui să-l scoată pe cauțiune. Gîndul o făcu să rîdă din nou în hohote.

7

- Kitteridge?
- Aici! Miles se îndepărtă de perete.
- Cineva ți-a plătit cauțiunea.
- Era și timpul. Merse spre ușa celulei, apoi se întoarce și îi salută de Iggy și pe William cel Drept care dăduseră o spargere la un magazin. Am scăpat, băieți. A fost o plăcere să vă cunosc.
- Ne mai vedem, tipule, îi răspunse Iggy aran-

jîndu-și bretonul blond.

William cel Drept îi dădu pumnul victoriei. Nu prea vorbea. De altfel, cu înfățișarea lui de buldozer, nici nu avea nevoie de vorbe.

Zgomotul făcut de lacătul care se deschidea era cel mai plăcut pe care Miles îl auzise vreodată. Afară îl aștepta o surpriză încă mai plăcută. Dar cel mai fericit moment va fi cel în care își va strînge mîinile în jurul gîtului lui Catherine. Avea de gînd s-o omoare pentru asta. Și tot nu știa încă ce scria pe blestemata aceea de pancardă.

De îndată ce părăsi zona celulelor, moralul îi crescuse brusc. Fu uimit să vadă prin ferestre lumina zilei. Timpul petrecut în celulă i se păruse o eternitate. Așteptînd nerăbdător să apară cineva care să lămurească neînțelegera, avusesese vreme să se gîndească. Nu reușea să-și scoată din minte imaginea butoaielor ruginite din care se scurgeau reziduurile toxice. Nu-i plăcuse ceea ce văzuse și știa că trebuia făcut ceva.

Catherine și bunica lui stăteau pe o bancă în spatele holului de așteptare. Verișoara lui era încă îmbrăcată în blugii și jacheta cu care fusese în plimbarea nocturnă. Cu părul lăsat liber pe umeri părea o adolescentă. În clipa în care îl zări începu

să chicotească.

– Așteaptă numai să ies de aici, bombăni el când ea se apropie.

Lipindu-se de el ea chicoti chiar mai tare.

– Nu mă face să rîd. Mă dor deja fălcile. Și cine crezi tu că a explicat cele întîmplate pentru ca apoi să plătească banii pentru cauțiune?

– Cine a avut banii? întrebă Lettice venind lîngă ei.

– Tu, spuse Catherine. Dar eu l-am scos.

Miles o privi conștient de cît de încercănat, nebărbierit și obosit era.

– Îți voi fi recunoscător pentru vecie, zise el pe un ton sec.

– Acum cine este răutăcios? îl privi drept în ochi apoi îl îmbrățișă rîzînd.

Toate orele de furie dispăruseră ca prin farmec simțindu-i trupul lipit de-al lui. A o omorî nu i se mai părea o idee atît de bună. Erau multe alte căi de a-și lua revanșa. O bătu prietenește pe spate și se prefăcu, pentru moment, victima unei glume reușite.

– Miles, ai știrbit onoarea familiei fără posibilitate de reabilitare, spuse Lettice. Zîmbea și ea, ba chiar scăpă și un mic chicotit amuzat. Ești

aproape la fel de rău ca vărul tău, Rick. Ce-mi place!

– Rick? se încruntă el încurcat. Rick este personificarea perfectă a gentlemanului britanic. N-a făcut nimic rău toată viața lui.

Lettice se aplecă spre el.

– Excepție făcînd faptul că a jefuit casa unui hoț. Nepoții mei se dovedesc surprinzători!

Sergentul ajunsese lîngă Miles înainte ca el să apuce să ceară lămuriri suplimentare. Se desprinsese din îmbrățișarea lui Catherine și își luă lucrurile. Ofițerul se purtă mult mai politicos de această dată.

Ajuns în sfîrșit afară, la soare, Miles oftă ușurat că a scăpat de mirosurile grele și de tensiune. Fusesse o noapte lungă. Ceea ce îi reaminti...

– Unde ai fost? o întrebă el pe Catherine. Am stat închis toată noaptea!

– Strîngeam banii pentru cauțiune, veni răspunsul însoțit de un alt chicotit. Ne-a luat ceva timp să descoperim la ce secție erai.

– Unde ai fost cînd mă arestau? o întrebă el.

– Da, interveni Lettice. Unde vă aflați voi doi cînd ai fost arestat?

– În misiune, răspunse Catherine. Miles, eram

Tentația iubirii

pe punctul să ies de după copaci...

– Copaci? Ce făceai printre copaci?

– Se ascundea, o lămuri Miles. Apoi își reaminti o chestiune esențială. Mașina mea! Unde este mașina mea?

– L-am trimis pe soțul menajerei tale s-o aducă, răspunse Catherine. Probabil s-a minunat în legătură cu mașinile lăsate în locuri ciudate.

Miles se relaxă.

Bunica lui nu.

– Ce mașini? Ce locuri ciudate?

Dar nepotul ei n-o luă în seamă; nici Catherine care își continuă explicațiile:

– Iar motivul pentru care n-am apărut zicînd: „Aici, băieți“ era faptul că în felul acesta am fi ratat totul. De ce nu le-ai spus despre mine? Nu ai fi fost arestat.

– Ce ați fi ratat? Întrebă Lettice. Despre ce anume vorbiți voi doi?

– Știi și tu și știu și eu că am fi fost arestați pentru ceva mult mai grav, murmură Miles. Apoi continuă în gînd: „Dacă m-am lăsat arestat pentru furt de mașini și nu pentru acțiuni ecologice nu înseamnă că te voi lăsa să-mi scapi“.

– Vezi? spuse Catherine clătînînd din cap sa-

tisfăcută. Știam asta, așa că nu înțeleg de ce te plîngi.

– Stai puțin! Lettice era exasperată. Despre ce vorbești voi doi? Pentru ce altceva mai grav ați fi fost arestați? Ce mașini în locuri ciudate? Ce anume ați făcut voi doi noaptea trecută?

– Am pus un semn de avertizare, recunosc Catherine.

Miles o privi cu ochi de criminal. Înșfăcînd-o de braț, o trase pe cele cîteva trepte ce coborau spre trotuar. Parfumul ei îi asmuți simțurile și îi reaminti de izul lui de închisoare.

– Mergem acasă. Am nevoie de o baie, un bărbierit, un pui de somn și un lanț pentru tine. Dar nu neapărat în aceeași ordine.

Catherine izbucni din nou în rîs.

– Cum adică „un lanț pentru Catherine“? Întrebă Lettice în urma lor. Ce faceați voi azi-noapte printre copaci? Răspunde-mi, Miles!

– Nu pot să-ți dau altceva decît iubire, draga mea, fredonă el în loc de răspuns.

Tentația iubirii

– Deci cum a fost? întrebă Catherine sprinându-se în ușa de la dormitorul lui Miles. El era îmbrăcat cu pantalonii de pijama și se străduia să-și pună ceasul la mână. Catherine știa că este periculos să se afle acolo dar după duș văzuse ușa deschisă și nu rezistase tentației de a-l tâchina în legătură cu nefericita lui încarcerare.

– Exasperant, răspunse el. Totuși, Iggy și William cel Drept nu au fost o companie prea rea.

– Iggy și William cel Drept? repetă ea fără să fie însă atentă la conversație. Observă cum se răsuceau mușchii lui pe sub piele. Pieptul și umerii erau bine clădiți, iar abdomenul plat, ca de înotător. Smocuri de păr negru se învîrtejeau pe pielea smeadă, mai incitant decît era ea dispusă să recunoască. Pantalonii de pijama se mulau pe coapsele lui ca un al doilea strat de piele. Catherine își strînse gulerul halatului de casă mai bine în jurul gâtului.

– Colegii mei de celulă, explică el zîbind.

– Au nume simpatice, rîse ea, imaginea celor doi distrăgîndu-i pentru un moment atenția de la corpul lui Miles.

– Ai de gînd să rîzi toată ziua? întrebă el, deși nu mai părea a fi la fel de supărat ca în urmă cu

două ore.

– Cred că da, admise ea. Expresia de pe chipul tău în clipa în care cei doi te arestau era... Ar fi trebuit să vezi!

– Sînt convins că-mi vei reaminti de ea destul de des, bombăni el trecînd pe lîngă ea.

– Îți promit. Își șterse lacrimile. Doamne, ce noapte!

– Trebuie să recunoști că sînt un tip comic.

– Cel mai bun, Miles. Cel mai bun!

– E, ai aflat-o și pe asta. Îi atinse brațul. Catherine, am o singură întrebare.

– Care? se crispă ea la tonul lui serios.

– Ce scria pe pancardă?

Asta pune capac la toate! Catherine se zgîlțuia de rîs și se sprijini de el cînd o luă de braț. Încercă să se stăpînească, dar hohotele parcă ieșeau singure din pieptul ei. Amintirea arestării lui Miles va rămîne pentru totdeauna cu ea.

El oftă.

– Sper că vei rîde și cînd toată povestea va ajunge în ziare. Pentru că atunci te voi ucide.

– Ei, haide, Miles, spuse ea ridicîndu-și capul. A fost o neînțelegere pe care am clarificat-o. Nu va ajunge în ziare. Deși... Chicotelile reîncepură la

Tentația iubirii

gîndul titlurilor de articole din *Philadelphia Inquirer*. Asta va plăti polița pe care Miles o avea la ea.

– Bine, zîmbi. O bătu pe spate. Fă-o acum pentru că apoi te voi împușca, te voi spînzura, te voi tăia în bucăți...

– Nu merit! Înghiți ea în sec. O, Miles!

– Spune-mi numele în felul ăsta și te voi urma oriunde.

El îi ridică bărbia ca să o poată privi în ochi. Amuzamentul și prietenia se transformă rapid în altceva. Mirosul iute de săpun bărbătesc îi invadează nările. Un val slab de căldură începu să urce în ea și, involuntar, începu să-i mîngîie pielea.

– Miles...

Brusc, el devenise mai periculos ca niciodată. Chiar în clipa în care ea realizează acest adevăr, gura lui poposi peste a ei și limba lui îi opri oftatul.

Invazia fusese neașteptată, aducînd surpriză și confuzie. Catherine știa că ar trebui să încerce să scape, dar toată ființa ei tremura din cauza senzațiilor pe care gustul buzelor lui le trezea în ea. Indiferent ce altceva era rău în Miles partea asta o făcea bine.

Rățiunea învinse în cele din urmă și reuși să-și

desprindă gura de a lui. Respira cu greutate.

– Miles. Aveam o înțelegere...

– Ai călcat-o noaptea trecută. Ochii lui se luminau de satisfacție.

– Ba nu! exclamă ea. Ți-am spus că veneam înapoi.

– Toate înțelegerile au căzut, Catherine. Îi sărută ușor gâtul, chiar sub lobul urechii. Sărutări calde, leneșe, menite s-o nedumerească.

Trebuia să admită că îi plăcea, dar încerca în același timp să se dezlipească de el.

– O să evaderez.

– Am cu ce să te leg... O trase mai aproape plimbându-și gura pe gâtul ei, trezind valuri de dorință.

– Probabil că... astăzi... va fi descoperită... închiderea valvelor. Dar nu mai avea importanță faptul că dăduse în vileag scopul misiunii. Trebuia să oprească această scenă de seducție înainte de a se abandona în brațele lui.

– Ce drăguț! Buzele lui le întâlneau pe ale ei. O dată. De două ori. Răsuflarea lui îi mângâia obrazul. O, Catherine...

– Oricum înțelegerea noastră a căzut, încercă ea un ultim efort de a-și controla emoțiile. Pielea

Tentația iubirii

lui Miles se înfierbîntase sub degetele ei. Dacă n-ar fi făcut-o să rîdă! Mînia ținuse armura la locul ei, dar rîsul deschisese porțile.

El trînti ușa în urma ei.

– Atunci hai să facem o nouă înțelegere.

Gura lui o acoperi pe a ei făcînd-o să renunțe la luptă. Își puse mîinile peste umerii lui explorînd trupul bine clădit. Limbile se duelau. Totul o excita la el și își aminti cît de aproape fusese să renunțe la logodnă și la căsătorie doar pentru a fi în aceste brațe. O voce slabă îi spunea că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut-o atunci...

Mîinile lui coborîră încet pe spatele ei, apoi o trăseră mai aproape. Ea gemu cu sălbăticie. O excita într-un fel pe care nu-l credea posibil. Miles Kitteridge era singurul bărbat care o făcea să-și piardă controlul. Sub înfățișarea blîndă se ascundea un băiat rău, un bărbat de care toate femeile sensibile se fereau. Catherine simțea ca o provocare a sorții dorința de a-l schimba, de a încerca să-l cucerească. Știa că el n-o va iubi niciodată, dar a-l avea aproape măcar o singură dată... de a-l iubi... măcar o singură dată...

Mîinile lui se strecurară pe sub halat. O ținea atît de aproape încît îi tăia respirația, dar nu-i

păsa. Palma lui îi acoperi sânii trimițând șocuri electrice fiecărui nerv din corpul ei. Apoi degetele lui îi mîngîiară sfîrcurile făcînd tot interiorul ei să explodeze.

– Catherine! Vocea lui răgușită trimise valuri de căldură stomacului ei; mîinile o conduceau spre pat. N-ar fi putut să-l oprească și nu se mai putea opri nici ea. Nici n-o dorea.

Îi coborî încet halatul de pe umeri. Urmări cu degetul arcul gîtului, curba sînilor. Pleoapele ei coborîră peste ochi, iar ea respiră adînc, într-o încercare de a opri senzațiile pe care le trăia. Deschise apoi ochii și privirea ei însoți mîinile lui în mîngîierile cu care îi dezmiarda brațele, pieptul. El înghiți în sec și cămașa de noapte urmă halatul, la picioarele ei.

Catherine rămase uimită de pasiunea pe care n-o putea nega nici lui, nici ei. Se lăsă pe pat trăgîndu-l peste ea. Senzația atingerii dintre corpurile lor îi tăie răsufierea; trupurile lor se îmbinau perfect.

Sărutările lui o acopereau în întregime, gustînd, mirosind. Ea se arcui sub atingerile lui; sfîrcurile i se întăriră la mîngîierile limbii lui și își dădu seama că tachinările verbale erau doar o scuză

Tentația iubirii

pentru dorința pe care Miles o trezea în ea. Iar apropierea dintre ei din ultimele zile fusese o capcană pe care și-o întinsese singură.

Miles știa să își pierde curînd bruma de control pe care o mai avea. În nici o altă femeie nu descoperise o asemenea pasiune. Mîinile ei aprindeau flăcări ce i se scurgeau prin vene asemeni unei băuturi fierbinți. Fiecare mișcare a ei era o provocare. Așteptase ani pentru ceea ce trăia acum. Nu el o poseda pe ea ci ea pe el. Mîngîierile prelungi cu care Catherine îi dezmiarda trupul aproape că îl făceau să-și piardă mințile. Iar cînd ele se strecurară pe sub pantalonii de pijama i se tăie respirația. Cu gesturi nerăbdătoare își plimbă degetele pe abdomenul ei făcînd-o să-i murmure numele în clipa în care, coborînd mișcările, ajunse la feminitatea ei înfierbîntată și umedă. Își scoase pantalonii, apoi, lipindu-se de ea, o pătrunse.

— Doamne, Catherine! Încercă el să-și recapete suflul. Toate fanteziile păleau în comparație cu excitanta realitate a unirii cu ea.

— Miles, te rog. Te doresc atît de mult!

Se mișcă împreună într-o unică dorință și pasiune. Totul în ei și în jur era lumină. Catherine se arcui sub el în clipa în care ajunse la ultimul

liman al excitației, apoi atinseră apogeul împreună, imens și total pînă ce se dizolvară unul în brațele celuilalt.

Catherine își reveni încet, conștientă de prezența lui Miles gol și mulțumit. Nici un bărbat n-o făcuse să simtă atîta fericire. Nici un bărbat n-ar putea-o face mai nefericită. Prea tîrziu, se gîndi cu disperare în timp ce toate barierele reveneau la locul lor. Prea tîrziu!

Știa că fusese o greșeală să creadă că poate fura doar aceste clipe pentru ca apoi să plece de lîngă el. Cumva, în ciuda a tot ce știa despre el, a fiecărui gînd rațional, înțelese că se îndrăgostise de el.

– Cred că am ajuns la o nouă înțelegere, murmură el sărutîndu-i gîtul.

Catherine se simți dezamăgită. Ce se aștepta să audă de la el? Mărturisiri de dragoste?

– Miles, asta a fost o greșeală.

El își ridică fruntea.

– Catherine, am făcut multe greșeli în viață,

Tentația iubirii

dar asta nu este una dintre ele. Crede-mă!

Tocmai asta era problema. Nu putea să aibă încredere în el.

– Nu fi rea cu mine după ce am fost arestat din pricina ta, spuse el sărutându-i urechea.

Continuă s-o sărute.

– Catherine fii bîndă măcar o dată... măcar acum.

Ea închise ochii. Era o rugămintă pe care nu i-o putea refuza în acel moment. Dar mai târziu va trebui să pună lucrurile la punct... pentru binele ei.

Se întreba ce o va sfîșia mai tare: să fie cu Miles sau să fie fără el.

Sonera telefonului bîzîindu-i chiar la ureche, îl trezi pe Miles dintr-un somn de moarte. Sări dezorientat pentru un moment apoi înșfăcă receptorul.

– Alo, spuse și în aceeași clipă realizează că este singur în pat. Catherine nu mai era lîngă el.

– Miles! Ești acolo! Am sunat peste tot cău-

tîndu-te!

La celălalt capăt al firului era Byrne Wagner. Miles se încruntă. Lipsa de somn îl făcea să fie năuc.

– Trebuie să plec, Byrne, zise el, vrînd să închidă.

– Blestematul acela care își spune Protectorul Pămîntului a închis manual sistemul de pomare, urlă Byrne în telefon. Toți căutam o defecțiune și de fapt valvele erau închise! De îndată ce ajungi aici avem ședința consiliului de conducere. De data asta vom opri această... această...

– Catherine a fost anunțată? îl întrerupse Miles. Se lăsă tăcere.

– S-a sunat acasă la ea, spuse Byrne într-un sfîrșit. Nu este acolo.

– Ai de gînd s-o cauți cu aceeași insistență cu care m-ai căutat pe mine?

– De ce îmi pui atîtea întrebări? Va fi anunțată, izbucni Byrne trîntind receptorul.

Miles îl puse jos pe al lui mult mai grijuliu.

Trebuia făcut ceva în legătură cu Byrne și încă repede. El ar fi avut cîteva idei în privința asta, dar pentru moment trebuia să-și regăsească îngerul călător. Se crispă la gîndul că ea fusese capabilă

Tentația iubirii

să facă dragoste cu el pentru ca imediat după aceea să plece. Și cine știe cât fusese plecată! Byrne și blestemata lui ședință mai puteau aștepta.

Își puse la repezeală pantalonii și o cămașă, înșfăcă jacheta și cravata și ieși în fugă din dormitor. Trecînd ca o furtună pe lângă camera Shebei prinse o mișcare cu coada ochiului și se întoarse din drum.

Catherine își împacheta calmă hainele punîndu-le într-o geantă de voiaj. Sheba stătea lângă piciorul patului.

Catherine aruncă o privire spre Miles, apoi reveni la împachetat.

– Înarmează-te, spuse el ignorînd geanta și plecarea de lângă el. Byrne a mai convocat o ședință urgentă.

Ea zîmbi amuzată și lăsă jos bluza pe care o avea în mînă.

– Pentru care dezastru? Pentru valve sau pentru semn?

– Pentru valve. Nu cred că au descoperit încă semnul.

– O vor face. Protectorul Pămîntului a anunțat posturile TV cam acum o oră.

– Înseamnă că ești trează de ceva vreme, comentă el și, intrînd în cameră, se așeză pe pat și începu s-o mîngîie pe Sheba. Pisica începu să toarcă nepăsătoare la tensiunea dintre cele două ființe umane.

Catherine se întoarse să-l privească.

– Înțelegerea a căzut, Miles. Plec acasă.

– Nu pot îngădui asta. Vei face alte trăsni deghizată ca Protectorul Pămîntului.

– Și cum o să mă oprești? O să mă pui în lanțuri?

El zîmbi.

– Ei...ar fi anumite posibili...

– Și după ce îți plătesc cauțiunea? Cuvintele erau vesele, dar tonul pe care fuseseră spuse, nu.

Miles se întinse spre ea.

– Cath...

Ea făcu un pas înapoi.

– Ceea ce s-a întîmplat a fost o greșeală, Miles. O știi și tu la fel de bine ca și mine.

– Mie mi s-a părut că a fost perfect, o fixă el cu privirea. Nu așa se așteptase el să fie relația dintre ei.

– Uite... nu va merge, așa că hai să nu mai

Tentația iubirii

insistăm.

– Dar asta este pură filozofie.

– Miles, sînt hotărîtă să dau în vileag ce se întîmplă și tu ești hotărît să mă oprești.

– Pentru că nu vreau să fii rănită! Și pentru că există și alte modalități...

– Nu, nu există.

– Ba da.

– Miles, ce aștepti tu de la o relație cu mine?

– Eu... Ezită știind că răspunsurile pe care ea le aștepta nu era încă pregătit să i le dea. Îmi pasă de tine. Mai mult nu pot spune.

– Înțeleg.

El se simți înfrînt. Se ridică în picioare spunînd:

– Îmbracă-te. Trebuie să mergem la întrunire.

– Nu mai rămîn aici, Miles.

– Îmbracă-te, repetă el și ieși cu pași mari din cameră.

Stînd la masa de consiliu, Catherine se gîndea că Byrne este mai palid ca niciodată. Se așezase cît mai departe posibil de Miles. I se părea că

totul fusese un vis. Reală fusese doar neputința lui de a-i da un răspuns.

Aruncându-i o privire furișă, observă că este la fel de palid ca și Byrne. Avea impresia că ambii bărbați sînt furioși unul pe celălalt.

Byrne se lansă într-un discurs vehement împotriva celui care închisese valvele. Catherine își împietrise privirea într-o expresie indiferentă. Mătușa Sylvia se afla chiar lîngă ea și părea amuzată de ultimele acțiuni ale Protectorului Pămîntului.

– Am ordonat paznicilor să împuște pe orice suspect! exclamă Byrne plesnind masa cu palma.

Catherine îngheță. Miles își ridică o sprînceană spre ea transmițîndu-i tăcut că el se așteptase la asta.

– Nu acționa mai prosteste decît pînă acum, spuse Sylvia. Am fi acuzați de crimă. O idee mai bună ar fi să angajăm mai mulți paznici, să fie controlate mai des împrejurimile și clădirile uzinei, așa cum promisese tata. Astea nu s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi fost atît de zgîrcit.

– Nu-i nevoie, spuse Byrne privind în jurul lui cu o grimasă pe față. Am primit unele informații...

Catherine avu brusc o presimțire rea în legătură cu aceste informații.

Tentația iubirii

– ... că cineva a îngropat ilegal recipiente cu deșeuri pe un câmp din apropierea orașului și a pus un semn acuzându-ne pe noi că am fi făcut-o. Ei bine, deși nu noi sîntem vinovați...

Capetele celor din jur se clătinară nedumerite. Catherine se reținu cu greu să nu pufnească dezgustată.

– Am făcut cercetări în legătură cu identitatea Protectorului Pămîntului, continuă Byrne. Rînjetul i se lăți. Și am în sfîrșit unele dovezi despre criminal.

Catherine nu făcu nici o mișcare. Inima îi bătea dureros.

– Dovezi șocante, continuă Byrne.

Catherine își încrucișă brațele la piept.

– Protectorul Pămîntului este... Byrne își îndreptă arătătorul cu un gest dramatic spre învînit: Miles!

8

Catherine izbucni în râs.

Miles se strîmbă la ea luptîndu-se cu dorințe contradictorii: s-o strîngă de gît sau s-o sărute. Amîndouă erau la fel de tentante. Dar ea era atentă la cei din cameră care se relaxaseră vizibil.

– Îmi pare rău, reuși Catherine să spună între două hohote. E doar... că... Miles dintre toți... Asta-i bună, unchiule Byrne!

Tentația iubirii

– Am informații! țipă Byrne la ea.

Catherine se îneca de rîs.

Miles se sprijini de spătarul scaunului și îl privi pe Byrne pentru cîteva momente. Dacă știa ceva, atunci acel ceva era să-și păstreze calmul mai ales în momentele de criză.

– Informația ta este o tîmpenie, Byrne, spuse într-un sfîrșit.

– Chiar înainte de ședință, spuse Byrne, un reporter m-a pus în temă cu un raport al poliției din care reiese că noaptea trecută te aflai în acel loc. Ce anume făceai acolo, Miles, dacă nu ești Protectorul Pămîntului?

Deștept raport, comentă Miles în gînd. Era clar că mașinăria justiției nu stătea de pomană. Își ciupi obrazul și spuse singurul lucru care îi trecu prin cap:

– Aveam un pont că Protectorul Pămîntului va fi acolo și m-am dus să-l prind.

Byrne începu să se bîlbîie.

– Dar... dar...

– Catherine poate să confirme. Era cu mine, adăugă Miles, hotărît să reteze orice încercare de mărturisire din partea ei. Dacă Byrne aflase atîtea, aflase eventual și cui aparțineau mașinile. Aș vrea

însă să discutăm despre recipientele îngropate acolo...

– De ce nu l-ai prins pe Protectorul Pământului tu și Catherine? Întrebă tatăl fetei plin de curiozitate.

Miles îl privi fix în timp ce mintea lui căuta un răspuns pentru neașteptata întrebare.

– Aveai un pont, continuă Gerald. Pîndei în acea zonă. Cum de-a fost pus semnul fără ca voi să vedeți cine a făcut-o?

– Tată noi... Catherine îl privi panicată pe Miles.

– Eram ocupați, termină el fraza.

– Ocupați! exclamă Byrne. Ocupați!

– Ocupați, Byrne, spuse Sylvia zîmbind. Așa cum ești tu ocupat cu femeia aceea din Ardmore, trei nopți pe săptămînă.

– Sylvia!

Dar toți rîdeau și zîmbeau insinuant. Scopul „ocupației” la care făcuse aluzie Sylvia era evident. Fața lui Catherine deveni stacojie. Miles nu se îndoia de faptul că era furioasă și stînjinită... mai ales că Sylvia nimerise din plin. Ridică din umeri. El nu avea de gînd să mărturisească scopul real și era convins că nici ea. Era destul

Tentația iubirii

de deșteaptă pentru a-și da seama că, dacă o făcea, întreaga familie va fi de partea lui Byrne. Și apoi, acțiunile ei ca Protectorul Pământului ar lua sfârșit. Nu credea că ea este pregătită pentru așa ceva.

Dar, pe de altă parte, Byrne trebuia oprit!

– Asta este grozav, îl auziră pe Gerald. În sfârșit, fiica mea dovedește un strop de rațiune în alegerea bărbaților.

Insensibilitatea cu care fuseseră pronunțate aceste cuvinte era ca o palmă, iar Miles își încheștă dinții pentru a-și păstra calmul. În definitiv, asta era tatăl ei și nu avea rost să iște o altercație inutilă. Nu era de mirare că tînăra își ținea ascunse emoțiile. O privi în ochi și îi zîmbi pentru a atenua jignirea.

– Eu sînt cel care dovedesc rațiune. Mă consider norocos că ea a ieșit cu mine.

Catherine se încruntă de parcă vorbele lui ar fi pus-o în încurcătură. Dar el chiar asta simțea. Își aminti de bagajul pregătit de plecare. Nu putea s-o lase; nu după ce făcuseră dragoste în felul acela; nu după felul în care îl posedase. Încă o putea simți... felul în care se mișcaseră împreună... Simți cum pasiunea îl face iarăși să tre-

mure.

– Oameni buni, spuse Catherine, toți vă purtați ca și când ar fi un angajament permanent. Eu și Miles doar... doream să-l prindem pe Protectorul Pământului. Și eu promisem același avertisment.

– Voi doi vă potriviți perfect, interveni Sylvia fără să ia în seamă vorbele lui Catherine. Întotdeauna am fost convinsă de asta.

– N-am putea să nu mai ne jucăm de-a *Hello, Dolly* și să revenim la scopul întâlnirii? Întrebă Byrne cu voce tare. Ar vrea să aflu de ce Miles și Catherine n-au găsit de cuviință să anunțe pe nimeni, securitate sau poliție, de acest pont.

– Păi... Miles se simțea ca și când l-ar fi imitat pe Ronald Reagan.

– Nu mai era timp, spuse Catherine înainte ca el să termine. Am fost informați mult prea târziu pentru a mai apuca să vorbim cu cineva. Și mai putea fi vorba și de o glumă proastă, iar eu și Miles am fi fost luați drept niște fraieri.

– Mie mi se pare logic, spuse Sylvia.

Ceilalți aproară clătinându-și capetele. Miles își dădu seama că, dacă este ajutată puțin, Catherine își poate păstra calmul. Asta îi dădu o idee genială despre cum să-l oprească pe Byrne

Tentația iubirii

și să o țină pe ea cu el.

– Mie nu mi se pare logic, murmură Byrne luînd încă o înghițitură din paharul cu coniac. Dacă acești doi porumbei vor mai primi vreun pont, sugerez să-i anunțe pe cei care pot face ceva în legătură cu asta.

– Bineînțeles, spuse Miles, zîmbind de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

– Și apoi, îi tachină Sylvia, voi doi ați putea din nou uita scopul întîlnirii sub clarul de lună.

Catherine zîmbi strîmb.

– Mulțumesc, mătușă Sylvia. Dar cred că ne aflăm într-o ședință de urgență...

Lumea din Cămeră redeveni serioasă. Miles își ridică sprîncefele. Ideea lui avea șanse.

Întrunirea continuă încă un sfert de oră, fără altă concluzie în afara propunerii Sylviei de a mări corpul de pază. Rudele o susținură în ciuda protestelor lui Byrne în legătură cu mărirea cheltuielilor. Hotărîră totuși ca o conferință de presă să fie organizată măcar o dată și cît mai repede cu putință.

Cînd ședința luă sfîrșit, Catherine ieși în felul ei obișnuit, cu poalele fustei fluturînd pe lîngă picioarele ei superbe. O făcea mai bine decît ori-

cine altcineva, se gîndi Miles.

Dar din nefericire asta mai însemna că era furioasă.

Oftă și se grăbi s-o ajungă din urmă.

Catherine mergea cu pași mari spre lift, din ce în ce mai necăjită.

Nu-i venea să creadă că rudele ei putuseră ajunge la o asemenea concluzie în legătură cu ea și cu Miles. Iar ei permisesese ca asta să se întâmple! Chipul ei se aprinse amintindu-și tachinările și zîmbetele insinuante.

– Catherine!

Vocea din spate ei îi era mult prea cunoscută. O ascultase șoptindu-i numele în focul pasiunii. Și doar asta fusese. Pasiune. Continuă să meargă.

– Catherine! Din cîtiva pași ajunsese lîngă ea.

– Pleacă. Îndreptățita ei supărare parcă se diminuase la apropierea de el. Îl putea simți din nou... cum se mișcă împreună... felul în care îi murmurase numele. Își dori să nu se fi lăsat purtată de sentimente.

Tentația iubirii

– Haide, Catherine, spuse el cu voce joasă. A fost doar o neînțelegere.

Ea se răsuci pentru a-l privi în față.

– Iar tu i-ai lăsat că creadă această neînțelegere!

– Ce-ar fi trebuit să fac? Să le spun adevărul?

– Ar fi fost o schimbare interesantă.

– Te-aș crede dacă n-ai fi tăcut.

Ea strânse din dinți, știind că n-ar putea explica motivul pentru care nu spusese nimic. Ar fi fost o ocazie minunată să-și umilească familia cu mărturisirea că Protectorul Pământului se afla printre ei, dar ar fi fost o copilărie căci toți s-ar fi aflat atunci de partea lui Byrne. Totuși nu avea de gând să-i răspundă lui Miles.

– Taci din nou, spuse el.

– Ești al naibii de deștept, bombăni ea urcând în lift. Apăsă butonul pentru coborîre.

– Sînt uimit, răspunse Miles, că Byrne n-a reacționat mai urît.

– Nu avea de ales, nu crezi?

– Ai dreptate.

Rămași singuri în lift, Miles continuă:

– Poliția nu pierde timpul.

– N-a fost încă închis dosarul. Ridică din umeri.

Un calcul greșit.

– Să ne asigurăm că asta este singura, Catherine. Fără alte acțiuni ale Protectorului Pământului. Va fi foarte riscant...

– În liftul ăsta pot fi microfoane, îi aminti ea.

El pufni.

– N-am o părere prea bună despre Byrne dar asta ar fi prea mult chiar și pentru el. Catherine, promite-mi.

Ea îl privi, apoi îi întoarse spatele.

– Credeam că promisiunile mele n-au valoare.

– Catherine... Își schimbase tonul. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că există o cale de a-l elimina pe Byrne și de a face schimbările pe care le dorești la *Wagner Oil*.

– Ai de gând să angajezi un criminal?

El zîmbi.

– Convingem consiliul să-l demită din funcție...

– Trebuie să glumești, izbucni ea în râs.

– Fii atentă. Byrne pierde teren. Trebuie doar să-l ajutăm puțin.

Catherine îl privi întunecată.

– Bineînțeles. Presupunînd că ai reuși acest miracol, cine îi va lua locul? Toți gîndesc asemeni lui.

Tentația iubirii

– Toți cu excepția ta, spuse el cu un zîmbet larg.

Ea rămase cu gura căscată, complet năucită de vorbele lui. Se auzi soneria liftului.

– Parterul, anunță Miles. Toată lumea coboară.

– Ești nebun, spuse Catherine.

Deschizînd ușa de la intrare, Miles începuse să chicotească.

– Doar asta ai spus tot drumul.

– Și încă o spun. Miles, ești nebun.

– În astfel de situații trebuie să fii. Gîndește-te numai la Protectorul Pămîntului.

– Tu ești mult mai nebun ca mine.

Intră în casă fără să ezite cu gîndurile îndreptate doar spre propunerea lui. El răsufală ușurat. Dacă n-ar fi mers împreună cu mașina lui pentru a discuta detaliile planului n-ar fi reușit s-o aducă pînă aici. Tot ce-i rămînea de făcut era să o țină lîngă el.

Catherine se întoarce spre el.

– Miles, nu pot conduce compania. Am doar douăzeci și nouă de ani și lucrez la *Wagner* de puțină vreme.

– Îți facem rost de un consilier. O luă de mîină, dar ea se retrase, iar el nu comentă deși gestul ei

Îl duru. Trebuie să-ți amintesc, Catherine, că ești singura care se gîndește la viitor. Byrne nu-și va schimba atitudinea. Va continua să mărească profiturile eliminînd măsurile de protejare a mediului care după părerea lui sînt inutile. Cît timp el rămîne la conducere vom plăti amenzi pînă cînd nu vom mai avea profituri. Acțiunile Protectorului Pămîntului nu vor face decît să-l stînjenească. Doar atît. Sau poate că va ajunge să se obișnuiască, fapt care ar fi și mai rău. El trebuie îndepărtat sau o mulțime de oameni care depind de *Wagner Oil* vor avea de suferit.

Ea îl privi tăcută pentru cîteva momente.

- Este unchiul meu.
- Duce compania de rîpă.
- Va fi o luptă în consiliul de conducere. Va fi o luptă în familie.

– Asta ai făcut tot timpul, spuse Muiles. Nu ai înțeles că aici se va ajunge în cazul în care acțiunile Protectorului Pămîntului au succes?

– Nu m-am gîndit să elimin pe cineva din consiliu, răspunse ea repede. Voiam doar să-i determin să facă tot ceea ce trebuie în legătură cu ținutul din Utan...

- Înseamnă că ai fost naivă crezînd că așa îl

Tentația iubirii

vei face pe Byrne să gîndească ca tine. Nu este în stare de asta. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Nu știu nimic! exclamă ea.

Dar Miles înțelese că ea își dădea seama de adevărul vorbelor lui. Ar fi dorit s-o ia în brațe dar se temea de un refuz.

– Cum îmi poți cere să-mi distrug familia? spuse ea cu vocea tremurînd. Cum poți?

El zîmbi blînd.

– Deciziile bune sînt întotdeauna cel mai greu de luat, Catherine. Dar cu cît le ieși mai curînd cu atît este mai puțin dureros. Aceasta este singura cale pentru a salva *Wagner Oil*. Acum este și cel mai potrivit moment. Sînt afaceri, iar familia ta va înțelege.

– Doamne, cît poți fi de cinic! Nu pot fi ca tine, Miles. Nu pot călca orice în picioare.

– Dacă nu-i vei opri o vor face alții, iar mediul va continua să fie poluat.

– Dacă va fi găsit codicilul îi vom opri.

– Încă nu l-am găsit, răspunse el clătînînd din cap. Dacă totuși familia ta nu va ține cont de el? Iar următoarea înfruntare cu Byrne? Codicilul nu va repara nimic. Varianta mea este o soluție permanentă.

– Eu plec, spuse Catherine îndreptându-se spre scări.

Lui Miles i se strînse stomacul.

– Nu putem vorbi despre asta?

– Nu este nimic de vorbit.

– Catherine! Era o rugămintă. Nu pleca.

– Nu rămîn, Miles. Începu să urce scările. Nu am pentru ce să rămîn.

El intră în birou și își puse un pahar de scotch plin, apoi îl bău pe nerăsuflăte.

„Las-o să plece“, își spuse. Oricum ei nu-i pasă nici cît negru sub unghie iar el va rămîne în agenda ei la capitolul nemernici. Ce naiba aștepta de la el? Ultima oară cînd făcuse o promisiune ieșise un dezastru. De ce nu lăsa ea mai mult timp relației dintre ei? De ce trebuia să se grăbească și să-i ceară mai mult decît putea el da în această clipă? De ce nu putea rămîne pentru a încerca să se învețe unul cu celălalt?

Se hotărî: n-o va implora. În acest timp, Catherine trînteia ușa de la intrare. N-o va implora. Douăzeci de secunde mai tîrziu, se afla în fața automobilului ei. Implorînd.

– Catherine, te rog nu pleca! Se puse între ea și portiera șoferului.

Tentația iubirii

Ea îl privi în ochi.

– Nu pot face ce-mi ceri, Miles. Mi se face rău doar când mă gândesc.

– Nu sînt un monstru.

Ea zîmbi trist.

– Totul pentru tine este o afacere. Totul. Pînă și pisica.

– Ce legătură are Sheba cu afacerile?

– Nu înțelegi, nu-i așa? Nu gândim la fel. Nu vei dori niciodată ceea ce doresc eu.

Miles o trase spre el. Îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetelor.

– Nici asta nu contează?

Ea răsufală adînc.

– Nu este destul.

– Este totul, murmură el îngropîndu-și fața în părul ei mătăsos.

Ea își odihni fruntea de umărul lui.

– Lasă-mă să plec, Miles.

Durerea îl străbătu ca un cuțit. Îi strînse brațele pentru un moment... apoi mîinile îi căzură fără vlagă.

O privi urcînd în mașină. Motorul porni imediat. Catherine nici măcar nu privi înapoi.

– Blestemată să fii, Catherine, bombăni el pri-

vind-o cum dispare.

Avea impresia că-și pierduse inima.

– Nepotul meu este un mizerabil.

Privind-o pe Lettice, așezată pe cealaltă parte a mesei, Catherine oftă.

– Doar nu m-ai invitat la prînz la *Chez Tell* doar ca să-mi spui asta!

Lettice ignoră încercarea de schimbare a subiectului.

– Încă vreau să aflu ce s-a întîmplat. Mai întîi, spre marele tău amuzament, este arestat. Motivul nu mi l-ați explicat nici unul dintre voi. Dar acum este atît de... E rău. Mi-am mai văzut copiii și nepoții suferind pînă acum dar pe el nu l-am văzut niciodată în starea asta. Este un un mort-viu. Și nici tu nu arăți mai bine.

Catherine se gîndi că nu dorea să audă asta. N-ar fi trebuit să vină de la bun început. Dar Lettice fusese atît de insistentă încît nu fusese capabilă să reziste tentației de a afla ce face Miles.

– Miles a fost întotdeauna un tip foarte distant,

Tentația iubirii

Lettice.

– Nu în ultima vreme. De cîndva timp este asemeni unui vulcan. Și nu încerca să mă duci cu vorba că între voi nu e nimic. Nu sînt nici oarbă, nici proastă.

Catherine ridică din umeri pe cît de indiferentă era capabilă. Trebuia să rămînă calmă sau suferința pe care o îndura de trei zile va erupe din nou.

– Catherine!

Îndemnul îi aminti de Miles. Un val de emoții urcă în ea.

– Ce vrea el, eu nu pot oferi. Ce vreau eu, el nu-mi poate da.

– Țsta nu-i un răspuns.

– Dar este singurul pe care îl vei primi.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Lettice o fixă cu privirea. Catherine rezistase tentației de a spune adevărul. Cum de reușise bătrîna să provoace o astfel de reacție cu o singură privire?

– Nici ăsta nu-i un răspuns, zise Lettice. Dar presupun că oricum nu voi afla mai mult. M-ai evitat și cînd l-am scos pe Miles din închisoare pe cauciune.

– Era doar o celulă din secția de poliție, chicoti

Catherine.

– Mă rog. Iar acel mic dejun nu era o întâlnire de afaceri. O bunică își dă seama.

Zîmbetul lui Catherine se transformă într-o grimasă. Avea senzația că îi va exploda capul din cauza problemelor. De ce nu putea Lettice să lase lucrurile așa cum erau?

– Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, anunță bătrîna.

– Iar eu sînt Barbara Bush, bombăni Catherine.

– Voi încerca să mă abțin.

Catherine își strînse buzele.

– Amîndoi sînteți oameni în toată firea așa că puteți să vă ruinați viețile după pofta inimii. De parte de mine gîndul să încerc să vă împiedic pe tine și pe Miles de a face greșelile vieților voastre.

Catherine se gîndi că Lettice știe cum să pună problema. Rămase tăcută.

– Cred că ar fi cazul să ajung la motivul invitației, continuă Lettice. Eu... De fapt nu prea știu cum să-ți spun asta. Tonul ei ezitant trimise fiori reci în venele lui Catherine. E vorba despre codicilul bunicului tău.

– Încă nu-ți amintești numele avocatului pe

Tentația iubirii

care l-a folosit, ghici Catherine cu inima strînsă.

– Catherine! Bătrîna doamnă o luă de mîină. Sînt o femeie în vîrstă. Nu mai văd și nici nu mai aud la fel de bine ca înainte.

– Ce tot spui?

– Acum cred că m-am înșelat în legătură cu acel codicil. Vocea lui Lettice era blîndă dar asta nu-i diminuează șocul.

– Te-ai înșelat? repetă Catherine clipind.

Prietena ei clătină din cap.

– Mi-e teamă că da. Am încercat atît de tare să-mi amintesc avocatul încît am realizat la un moment dat că motivul pentru care nu reușesc ar putea fi faptul că nu există. Îmi pare atît de rău, Catherine dar cred că am încurcat totul.

– Ai încurcat...? întrebă Catherine cu inima bă-tîndu-i dureros. Vrei să spui că nu există nici un codicil?

– Nu sînt sigură ce am văzut. Credeam că este o adăugare la testament dar nu mai sînt deloc sigură de asta. Totul este o ceață în mintea mea. Știu că mi-a vorbit despre un codicil. Poate de aceea sînt atît de confuză.

Catherine își scutură capul ca pentru a nega vorbele bătrînei.

– Dar, Lettice, tot timpul ăsta...

Lettice o bătu pe mână.

– Îmi pare foarte rău dar cred că va trebui să găsești o altă modalitate pentru a salva acel ținut.

– Nu există altă cale.

– Dar bineînțeles că există. Lettice își ridică sprâncenele. Catherine, pentru orice în viață există o cale. Nu trebuie să te autocompătimești și doar să cauți o altă soluție.

– Grozav sfat, ce să spun... bombăni Catherine.

Catherine privea tabletele care se topeau acidușind apa din paharul în care pusese și câteva cuburi de gheață. Bău amestecul cu înghițituri mari. Totuși va fi un miracol dacă îi va trece groaznica durere de cap pe care o avea de la prânz încoace.

Se răsuci cu scaunul de la birou privind cu ochi orbi activitatea de la rafinărie. Cum de reușise Lettice să încurce lucrurile în așa fel? Iar ea cum de nu-și dăduse seama mai repede?

Tentația iubirii

Trebuia să recunoască, deși nu-i făcea nici o plăcere, că Miles avusese dreptate. Ea depindea prea mult de acel codicil. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu poate fi găsit din cauză că nu exista nu din cauză că era pierdut. Adevărul era că sperase în mod absurd.

Înțelesese în sfârșit că exista posibilitatea ca bunicul ei să nu fi scris acel act. În definitiv, nu pusese acel ținut nici măcar într-un fond de tutelă pentru a-l proteja.

Cu toate eforturile pe care le făcea, nu reușea să reziste soluției tentante propuse de Miles. Când el îi spusese întâia oară fusese îngrozită și... tentată. Byrne ruina compania și trebuia oprit. Încercau să conducă o afacere cu profituri de milioane de dolari nu să hotărască cine trebuie să meargă la un sfârșit de săptămână la cabana de ski a familiei. Dar soluția lui Miles va cauza disensiuni în familie, iar ea nu dorea să fie motivul lor. Pe de altă parte, ca membru al consiliului de conducere, avea obligația de a face ceea ce era bine pentru companie și angajații ei.

Fusese naivă în legătură cu rezultatul acțiunilor Protectorului Pămîntului. Privind înapoi, realiza că erau sortite eșecului. Ceea ce îi propusese Miles

era ceea ce trebuia făcut. Iar acum era timpul ca ea să-și asume responsabilitatea acțiunilor ei.

Închise ochii pentru cîteva clipe, apoi îi deschise. Adunîndu-și curajul răsuci scaunul, ridică receptorul telefonului și formă numărul lui Miles.

După al treilea apel răspunse secretara lui. Catherine se prezentă.

– Da, Miles Kitteridge. Vă fac legătura imediat.

Nici măcar nu avu timp să clipească și Miles era la celălalt capăt al firului.

– Catherine.

Inima ei își înțeți bătăile auzindu-l pronunțîndu-i numele. Se strădui să fie calmă.

– Bună, Miles.

– Nu mi-ai răspuns la apeluri. Am sunat de mai mult de două ori.

Nu sunase pentru că nu avea sens să se tortureze singură.

– Miles, ții minte ce am discutat acum cîteva zile?

– Da, îmi amintesc, răspunse el după o pauză.

Vocea lui suna ciudat, ca și cînd ar fi fost dezamăgit. Catherine își spuse că nu este cazul să se amăgească singură.

Tentația iubirii

– Aș dori să reluăm propunerea ta.

De data asta pauza fu mai lungă, iar când el vorbi vocea lui părea emoționată.

– Sînt încîntat. Ne putem întîlni pentru asta?

– Da, răspunse ea inspirînd adînc.

9

Miles se strîmbă. Nu era chiar ceea ce gîndise și sperase. Crezuse că se vor întîlni într-un loc mai intim nu în cabinetul lui de la bancă. Biroul masiv era ca un ocean între ei. Cu siguranță că nu se afla mai aproape de ea decît în urmă cu o oră, cînd îl sunase. Era clar că trebuia să renunțe la iluziile optimiste.

– Nu este neapărat necesar să discutăm aici,

Tentația iubirii

spuse.

Sprijinită de spătarul scaunului, Catherine îl privea în tăcere.

– Biroul meu nu era locul cel mai potrivit, răspunse ea într-un sfârșit.'

– Vreau să spun că ne puteam întâlni la un restaurant.

– Miles, n-ar fi mai bine să trecem la afaceri?

„Nu cedează deloc“, se gândi el. Ca de obicei. Catherine era femeia care făcea cele mai puține compromisuri din câte cunoștea. Iar el se simțise distrus fără ea. Însă astăzi părea... înfrîntă. Costumul turcuaz pe care îl purta era mai mult decît modest. Dar linia trupului ei îi încingea sîngele în vene. El știa ce este pe sub costum. Părul pieptănat spre spate îi scotea în evidență trăsăturile hotărîte dar o făcea să pară vulnerabilă. Mîinile îi ardeau de dorința de a o lua în brațe. Ultimele trei zile fuseseră un coșmar iar nopțile de neimaginat. Totul îi ieșise pe dos și el nu știa cum să repare. Hotărî să procedeze cu tact.

– Sînt surprins că ți-ai schimbat părerea.

– Bunica ta ți-a spus despre codicil?

El clătină din cap.

– Nu pot încă să cred că s-a înșelat.

– Nici eu.

Se foi în scaun și parfumul delicat pe care îl folosea îl învăluî torturîndu-l cu amintiri. Sîngele începu să-i fiarbă. Totuși, Catherine nu va co-opera. La naiba!

– Știam că bunica îmbătrînește, reuși el să spună, realizînd că ea nu ar aprecia o bruscă îmbrățișare peste birou, dar nu credeam că poate încurca lucrurile în asemenea hal. Nu crezi totuși că se înșală? Eu sînt dispus să-l plătesc mai departe pe cel care se ocupă cu găsirea actului.

Catherine ridică din umeri, total indiferentă. Dar el știa mai bine.

– Poată că n-ar strica, zise ea. Deși acum pare o acțiune inutilă. Crezi sau nu, eu am impresia că Lettice spune adevărul.

– Să înțeleg că inexistența aceluia codicil ți-a schimbat părerea despre planul meu.

– Da, răspunse Catherine privind în altă parte.

– Ai lăsa un maniac în grija societăților ecologice? Întrebă el vrînd să-i dea un exemplu pe care ea să-l înțeleagă.

– Nu.

– Asta ai face cu *Wagner Oil*.

– Miles, ți-am spus deja că mi-am schimbat

Tentația iubirii

părerea.

– Atunci nu te mai purta de parcă ai fi o criminală!

– Dar n-o fac!

– În regulă. Cu greu el se calmă. Discuția în contradictoriu nu-i va duce nicăieri. Lucrînd împreună, vor fi tot timpul în contact. El trebuia să se concentreze asupra acestei oportunități. M-am gîndit mult la asta și am ajuns la concluzia că în acest moment avem o serie de avantaje. Byrne n-a știut cum să procedeze cu mass media, fapt care a creat greutatea companiei. Profiturile au scăzut în această dimineață cu patru procente. Cu patru procente peste cele de săptămîna trecută. Toți doresc să oprească această scădere și toți realizează că Byrne n-o poate face. De asemeni, măsurile de protecție a mediului încep să fie luate în serios de toată lumea, mai ales că ele au fost motivul principal al problemelor din ultima vreme. Iar în ultimul rînd *Wagner Oil* are de rambursat luna viitoare un împrumut.

– Cum poate fi asta un avantaj? întrebă Catherine nedumerită.

– Nu au bani pentru plată. Nu pe toți, oricum. Miles zîmbi. Byrne va fi nevoit să ceară băncii un

supliment la credit.

– Banca va cere plata integrală?

– Eu pot recomanda conducerii băncii acordarea acestui supliment... dacă *Wagner Oil* rezolvă problemele curente.

– Iar tu le vei spune rudelor mele că este cazul să facă tot ceea ce li se spune sau... zise Catherine ridicându-și sprâncenele.

– Voi sugera cu fermitate. Chicoti. Le voi mai sugera că orice curățenie începe cu cea de acasă.

– Și care este rolul meu în toate astea? Întrebă ea cu răceală.

– Tu vei continua să reprezinți vocea rațiunii și a progresului, fapt pe care îl voi scoate în evidență cu fiecare ocazie. Voi face să fie clar că alegerea mea pentru postul de director ești tu. Apoi adăugă cu hotărîre: Iar tu vei sta acasă noaptea. Nu vei mai risca jucîndu-te de-a Protectorul Pămîntului, căci dacă vei fi prinsă totul se duce de rîpă.

– Dar știi că ai plănuit bine toate astea!

– N-am avut nimic altceva de făcut în ultimele trei zile.

Catherine nu răspunse provocării.

Tentația iubirii

El oftă.

– Catherine, eu voi fi băiatul rău în toate astea, nu tu. Înțelegi?

Ea aprobă din cap, apoi își privi mâinile.

– Pare atât de... ușor.

– Doar pentru că este momentul potrivit. Și nu va fi nicidecum ușor, crede-mă.

Ea își fixă privirea pe birou, gânditoare. El tăcu pentru a nu o distrage. Se simțea istovit după toate zilele și nopțile petrecute fără ea. Catherine stătea nemișcată. Imobilitatea ei îl uimi. Dăduse întotdeauna impresia că aduce energie oriunde s-ar afla. Sau, cel puțin, în sufletul lui.

Pe măsură ce minutele treceau, Miles începu să se îngrijoreze. Într-un sfârșit ea își ridică fruntea.

– Pentru ce este al doilea coș de gunoi? Întrebă.

El clipi, apoi zîmbi larg.

– Pentru reciclarea hîrtiei. Separ gunoiul pe categorii. Hîrțiile într-un coș, gunoiul în altul.

– Ce drăguț! Dar ce te faci cu metalul din care este fabricat coșul?

– Cum adică? Întrebă el dezorientat.

– Nu este reciclabil și va rezista o eternitate, răspunse ea. Folosește mai bine pungi de băcă-

nie pentru hîrtii. În felul acesta poate fi reciclat și recipientul.

Miles privi în jur la biroul masiv și elegant din lemn de stejar, la scaunul îmbrăcat în piele, la carpetele chinezești și se întrebă în gînd cum va arăta printre ele o pungă de băcănie.

– Mai bine nu arunc decît hîrtia, nu și coșul. Te-ai hotărît?

– Urăsc asta, răspunse Catherine schimbîndu-se la față. Și nu doar din punct de vedere personal. Sînt o mulțime de chestii care pot ieși anapoda, iar compania va rămîne vulnerabilă. Făcu o pauză. Dar nu văd nici o altă alternativă.

El zîmbi, ușurat.

– Bine. Acum, nu avem prea mult timp la dispoziție așa că ar trebui să te muți înapoi la mine...

– Nu mă întorc la tine, Miles, răspunse ea ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă.

Miles se ridică la rîndul lui, înconjură biroul și o ajunse din urmă oprind-o la jumătatea drumului.

– Catherine, stai un pic...

– Nu mă mut la tine, Miles. Dacă asta face parte din marele tău plan, atunci nu avem o înțelegere.

– Va trebui să punem la punct o mulțime de

Tentația iubirii

amănunte, spuse el înghițind în sec. Multe ore...

– Atunci le vom pune la punct aici, iar apoi vom merge acasă. Separat, zise ea zîmbind dulce. Iar asta va fi tot ce vom face împreună.

Chipul lui se înnegură. Atîtea posibilități de a fi cu ea. Ce va face acum?

– Parcă ai fi de piatră.

– Credeam că a vorbi cu mine este ca și cînd ai vorbi cu lama unui aparat de ras.

– Relația dintre noi este la început, Catherine. De unde să știu unde ne va duce? S-o lăsăm...

– Asta este tipic pentru tine, Miles, izbucni ea. Tot nu am de gînd să devin un trofeu pe care să-l pui la cingătoare.

– Ce dracu te face să crezi că așa va fi? Întotdeauna te-ai purtat cu mine de parcă ieri aș fi ieșit din mîlul primordial și nici nu mi-ar păsa de tine.

– Mi-ai distrus viața! exclamă ea.

– Poftim? Se holbă la ea. Ce mai e și prostia asta? Cînd? Spune- mi cînd am făcut așa ceva.

– În noaptea petrecerii. Începu să răsufle cu greutate. Trebuia să iau examenul de diplomă a doua zi. Și din cauza ta am obținut cele mai mici note din istoria acelei facultăți!

Miles înghiți în sec complet dezorientat.

– Eu! N-am făcut nimic!

– M-ai invitat în patul tău ca pe o prostituată oarecare, îi aminti ea cu voce amară. Eram logodită... invitațiile fuseseră trimise. Trebuia să iau examenul...

– Nici măcar nu știam că ai examen!

– Dar nici nu ți-ar fi păsat chiar dacă ai fi știut. Ochii ei scînteiau de furie.

– Dar de ce te-a deranjat propunerea mea atît de mult? Brusc, înțelese. Zîmbi. Încă de atunci îl dorea. Destul de mult pentru a-i distruge echilibrul interior.

Fața ei deveni stacojie.

– Dracu să te ia, Miles! M-ai umilit și crezi că a fost o glumă.

– Îmi pare rău, Catherine dar tipul era un idi...

– Dacă era sau nu nu contează. Ție nu ți-a păsat că sînt logodită.

– Nu mi-ar fi păsat nici dacă ai fi fost măritată, Catherine. Atît de mult te doream încă de atunci. Se aplecă spre ea turnîndu-i foc în suflet. Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi acum măritată. Atît de mult te doresc acum.

Ea făcu un pas înapoi. El avu impresia că dacă i-ar fi dar o palmă n-ar fi jignit-o mai tare.

Tentația iubirii

– Și ce s-ar întâmpla cu mine când ar apărea o altă femeie pe care s-o dorești mai mult? Întrebă. Te-ai duce după ea asemeni unui motan în călduri, la fel cum ai venit la mine.

– Stai puțin! spuse Miles furios și uimit de acuzațiile ei. Este ridicol să spui că ți-am distrus viața din cauza unui incident...

– Nu pricepi esențialul. Nu pot avea încredere în tine, Miles, pentru că încerci să obții ceea ce dorești. Când dorești nu ții cont de nimic. Nici măcar nu te gîndești la consecințe. Uite numai cât de tare te străduiești să obții ceea ce vrei de la *Wagner Oil*, indiferent pe cine rănești. Dar îți voi spune un singur lucru. Cel puțin ești sincer și nu încerci să faci promisiuni. N-aș ști cum să procedez dacă ai face-o, așa că nici măcar nu încerca. Merse spre ușă apoi se întoarse spre el. Voi face tot ce trebuie pentru a salva compania. Dar numai atît.

Catherine își ridică fruntea de pe pernă și își șterse lacrimile. Nu crezuse niciodată că va plînge din cauza lui Miles. Și nici nu crezuse vreodată că

se va umili pînă într-atît încît să-i mărturisească influența pe care o avea asupra ei.

Ei bine, acum el știa. Probabil credea că fusese o adolescentă îndrăgostită. Și n-ar fi fost prea departe de adevăr. Era ultima lovitură pentru demnitatea ei.

Își aminti zîmbind de coșul pentru reciclarea hîrtiei. Oare chiar încerca să-i fie pe plac?

– leși naibii din starea asta, se certă cu voce tare. Iubirea pentru Miles era o investiție proastă. El era prea rece și grosolan ca să știe să iubească.

Mai trebuia să recunoască și faptul că, în multe privințe, ea era la fel de rea ca și el. Dovada era ceea ce făcea acum. Într-un anume fel, acțiunile Protectorului Pămîntului erau mult mai cinstite decît răsturnarea unui membru al consiliului, mișelește. Dar o mai deranja ceva la planul lui Miles. Ceva ce nu avea legătură cu familia ei sau cu colaborarea lor. Nu-și dădea însă seama ce.

Dar ce altă variantă avea? Nu găsea nici una.

Telefonul începu să sune. Nu se simțea în stare să răspundă dar se gîndi că poate ar fi mai bine s-o facă. Ridică receptorul și la celălalt capăt al firului îl auzi pe Miles. Ar fi trebuit să asculte de

Tentația iubirii

primul impuls.

– Te-ai răzgîndit? întrebă el cu voce blîndă.

– Nu.

– Tot mai ai de gînd să mă lași singur în birou de fiecare dată cînd voi spune ceva neplăcut?

– Nu.

– Vrei să închid?

– Nu.

– Vrei...

– Miles, nu sînt în dispoziția necesară să joc „Douăzeci de întrebări“. Își masă tîmplele care o dureau. Ce vrei?

– Nu am terminat de vorbit.

– Eu credeam că da.

– Cred că ar trebui să vorbim despre un consilier pentru tine care se va ocupa de treburile curente ale companiei. Am o propunere.

– Nu cumva te grăbești?

– Nicidecum. Privesc în viitor. Făcu o pauză. Am vorbit și cu cei din consorțiul bancar. Pentru moment vor lăsa *Wagner Oil* la discreția mea.

Planul începea să funcționeze iar ea nu era încă pregătită. Oftă.

– În regulă.

– Recepția care va urma conferinței de presă

este cea mai bună ocazie pentru ca tu să faci impresie. Știi cine va veni?

– Da. Cele trei rețele locale și CNN-ul și vor trimite reprezentanții, plus toate marile cotidiene. Vor mai veni reprezentanți ai orașului, politicieni federali, chiar și membrii ai unor comitete ecologice. Unchiul Byrne se dă de ceasul morții ca să pună totul la punct.

– Perfect. Îți poți face un debut minunat. Asigură-te că vei vorbi cu toți. Spune numai ceea ce trebuie.

– N-ai vrea să-mi scrii tu ce trebuie să vorbesc? Întrebă ea pe un ton sec.

– Nu. Am încredere în tine.

Ea zîmbi clătinînd din cap.

– Catherine, îmi pare rău că din cauza mea... ai fost rănită. Nu am vrut asta niciodată.

Scuzele lui o luară prin surprindere și pentru cîteva clipe nu reuși să vorbească.

– Catherine?

– Da. Își dresе vocea. Asta era atît de neobișnuit pentru el încît ea nu știa ce să spună. Eu... Mulțumesc, Miles.

– De ce nu mai încerci o dată să dai examenul? Nu sînt limitate încercările, nu?

Tentația iubirii

– Nu, însă există o limită a încercărilor personale de a te umili, punctă ea.

– Dar îl vei lua. Nu există nici un motiv pentru care să nu reușești. Sau poate nu mai vrei?

– Ani de zile m-am întrebat și eu același lucru, răspunse Catherine zîbind vag. Nu mai doresc să devin avocat. Sau cel puțin așa cred.

– Mi-ai fi un adversar de temut. Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton serios: Acum te voi ruga să nu-mi închizi telefonul pentru că îți voi spune că doresc să vii înapoi.

– Nu, spuse ea rezistînd tentației.

– Mă pedepsești pentru ceva petrecut cu mulți ani în urmă. Nu mai sînt aceeași persoană. La naiba, Catherine, nu spun că nu ai dreptate în multe privințe dar nu sînt cel pe care îl crezi. Întotdeauna am vrut să fiu cu tine. Nu ești o femeie pentru o noapte.

Cuvintele lui tăiară adînc inima ei. Se strădui să rămînă calmă. El nu era bărbatul potrivit pentru ea.

– Nu te pedepsesc, Miles. Dar incidentul mi-a dovedit că scările noastre valorice sînt net diferite.

– Nu mai pot îndrepta acum nimic și nici n-am de gînd să-mi cer scuze pentru că fiind atît de

atras de tine am acționat din impuls. Dar cu siguranță nu am avut intenția să te insult. Tot ce îți cer este să dai timp relației dintre noi. Ce este rău în asta? De ce vrei să grăbești lucrurile de dragul unei promisiuni?

– Nu vreau să grăbesc nimic, negă ea cu toate că se întreba dacă nu cumva el are dreptate. Mi-e teamă că tu nu ești capabil de o promisiune.

– Ești dură. Tăcu un moment apoi întreabă: Ce ar putea să ne scoată din impas?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Era oboșită să lupte cu el. Dar trebuia s-o facă pentru binele ei. Nu știu dacă este ceva de făcut. Nu e un impas. E un adevăr. La revedere, Miles.

Puse încet receptorul înapoi în furcă.

– Catherine! Ce naiba porți?

Miles o privea plin de uimire. Brocartul din care era confecționată rochia lungă, fără spate, juca în zeci de ape din cauza firelor de lurex cu care era brodat. Decolteul adânc, în formă de V, era atât de adânc încât descoperea privirii curbele

Tentația iubirii

suave ale sînilor. Arăta uimitor, elegantă, sofisticată și teribil de sexy. Prea sexy. Se aflau în foaietul sălii de bal a hotelului unde avea loc recepția pentru mass media. Toate privirile erau atrase de Catherine. Dorințe arzătoare îi încingeau sîngele lui Miles. Una dintre ele era aceea de a ucide pe orice bărbat care privea ceea ce era a lui.

După acea discuție dureroasă din urmă cu cîteva zile mai avuseseră și altele mult mai liniștite. El îi făcuse o curte tăcută, evitînd să discute altceva în afară de detaliile recepției. Însă nici măcar o singură dată ea nu pomenise de această rochie!

Catherine zîmbi cu inocență apăsînd uriașa geantă de seară sub braț.

– Este o rochie cu trenă, Miles. Știi tu, mult material, foarte teatrală.

– Mie nu se pare că ar fi făcută din prea mult material, spuse el. Ar fi trebuit să bănuiască dezastrul încă de cînd ea întîrziase. O trase spre o latură a încăperii, departe de ochii languroși. Ar fi trebuit să fiu de acord cu hainele pentru această seară.

– Nici măcar nu te gîndi, Miles.

El inspiră adânc. El avea ceva important de făcut aici, amîndoi aveau. Ar fi fost cazul să discute despre altceva nu despre o rochie ce îi trezea toate simțurile. Dar nu se putea abține.

– Nu intri îmbrăcată așa.

– Miles, tu ai vrut să arăt bine, clipi ea șăgalnic.

– Pe naiba am vrut, bombăni el. Nu-mi place.

– N-ai decît. Se răsuci pe tocurile înalte și intră.

El o urmă, încruntîndu-se întunecat. Ar fi fost mai bine dacă o lua de-acasă. Suferea pur și simplu de gelozie. Era o experiență nouă.

Totul în legătură cu Catherine era o noutate; inclusiv mărturisirea despre trecut. Îl pedepsea. Acel impuls copilăresc îl costase scump. Acum trebuia să lupte ca s-o cucerească. Dar din nefericire habar n-avea cum trebuia să procedeze.

În sala de bal o orchestră de estradă interpreta melodii lente, iar viorile erau acoperite de vocile și rîsetele invitaților. O ajunsese din urmă pe Catherine.

– Uite ce e, Catherine...

Însă ea îl întrerupse:

– Miles, nu mă interesează, bine?

Tentația iubirii

– Iar eu nu vreau ca bărbații să te privească, să... să te dorească... De ce oare nu voia ea să înțeleagă? Rochia asta... O, la dracu... arăți minunat și nu-mi place!

Ea rămase mută de mirare, iar el se simți la fel de stupid ca un adolescent la prima întâlnire.

– Hei, ne amuzăm, deja? Întrebă Sylvia, mătușa Catherinei apărînd în cel mai nepotrivit moment.

Miles se forță să zîmbească.

– Sărim de bucurie. Totuși toată lumea pare fericită.

– Pînă acum, zise Sylvia încîntată. Cei de la mass media mănîncă și beau tot ce se poate. Sper că vor fi într-o bună dispoziție cu stomacurile pline.

– Seamănă cu niște vulturi ce pîndesc prada, spuse Catherine iritată.

– Iar lui Byrne i se potrivește de minune descrierea, remarcă Miles cu gîndul în altă parte; mai bine zis la doi bărbați pe care îi observase privind-o pe Catherine. Se încruntă la ei pînă ce aceștia se uitară în altă parte.

– Byrne este un dezastru umblător, zise Sylvia îngrijorată.

Este vremea să înceapă spectacolul, se gîndi Miles.

– Ei, bine, îl imită el iarăși pe Regan, sper ca totul să meargă cum trebuie. Banca noastră nu este mulțumită de felul în care Byrne se ocupă de imaginea publică a companiei. Cei din conducere vor schimbări.

Încruntătura îngrijorată a Sylviei se adînci.

– Avem și niște împrumuturi foarte mari acum.

Miles zîmbi. Cu colțul ochiului, văzu cum buzele lui Catherine se strîng într-o linie subțire. Poate că ei nu-i plăcea, dar schimbarea trebuia făcută.

– Da, îi răspunse el Sylviei. Dacă lucrurile rămîn așa și nu vor fi mulțumiți sau... cooperanți.

– Scuzați-mă, interveni Catherine. Am văzut pe cineva cu care trebuie să discut.

Miles își reținu o grimasă cînd plecă de lîngă el. Avea sentimentul că ea va face asta întreaga seară. Dar se gîndi că este totuși un avantaj să vorbească singur cu Sylvia.

– Și dacă lucrurile rămîn așa cum sînt? întrebă Sylvia.

Îi reamintea în unele privințe de Catherine. Era la fel de dură.

Tentația iubirii

– Vor cere niște schimbări în conducere. În consiliu, ca să fiu mai exact. Iar dacă nu veți putea plăti vor trece la executarea silită.

Femeia mai în vîrstă înghiți în sec.

– Vor negocia o amîinare?

– N-o voi recomanda, spuse el grav. Nu atîta vreme cît Byrne face numai ce nu trebuie. Byrne nu este ca tatăl lui. Schimbările de care *Wagner Oil* are nevoie trebuie începute din vîrf.

– Știu, răspunse Sylvia încet.

Miles o privi pe Catherine.

– Catherine este tînă ră... dar dă dovadă de multă rațiune.

– Știu, zîmbi mătușa ei.

Miles zîmbi la rîndul lui. Mesajul fusese bine înțeles.

– *Wagner Oil* n-a răspuns în totalitate acuzațiilor aduse de Protectorul Pămîntului. Apropo, minunată rochie.

Catherine îi zîmbi Marianeii Tolliver, frumoasa reporteră de la Canalul 5.

– Vom curăța murdăria produsă de acele recipiente, Mariana. Și ne vom schimba strategiile în legătură cu protecția mediului pentru ca astfel de necazuri să nu se mai întâmple. Rochia este de la *Sidney Marshall*.

Catherine își ascunde un zîmbet amintindu-și de reacția lui Miles la vederea acelei toalete. Pe undeva o îmbrăcase doar pentru a provoca o reacție din partea lui și fusese încântată la accesul lui de posesiune.

– Știam eu, zîmbi Mariana. Este o creatoare minunată. Eu aș omorî pentru lucrurile făcute de ea. Cum poți explica apariția acestor „probleme“?

– Ai un stil de-a pune întrebări... chicoti Catherine. Există o declarație oficială în legătură cu acest subiect. Iar eu, ca membru al corporației, o susțin.

– Îmi place foarte mult rochia ta. Femeia oftă. Hai, Catherine, nu te eschiva de la răspuns.

– Ce-ai zice de un tur prin uzină? sugeră Catherine. Cu cât va fi mai deschisă cu atât va fi mai convingătoare; compania nu avea nimic de ascuns. Cel puțin îi va distra atenția de la Miles. Evadase de lângă el de aproape o oră doar pentru a realiza că el discută, pe rînd, cu fiecare din-

Tentația iubirii

tre rudele ei.

– Pot merge oriunde doresc? întrebă Mariana.

– Atîta vreme cît nu este o zonă restrictivă, răspunse Catherine. Nu ne oprește nimeni.

– Cred că îți accept propunerea, rîse reporteră.

– Îți sînt recunoscătoare.

Mariana mușcă din tartina cu pastă de crap.

– Ați aranjat o mituire pe cîste.

– Iar voi ați acceptat-o, replică Catherine.

Simți brusc o prezență în apropiere. Nu era nevoie să observe interesul din privirea Marianei pentru a ști cine este. Singurul bărbat care o putea face să reacționeze în acest fel, Miles.

– Domnule Kitteridge, spuse Mariana cu un zîmbet greșos de măgulitor. *Wagner Oil* se întrece pe sine în seara asta. Tocmai vorbeam cu Catherine despre strădaniile companiei de a-și îmbunătăți imaginea publică.

– Catherine poate într-adevăr să vă răspundă la acest subiect, spuse Miles calm. Ea este un expert în procedurile de protejare a mediului și a fost principalul organizator al schimbărilor la care ați asistat în seara asta.

Catherine aproape că se înecă. Miles se în-

trecea cu gluma.

Mariana îi puse și lui aceleași întrebări pe care i le pusese și lui Catherine. Aceasta îl privea în timp ce el răspundea calm tirului reporterei. Îl pedepsea pentru trecut? Nu credea. Se schimbase el? Încercase... își ceruse scuze, ba chiar se lăsase arestat pentru ea. O rugase să se întoarcă. În același timp se străduia, luptînd cu metode neortodoxe, să o instaleze în scaunul de director al companiei. Dar nu spusese nici măcar o singură dată că o iubește.

– ... și mă va conduce într-o plimbare prin rafinărie. Fără uși închise.

Aceste ultime cuvinte o făcură pe Catherine să redevină atentă la conversația de lângă ea. Își ținu respirația așteptînd răspunsul lui Miles. Nu era de acord cu asta, putea să jure.

– Grozav, spuse el fără să clipească. De fapt, *Wagner* va intra în programul de curățire a mediului. Compania intenționează să fie un deschizător de drumuri în acest domeniu. Pot să ți-o fur pe Catherine?

– Dar... dar... se bâlbîi Mariana.

Înainte de a putea protesta, Catherine se pomeni trasă de mîna fermă a lui Miles. Oricum nu

Tentația iubirii

ar fi putut comenta fără să-i dea motiv Marianei de a pune mai multe întrebări. Plăcerea pe care o simțea la atingerea lui se adăugă confuziei.

– De cînd intrăm noi în programul de curățire a mediului? întrebă.

– De cînd am aflat cîte avantaje decurg de aici, răspunse el. Va fi una dintre primele măsuri pe care le vei lua ca director.

Ochii ei se întunecară. Nu era compania lui dar era clar că el credea că este.

– Ce altceva voi mai face?

– Vei lua hotărîri din care vor ieși bani, zîmbi el. Ei nu-i plăcu această frază.

– Unde mergem?

– Vreau să vorbesc cu tine undeva unde să fim singuri. Am obosit să văd cum te sorb din ochi toți bărbații din încăpere. Nu poți să-ți acoperi decolteul cu ceva? Cu un șervețel?

– Nicidecum, veni răspunsul pe un ton contrariat.

– Mi-era teamă că asta vei spune. O conduse spre un colț liniștit. Cînd o privi, ei i se tăie respirația. Brusc, își dori să-l fi ascultat și să-și fi acoperit decolteul. Dar el atacă un alt subiect. Am vorbit cu ceilalți membri ai consiliului și toți sînt

iritați de Byrne.

– Iar tu ai făcut presiuni asupra lor; sînt sigură, spuse ea pe un ton dur.

– Iarăși ești răutăcioasă. Zîmbi. Trebuie să ne folosim de toate mijloacele de care dispunem. Vreau să vorbești și tu cu ei despre procedurile de protejare a mediului...

– Voi discuta cu ei despre protejarea ținutului din Utah, îl întrerupse ea.

– Ținutul Utah? A! Codicilul. Uitasem. S-ar putea să fie receptivi, mai ales dacă vei scoate în evidență ce avantaje rezultă de aici.

Catherine se gîndi că Miles este uluitor. Plin de planuri făcute în numele ei. Înțelese în sfîrșit ce anume o deranja în această luptă neloială. Ea va fi doar o marionetă, în timp ce Miles va conduce totul prin intermediul ei.

– Catherine, schimbă el brusc subiectul conversației. Nu rezolvăm nimic stînd despărțiți. Vino acasă cu mine în seara asta. Trebuie să stăm de vorbă... despre noi.

Cuvintele lui sunară ciudat în mintea ei. Bineînțeles. Nu o rugase să revină decît după ce își pusese în aplicare planul. Se folosise de ea.

Camera începu să se învîrtă în jurul ei.

Tentația iubirii

– Catherine? Vocea lui părea îndepărtată.

Miles îi atinse brațul. Era rece. Ea nu avea de gând să-l lase să-i vadă durerea. Îi va face jocul.

– Nu în seara asta, spuse cu o voce neașteptat de normală. Nu este bine să fim văzuți prea des împreună. Toți cred că sîntem amanți dar este mai bine să-i amăgim. Să nu-i lăsăm să fie foarte siguri. Vom discuta cu ei separat, folosind fiecare propriile metode. În regulă?

– Dar...

Îl bătu pe obraz.

– Discutăm mai târziu. Trebuie să aranjez vizita Marianeii.

Și plecă.

Era cîntecul de lebădă al Protectorului Pămîntului.

Cu multă grijă, Catherine așează borcanul surpriză pe masa cu antreuri. În ultima jumătate de oră masa fusese asaltată de reprezentanții mass mediei iar ea crezuse că va exploda din cauza tensiunii. Aproape că uitase de planul ei din

cauza manevrelor lui Mișes. Aproape. Apoi se apropie cu grijă de masă.

Borcanul nu era mare și nu se deosebea cu nimic de unul obișnuit de maioneză. Îl adusese în geanta ei de catifea. Era plin de reziduuri luate direct de la rafinăria *Wagner* și fuseseră controlate la laborator.

Stătuse în cumpănă dacă să le folosească sau nu. Era foarte riscant dar nu rezistase tentației. O ultimă misiune, cea mai dramatică... și cea care va muta câteva nasuri.

Rămase în fața borcanului cercetînd împrejurimile pentru a se asigura că nu este văzută. Nimeni nu îi dădea atenție.

Perfect.

Se îndepărtă de masă rapid.

Miles auzi rumoarea din jurul mesei înainte să o poată vedea. Oamenii priveau și arătau cu degetul și hohoteau... satisfăcuți.

– Ce se întîmplă? întrebă senatorul cu care Miles stătea de vorbă.

Tentația iubirii

Miles ridică din umeri, oarecum iritat de întreruperea discuției.

– Nu știu.

Rîsetele se întetiră. Miles și senatorul se apropiară de masă. La început nu văzură nimic apoi reușiră să-și facă loc prin mulțime pentru a vedea obiectul hazului: un inocent borcan, plin de noroi.

– Protectorul Pământului! spuse cineva.

– Lăsați-mă să trec! țipă Byrne. Închide-ți camerele de luat vederi! Lăsați-mă să trec!

Dar reporterii se strînseseră în jurul lui într-o învâlmășeală de întrebări.

– Ajutor! Byrne se bâlbâia. Plecați, plecați!

Miles se răsuci pe călcîie și traversă camera cu pași mari. Ținta lui era aproape. Rochia aceea blestemată nu putea fi confundată.

Chipul lui Catherine avea o expresie inocentă.

– Bun venit acasă, iubito, spuse el înainte ca ea să rostească vreun cuvînt.

O apucă de braț și plecă împreună cu ea de la recepție.

10

– Nu mai merg acasă la tine.

Catherine dori să-și ia vorbele înapoi în clipa în care văzu privirea lui Miles.

– Ba exact asta vei face, spuse el aspru împingînd-o printre cîțiva dintre invitații la recepție care se îndreptau spre lift. Apăsă butonul de închidere a ușilor adresîndu-se celor rămași în urmă: Îmi pare rău. Liftul este deja plin.

Tentația iubirii

Ușile solide se uniră în fața oamenilor rămași cu gurile căscate.

Catherine nu-l văzuse niciodată atât de furios. Se gândi că probabil, de data asta mersese prea departe.

– Miles...

– Catherine, nu... spuse el cu o voce atât de rece încât o îngheță.

Începu să transpire. Dacă știuse vreodată când este cazul să-și țină gura acum era un astfel de moment.

Călătoria cu liftul o făcură într-o tăcere mor-mîntală. Așteptară mașina lui Miles la fel de tăcuți. Catherine începuse să tremure în aerul rece de septembrie. Își aminti de haina subțire de seară pe care o uitase la garderobă, dar hotărî că nu era cazul să pomenească de ea.

Fără a vorbi, Miles își scoase sacoul elegant și i-l aruncă pe umeri ca pe un sac de cartofi.

– Vom merge acasă la mine și vom rezolva asta o dată pentru totdeauna, anunță el brusc. Ai încălcat înțelegerea, Catherine. Din nou.

Toată îndărătnicia dispăru în clipa în care ea realizează că Miles este doar la un pas de a-și pierde controlul. Înăbușindu-și dorința de a-i explica,

motivul pentru care făcuse ceea ce făcuse se înfășură mai bine în haina lui. Parfumul lui atât de familiar o învăluia și, la gândul că nu putea avea ceea ce dorea, durerea o străbătu asemeni unui cuțit.

În mașină, aproape că nu vorbiră iar tensiunea dintre ei continua să crească.

– Crezi că dispariția noastră ar putea da naștere la bîrfe? întrebă ea la un moment dat.

– Nu cred. Ai avut tu grijă de asta, răspunse el rece.

Mașina se opri cu un scîșnet brusc în fața casei lui. Nici nu apucă ea bine să încerce să deschidă portiera cînd aceasta fu aproape smulsă de Miles.

Catherine păși lîngă el în casă și tresări cu putere cînd el trînti ușa în urma lor.

Miles părea gata să explodeze.

– Zău, Miles... începu ea ferindu-se din calea lui.

– De ce? începu el să zbiere. Spune-mi doar de ce ai făcut figura asta care ar fi putut ruina totul.

– Nu m-a văzut nimeni.

– Erau mai bine de două sute de oameni în

Tentația iubirii

camera aia! scrișni el. Cum să nu fii văzută?

– Am verificat, răspunse ea căutînd din privire o cale de scăpare. Nu mă vedea nimeni.

– Ar trebui să te rogi din tot sufletul să nu fi fost văzută. Pentru că dacă asta s-a întîmplat...

– Dacă s-ar fi întîmplat telefonul tău ar suna continuu. Încercă să se grăbească cu explicațiile. Miles, a fost ultima oară cînd m-am jucat de-a Protectorul Pămîntului. Pe cuvînt! N-o s-o mai fac. Cinstit. Dar asta era o chestiune mult prea importantă pentru ca să nu profit de...

– Să profiți? O apucă de umeri și o scutură. M-am străduit din răspuneri să obțin un cadru legal pentru cauza ta, iar tu mă sabotezi.

– Nu asta încercam să fac. Nu doream ca familia să devină mulțumită de sine. Expresia de pe chipul lui o șocă. Se străduia să găsească o explicație mai bună dar nu reuși decît să șoptească: Vreau să spun că eu... voiam doar...

– Ai făcut-o doar pentru a mi te opune.

Catherine se întrebă dacă nu cumva asta era adevărul. Știuse că el își va da seama cine o făcuse. Ba chiar bănuise care va fi reacția lui: că o va aduce la el acasă unde o va ține sub supraveghere severă douăzeci și patru de ore pe

zi. Doar ei doi.

Miles o lipi de perete apăsînd-o atît de tare încît între ei nu ar fi încăput nici măcar o foaie de hîrtie.

– La naiba, Catherine! Dacă eu spun că mașina este neagră, tu răspunzi în mod automat că este albă. Dacă te rog să faci sau să nu faci anumite lucruri este din cauză că vreau să-ți fie bine. Dar tu mă înfrunți de fiecare dată și te porți ca și cînd aș fi un gunoi. Îți spun eu cine a fost nemernicul din viața ta: idiotul acela filantrop pe care l-ai suit pe soclu. Te folosea ca bilet pentru o cină copioasă iar tu nu vrei s-o recunoști. Mă faci să înnebunesc de gelozie... mă înnebunești în general și nu știu cum dracu să mă descurc cu ce simt... știu doar că te iubesc.

Catherine înghiți în sec la auzul ultimelor lui cuvinte. Rezistența ei se spulberă.

Miles se opri privind-o năucit de ceea ce tocmai spusese. Toată mînia i se topise cînd rostise adevărul la care pînă atunci nu avusese curaj nici măcar să se gîndească.

– Vorbești serios? întrebă ea.

– Cred că da, zîmbi, apoi izbucni în rîs. Dintr-o dată, totul căpătă un alt sens. Trebuie că fusese

Tentația iubirii

orb de nu-și dăduse seama pînă acum. O, la naiba, Catherine, asta simt.

Îi atinse obrazul, iar moliciunea lui iscă un val de dorință în el.

– Nu pari prea fericit de această descoperire, șopti ea.

El zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Nu sînt foarte sigur că așa ar trebui să mă simt. Te măriți cu mine?

Ea rămase cu gura deschisă de uimire. Zîmbetul lui se adînci.

– Nu crezi nici tu ce spui, zise ea scuturînd din capul.

Inima lui Miles bătea să-i spargă pieptul.

– Aș fi un prost să te las să pleci a doua oară. Era cît pe ce să te pierd. Și apoi, ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine și nu știu pe altcineva capabil s-o facă. Deveni serios. O să înveți să mă iubești, Catherine. Promit.

– Te iubesc deja.

Întreaga lume începu să se clatine în jurul lui la auzul mărturisirii, apoi totul reveni la normal. O sărută și gura ei se lăsă în voia lui. Se abandonează cu totul în îmbrățișare.

Din mintea lui dispăruse orice alt gînd în afara

de mărturisirea ei. Nu mai conta cum de ajunsese să-l iubească; conta doar că îl iubea. O dorea. Toate zilele și nopțile pierdute trebuiau șterse ca o intimă confirmare a vorbelor.

Se desprinsese din sărut și o ridică în brațe. Era adevărat. O purta pe scări.

– Ce faci? întrebă ea agățându-se de umerii lui.

– Îl imit pe Rahtt Butlar, răspunse Miles strângînd-o la piept.

– Doar să nu faci o criză de hernie.

– Asta nu este în carte.

– Știi cum să sfîrșești o ceartă, zîmbi ea.

Zîmbi și el.

– E doar pauza dintre două reprize. Sînt încă furios pe tine, dar vom continua discuția mai tîrziu. Deocamdată vom învăța să avem încredere unul în celălalt.

– Putem?

Întrebarea era pusă pe cu ton ezitant și el simți disperarea din vocea ei.

– Putem, o asigură el. Avem o viață pentru asta.

Își dădu seama că ea nu-i răspunsese la întrebarea cea mai importantă, dar între timp ajun-

Tentația iubirii

seseră în dormitor. Catherine era în brațele lui, îndrăgostită de el.

Îi lăsă picioarele să alunece dar îi ținea spatele cu o mână. Îi mângâie coapsa; carnea ei era mătăsoasă sub atingerea lui.

– Cred că te întrebasesem atunci dacă nu vrei să facem dragoste doar pentru a te ține departe de lepădătura cu care doreai să te măriți.

– Dar ți-a trebuit destul de mult timp pentru a lua atitudine, spuse ea căutînd butonierele cor-sajului.

– Nici tu nu m-ai ajutat cine știe ce. Îi desfăcu nasturele de la gît și rochia alunecă pînă în jurul taliei dînd la iveală sînii frumoși.

– Niciodată, spuse el cu voce răgușită, să nu mai porți rochia asta decît pentru mine.

– Niciodată, promise ea desfăcîndu-i cămașa. Se lipi de pieptul lui. Te iubesc, Miles.

Controlul lui se spulberă. Începu să o sărute cu pasiune. Limbile lor se întîlniră conducîndu-l pînă aproape de nebunie. Catherine l-ar fi putut săruta la nesfîrșit fără ca el să-și dorească altceva. O iubea.

Hainele dispărură ajutate de mișcările frenetice ale mîinilor. Fiecare atingere era o regăsire și o

descoperire. Fiecare sărut, un jurământ. El și Catherine deveniseră una și aceeași pasiune.

În lumina soarelui dimineții ea se trezi cea dintîi. Primul ei gînd a fost că trăise un vis. Al doilea gînd, o realizare a faptului că se afla în patul lui Miles, dezbrăcată și mulțumită, alături de un Miles la fel de dezbrăcat și de mulțumit.

Toate amintirile nopții reveniră.

El spusese cuvinte pe care ea nu crezuse că le va auzi din partea lui. Era ce își dorea de atîta vreme, încît voința îi dispăru. Era sigură că Miles o iubește și zîmbi în sinea ei la amintirea uimirii de pe chipul lui la această revelație spontană.

– Ce este așa de nostim? Întrebă el somnoros.

– Mă gîndeam, murmură ea amintindu-și de felul în care el repetase la nesfîrșit că o iubește, ca o citanie. Nu: ca și cînd descoperise ceva minunat. Cuvintele lui aproape că o îmbătaseră.

– E periculos să gîndești. Mai ales tu.

– Începi o altă repriză de ceartă?

El zîmbi și își trecu mîna peste spatele ei.

Tentația iubirii

– Doar dacă o putem încheia în acest fel. Zîmbetul îi dispăru. Catherine, promite-mi că Protectorul Pămîntului a făcut ultimul protest.

– Promit.

– Am încredere în tine de data asta.

– Pe cuvînt.

Totuși inima ei se strînse. Era un cuvînt. *Încredere*. Era convinsă că o iubește, dar se temea să facă ea primul pas în a avea încredere în el. Miles spusese că este un alt om. Fusesse foarte grijuliu cînd o văzuse bolnavă. Vorbise la ședințele consiliului de conducere despre protecția mediului. Pusese chiar și o pancardă de avertisment și fusese arestat pentru asta. Era cazul să facă și ea același lucru. Și, apoi, acum era cel mai potrivit moment pentru a începe să aibă încredere unul în celălalt.

– Catherine, nu mi-ai răspuns la o întrebare.

Ezitatea era evidentă în vocea lui. Aruncă o privire spre el și îi văzu îngrijorarea. Nu se simțea în stare să facă o promisiune în acest moment.

– Credeam că vrei mai întîi să vezi cum merge această relație.

El zîmbi slab.

– Nu voiam să te grăbesc. Știu că nu vreau să

te pierd. Te iubesc. Mărită-te cu mine.

Dacă spunea da, abandonul ei va fi complet.

– Da, răspunse respirînd adînc.

Miles o trase la el în brațe și o sărută.

– Să nu spui niciodată nu, șopti el.

Mult mai tîrziu, el adăugă:

– Mă întreb cum o fi fost recepția după ce noi am plecat.

– Am fi putut rămîne, comentă ea.

– Probabil că te-ai fi suit pe o masă și ai fi anunțat că tu ești Protectorul Pămîntului.

– Hm. Ar fi o idee.

– Catherine, o avertiză el.

Ea izbucni în rîs și se ghemui la el în brațe.

– Dar rămîne doar o idee. Miles tăcu o clipă. Cînd am plecat noi, Byrne se făcea de rîs cu reporterii. Ar trebui să profităm de acest avantaj. În clipa în care vei fi numită, îl voi chema pe Bob Ross de la *Kimble Industries*. Cred că îl pot convinge să accepte să devină membru executiv la *Wagner...*

Catherine închise ochii. Miles nu se schimbase prea mult. Era evident că dorea să aibă control asupra lui *Wagner Oil*. Ea nu putea îngădui asta. Trebuia să creadă că el o iubește. Totul dovedea

Tentația iubirii

acest lucru, iar ea spera cu disperare că această cerere a lui în căsătorie nu avea nici o legătură cu afacerile. Trebuia să fie sigură că se dăruia unui bărbat care o dorea doar pe ea.

Avea motive să dorească o dovadă.

– ... M-am uitat prin actele corporației, spunea el, și am descoperit că și doi directori pot convoca consiliul de administrație. Cred că noi doi o putem face. Toți erau convinși că a-l schimba pe Byrne este cea mai bună soluție. Cred că toți au înțeles ce fel de om este.

O idee genială trecu prin mintea ei. Simți că e scuturată de un fior de teamă, dar era ultima ei piesă a unui joc de puzzle. O va ajuta să afle dacă el dorea cu adevărat să se însoare cu ea sau erau doar interese la mijloc. Dacă o iubea cu adevărat el va înțelege. Iar dacă nu...

Spera doar ca el să-și dea seama de adevăratele ei intenții.

Atmosfera din camera de conferințe era posomorâtă.

Privirea lui Miles se plimbă pe chipurile membrilor consiliului directorilor de la *Wagner*. Toate aveau expresii speciale: excepție făcînd fața lui Byrne, pe care alunecau broboane mari de sudoare. Miles aproape că îl compătimi. Pe masă erau împrăștiate tot felul de ziare pline cu articole relatînd atacurile lui Byrne de la recepție. Casetele video așezate lîngă ziare erau și mai dezolante, arătînd pe viu reacțiile, deloc de invidiat, ale unchiului lui Catherine. Pentru Miles era evident că el și Catherine pierduseră un adevărat spectacol.

Ea se așază pe cealaltă latură mesei „tăcută“, cuminte și frumoasă în costumul verde. Remarcase de mult că doar Catherine știa să asocieze perfect culorile cu stările de spirit. O simțea iritată și nesigură că ar fi persoana potrivită pentru a conduce compania, dar el știa mai bine și nu fusese niciodată mai mîndru de ea. I se împotrivise la fiecare pas dar acum lupta se sfîrșise și era a lui. Avea încă un sentiment de buimăceală din cauza revelației, însă Catherine era o femeie unică pe care el o iubise din totdeauna.

Cei din jurul mesei îl priveau așteptînd. El și Catherine petrecuseră două zile în camere separate discutînd cu toate rudele ei despre această

Tentația iubirii

întrunire. Toți o doreau scurtă și calmă. Ca director care convocase ședința, Miles începu să vorbească.

– Este evident că politica de conducere a lui *Wagner Oil* nu poate continua ca pînă acum. Trebuie să schimbăm tactica, întreaga metodă de a derula afacerile și avem nevoie de o persoană potrivită pentru asta.

– Asta este evident de multă vreme, spuse tatăl lui Catherine.

Miles se abținu să nu zîmbească. Omul ăsta avea un talent teribil să cadă în picioare. Nu era încă sigur că fiica lui este cea mai bună alegere, dar era convins că reprezentantul băncii avea ultimul cuvînt în cazul votării.

– Ne vom pierde pînă și cămășile, spuse Byrne lovind masa cu palma.

– Le pierdem deja, răspunse Catherine oficial.

– Iar *Wagner* nu-și poate permite o pierdere mai mare, punctă Miles întorcîndu-se spre Byrne. Îmi pare rău, Byrne, nu am altă soluție decît să supun aprobării demisia ta.

– Nu! Nu! țipă Byrne lovind în masă.

– Demisia ar fi cea mai bună soluție pentru tine, spuse și Sylvia cu simpatie în voce. Știi că

avem mesageri și mai știi că noi toți dorim binele acestei companii.

– Voi sînteți cu toții geloși pentru că tata m-a numit pe mine. Ochii lui Byrne se bulbucaseră. Întotdeauna m-ați invidiat.

Miles clătină din cap.

– Allan nu a fost tatăl meu, Byrne. Eu nu am legături cu familia. Părerea mea este că Byrne ar trebui destituit din consiliu.

Se auziră cîteva voci. Miles se simți ușurat că are mai mulți susținători. Vor exista mai puține resentimente după aceea.

– Toți de acord? întrebă el.

Aprobările se auziră aproape ca un singur glas. Byrne încercă să protesteze dar nimeni nu-l luă în seamă. Nimeni nu mai comentă. El se ridică și părăsi încăperea, regăsindu-și într-un sfîrșit demnitatea de director. Chiar dacă știa că aceasta era singura soluție, Miles se simțea totuși vinovat.

De pe cealaltă parte a mesei, Catherine îl privea cu tristețe, iar el îi zîmbi încurajator. Spre uimirea lui, ochii ei erau plini de lacrimi. Știa că toate astea o întristaseră, dar nu se aștepta la o astfel de reacție din partea ei. Dacă îl învinovățea pe el... nu știa cum ar trebui să se poarte.

Tentația iubirii

– Unchiul Byrne va continua să-și primească salariul și bonificațiile sub forma unui pachet de acțiuni, spuse ea.

– De acord, își înclină Miles capul.

În câteva secunde va afla dacă viața lui era o ruină pentru că era momentul s-o propună pe ea pentru postul vacant. Dădu să vorbească.

– O propunem pe Sylvia pentru postul de director.

Miles clipi năuc. Vocea nu era a lui, iar numele nu era cel așteptat. Catherine fusese cea care vorbise. Sîngele lui se răci brusc.

– Votăm?

Vocile se încrucișau cu rapiditate și furie. Miles privi în jurul său, luat pe nepregătite de turnura evenimentelor și incapabil să le oprească. Nimeni nu se uita direct la el, toți priveau intenționat în alte direcții.

– Toți de acord? Întrebă Catherine.

– Da. Toți.

Aprobaseră propunerea ei.

– Catherine! gemu Miles realizînd că ea sesizase totul pe la spatele lui.

Ea nici măcar nu clipi.

– Trebuia s-o fac, Miles. Te pregăteai să con-

trolezi compania prin intermediul meu. Nu puteam permite una ca asta.

– Nu aveam de gînd să fac așa ceva! Sări în picioare împingînd scaunul cît colo. N-aș putea face niciodată mașinații necurate dar tu n-o să crezi asta niciodată, nu-i așa?

– Miles, n-o făceai în mod conștient, replică ea cu voce calmă. Gîndește-te numai la toate planurile pe care le făcuseși pentru mine...

– Ca să te ajut!

Ea zîmbi trist.

– Ai fi încercat, oricum.

– De ce nu mi-ai spus despre îngrijorarea ta, că eu aș vrea să controlez compania prin intermediul tău?

Catherine nu-i răspunse.

– Consorțiul nu va tolera una ca asta, îi reaminti el.

– Ba da, răspunse ea plină de încredere. Sylvia este mult mai competentă decît mine, cu mai multă experiență și înțelegere în necesitatea protejării mediului și a dezvoltării cercetărilor pentru noi forme de carburanți. Ea este cea mai potrivită persoană pentru funcția de director. Iar tu vei fi garantul extinderii de care consorțiul are nevoie în

Tentația iubirii

acest domeniu. Miles, te iubesc. Trebuia să fiu sigură că mă iubești pentru mine, nu pentru *Wagner Oil*.

Aceste ultime cuvinte răsunară ca o pereche de palme.

– Mă pui la încercare, nu-i așa? întrebă el cu furie.

– Eu... eu trebuie să știu, spuse ea ridicându-și obrazul.

El se gîndi că este atît de frumoasă. Dar îl luase drept un idiot. Ei bine, o făcuse pentru ultima oară.

– Mi-ai spus toate prostiile, izbucni Miles, despre încredere și promisiuni, dar tu ești cea care nu are încredere. Tu ești cea care nu poți ține o promisiune. Tu ești cea care nu a trecut această încercare, Catherine.

leși din cameră cu pași mari.

Acum aflase.

Își ștergea lacrimile, necăjită că nu le poate opri. De data asta Miles nu răspundea apelurilor

telefonice. Nu era nici acasă. Sau cel puțin așa pretinsese menajera cînd ea fusese acolo. Se părea că dispăruse din Philadelphia.

Poate că așa era mai bine, cugetă ea rostogolindu-se pe pat. Ce ar fi putut să-i spună? Probabil el o ura pentru ceea ce făcuse. Dar nu găsisese altă soluție. Nu avea destulă îndemînare sau cunoștințe ca să-l împiedice să conducă *Wagner Oil*, dacă asta ar fi dorit el. Și mai trebuia să se asigure că afacerile nu au nici un amestec cu cererea în căsătorie. Cum de nu putea înțelege?

Cînd soneria telefonului țîrîi, inima aproape că îi ieși din piept.

– Alo.

– Nepotul meu a dispărut de două zile, spuse Lettice. L-au căutat de la bancă.

– Nu știu unde este. Noi... noi am avut o neînțelegere.

– În legătură cu numirea, pufni Lettice dezaprobat. Am auzit. Mătușa ta Sylvia mi-a spus. Cum vă las singuri cum vă dați în petic.

– Dar n-am... începu Catherine, apoi se opri cu un oftat. Am făcut-o, Lettice, eu... Miles dorea să conducă compania prin mine. Sau cel puțin a

Tentația iubirii

făcut ca lucrurile să pară așa. Nu-l puteam lăsa să facă asta.

– Bineînțeles că nu, draga mea, spuse Lettice. I se potrivește și nici măcar n-ar fi băgat de seamă că așa este. El a fost întotdeauna un conducător. De aceea este un bancher atît de bun. Treaba ta era să-l schimbi. De aceea ești potrivită pentru el. Și el pentru tine.

– Dar sîntem atît de deosebiți, spuse Catherine după o pauză.

– Bineînțeles. Asta face ca viața să fie mai palpitantă. Lettice tăcu și ea cîteva momente. Nicio dată nu trebuie să pierzi o astfel de șansă.

Catherine înțelese exact ce dorea bătrîna ei prietenă să zică.

– Ar fi trebuit să-i spun lui Miles ce sînt. Nu eram pregătită pentru postul acela.

– Mă rog, el este destul de încăpățînat. Așa că ar fi bine să încerci să-l găsești și să-i explici.

Catherine izbucni în lacrimi.

– Dar i-am explicat. La întrunire. Și s-a înfuriat.

– Tipic. Găsește-l și sed-u-l. Va fi nevoit să te ierte.

– Dar tocmai asta este problema, la naiba! Nu

știu unde să-l caut.

– Încearcă la el la club, sau la casa pe care o avea în Maine. Se mai duce acolo, uneori. Ar putea fi și la fratelui lui din Devlin. De fapt, încearcă acolo mai întâi. S-ar putea să dorească să vină înapoi...

Un zgomot ciudat venea dinspre ferestre. Cineva avea un casetofon cu volumul dat la maximum. Cu toate că se străduia, abia o mai auzea pe Lettice înșirînd o listă de posibile locuri unde l-ar putea găsi pe Miles. Se ridică pentru a închide ferestrele pînă ce persoana surdă și prost crescută avea să treacă de casa ei.

Apoi realizează că melodia care o asurzea era *Protectorul Pămîntului*.

Trase perdelele și privi afară. Pe trotuarul de sub geamul ei se afla Miles. Așezat pe capota unei limuzine, cu un casetofon și un imens buchet de flori în brațe. Un grup de gură cască dansau în jurul mașinii.

Catherine lăsă să-i cadă receptorul și ieși jumătate pe fereastră.

-- Miles! Miles!

El micșoră volumul și liniștea se lăsă, întreruptă doar de gemetele dansatorilor.

Tentația iubirii

– Ce faci? țipă ea.

El zîmbi.

– Vin după tine. Mă gîndeam că dacă trucul a fost bun pentru Richard Gere atunci este și pentru mine. Și apoi, dacă așteptam după tine, aș fi fost un om mort.

– Nu te-am găsit. Lacrimile porniseră iarăși. Ea le îndepărtă cu degetele.

– Mă gîndeam... la frații mei, dar urăsc... Vorbele îi fură acoperite de vocile dansatorilor care îi cereau să dea muzica mai tare.

Catherine se încruntă. Avusese impresia că spusese „pește“, dar nu era sigură. Oricum nu conta.

– Te iubesc. Pot să intru? urlă el.

– Oh! Începu să rîdă. Da!

Toată lumea aplaudă.

Catherine se repezi în jos pe scări și deschise ușa de la intrare.

Miles era deja acolo. Muzica începu iar. Intră, o luă în brațe și trînti ușa.

– Miles, îmi pare rău, șopti ea înainte ca gura lui să o acopere pe a ei. Sărutul era plin de dorință și de iubire. Într-un sfîrșit el ridică fruntea.

– Poate că într-o oarecare măsură aveai drep-

tate în ce privește dorința mea de a conduce compania.

– Cred că ăsta este genul tău de scuză, murmură ea sărutându-l pe obraz.

– Cred că da, aprobă el. Nu-mi dădeam seama ce fac, Catherine. Aveai dreptate și în ceea ce o privește pe Sylvia. Va fi un director excelent.

– Știu. Își trecu mâna peste pieptul lui. Data viitoare voi discuta mai întâi cu tine. Am fost nedreaptă. Am încredere în tine, Miles.

El rîse sec.

– N-ai avea motive să n-o faci, spuse strîngînd-o în brațe. Îți voi păstra inima în siguranță.

– Asta este tot ce-mi doresc.

Cînd se mai dezmeticiră, Miles vorbi primul.

– Să mergem. Limuzina așteaptă.

– Unde plecăm?

– Acasă la mine, acolo unde este locul tău.

Ea zîmbi. Apoi își aduse aminte.

– Bunica ta. Ea este la telefon.

– Va închide.

– Dar te-au căutat de la bancă.

El deschise ușa.

– Pot aștepta. Eu nu pot. Trebuie să mergem să facem ceva foarte natural.

Tentația iubirii

– Ei, dar știu că te-ai schimbat.

– Totul pentru dragostea unui femei minunate.

Promite-mi că mă vei iubi nebunește tot restul vieții.

Ea zîmbi.

– Ți-o garantez.

Epilog

– *Wagner Oil* are patru puncte la bursă.

Catherine se întoarse de la cada pe care o umplea. Miles stătea în pragul ușii cu un ziar în mână.

– Dă-mi chestia asta, spuse ea trăgându-i ziarul din mână și deschizându-l. Am fost de acord că nu vom discuta afaceri în timpul lunii de miere. Oricum, sînt curioasă cum ai aranjat să le primești. Stai puțin. Țsta e un ziar de săptămîna trecută.

Tentația iubirii

El ridică din umeri.

– Aveam nevoie de el. Dar poți să mă duci afară la soare și aer proaspăt.

– Ești dezbrăcat, îi aminti ea.

Miles se privi, apoi ridică iarăși din umeri și se frecă pe piept.

– Pentru fabricarea hainelor se consumă prea multă energie... și apoi coloranții poluează atmosfera.

– Poluează apa.

– Apa. Ca să nu mai vorbim de efectul pe care îl au asupra vegetației de pe maluri...

Ea se aplecă și închise robinetul.

– O să te înscriu într-un club al iubitorilor naturii. Mulțumit?

– Peste poate.

Lăsînd halatul să-i alunece de pe umeri, Catherine păși în cada demodată și se întinse în apa caldă.

Miles se înghesui lîngă ea.

– Pentru economie de apă.

– Înveți repede, murmură Catherine.

Ultima săptămînă o petrecuseră în mijlocul naturii, dar Catherine era convinsă că Miles se simțise bine. Jurase să se revanșeze pentru fiecare

durere pe care i-o pricinuisese și fusese încântată să-și țină jurământul.

În acea după-amiază, stînd pe veranda micii cabane, Miles își privi îmbrăcămintea sport și remarcă:

– O ținută mai mult decît comodă.

Ea zîmbi.

– Ce-o să te faci cînd va trebui să revii la costumul tău din trei piese?

– Voi avea o mîncărimă de toată frumusețea. Privi peisajul grandios al munților din Utah. Vîrfurile erau îmbrăcate cu alb și se prelungeau cu văi nisipoase. Undeva în depărtare sclipea oglinda albastru-verzui a lacului Servier. Nori albi dansau pe un cer albastru. Pot să pun pariu că nu mai este nici un om pe distanță de kilometri. Încă nu-mi vine să cred că cineva dorea să transforme lacul ăsta într-o platformă industrială. Ar fi fost o blasfemie.

– Nu oricine ar fi făcut-o, Miles; am fi făcut-o noi, spuse ea blînd. Iar tu ai oprit asta fără codicil.

El dădu din cap, simțindu-se puțin asemeni lui Superman.

– Sînt fericit că am reușit să ajung aici să văd.

Ea se întoarse să-l privească.

Tentația iubirii

– Ai dreptate. Tu nu fusesesi aici. Eu știam pentru ce lupt pentru că urcasem aici cu bunicul. Ai pus chiar un semn de protest, dar habar n-aveai ce înseamnă.

– Aveam încredere în tine, chicoti el.

Spre surprinderea lui, îl îmbrățișă.

– Eu... Miles, aveai încredere. Nu-mi dădusem seama. Promit să mă revanșez.

– Ai făcut-o deja, spuse el punându-și brațele în jurul ei. Te-ai măritat cu mine în ciuda rațiunii.

– Nu întotdeauna judec bine.

– Scuzați-mă, oameni buni!

Miles se întoarse și îl văzu pe domnul Walters, un prieten al lui Allan care avea grijă de cabană, croindu-și drum spre ei. Catherine chicoti gândindu-se la supozițiile lui despre pustietate.

– Mi-am lăsat camionul în canion și am urcat, spuse Walters scoțându-și pălăria ca să-și șteargă fruntea. Nu cred că Red ar fi reușit. Abia dacă am putut eu. Le arată un plic uriaș. Asta a venit pentru voi. Pare ceva important așa că m-am gândit să-l aduc imediat.

Catherine luă plicul. Miles privi adresa expeditorului ridicându-și sprâncenele.

– E de la bunica.

Catherine rupse o margine și dădu la iveală o hîrtie ce părea un document legalizat.

– Probabil încă un plan al vreunei prietene, pe care să-l aprob, spuse Miles privind peste umărul soției sale.

– Miles! Vocea lui Catherine suna șocată. Este codicilul dispărut.

Miles citi mai atent primul paragraf. Era codicilul. Trase afară din plic un bilet separat de document, pe care îl citi cu voce tare.

Dragă Catherine și Miles,

Am avut ceva efort de făcut pentru a vă aduce împreună, dar într-un târziu am reușit. Alături este codicilul lui Allan. Îl lăsase în grija mea pentru că nu avea încredere în avocați.

Mi-e teamă că a trebuit să ascund anumite amănunte pentru a vă vedea împreună. O făceați mult prea încet dacă vă lăsam singuri. Allan ar fi încîntat să știe că el a înlesnit căsătoria voastră. Știu că-mi veți ierta mica înșelăciune, mai ales că totul s-a terminat cu bine.

Cu dragoste, bunica.

Miles mototoli biletul și-l aruncă în canion.

– Cred că o s-o omor cînd voi ajunge acasă.

Tentația iubirii

– Eu voi fi prima. Catherine împături cu grijă documentul. Ar trebui să mergem acasă și să punem asta lângă testament.

– După ce vom face ceva natural, îi reaminti Miles.

Domnul Walters se încruntă nedumerit.

La trei mii de kilometri depărtare, Lettice zîmbea.

SFÎRȘIT